ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Deformace.pdb

PDB Name: Deformace
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robin COOK
Deformace

Z anglického originálu Mindbend
(New American Library, New York 1986)
přeložila Jitka Minaříková
Vydalo nakladatelství IKAR s. r. o.
jako svou 44 publikaci
Praha 1994
Vydání první

Copyright © 1985 by Robin Cook
Translation © 1994 by Jitka Minaříková
ISBN 80-85830-33-7

Prolog

ZÁKAZ POKUSŮ NA LIDSKÝCH PLODECH NOVÁ ÚPRAVA LÉKAŘSKÝCH VÝZKUMŮ,
HAROLD BARLOW,
PSÁNO PRO NEW YORK TIMES

Washington 12. července 1974. Prezident Richard M. Nixon dnes podepsal zákon o Národním vědeckém výzkumu (zákon 93/348 sb.). Tento zákon požaduje vytvoření Národní komise na ochranu lidských osobností v klinickém výzkumu. Už delší dobu narůstaly pochybnosti o etice pokusů využívajících dětí, retardovaných jedinců, vězňů, nevyléčitelně nemocných, a zejména lidských plodů.

Můžeme doufat, že vytvoření patřičných směrnic zabrání křiklavým případům zneužití, podobným těm, na které se přišlo v poslední době, jako například infikování velkého počtu retardovaných dětí hepatitidou pro studium samovolného průběhu choroby nebo objev několika rozřezaných lidských plodů v jisté bostonské nemocnici.

První fáze zavádění zákona do praxe zahrnuje moratorium na „výzkumy prováděné na území Spojených států na živých lidských plodech před či po umělém přerušení těhotenství, s výjimkou případů, kdy cílem tohoto výzkumu je umožnit přežití takového plodu“. Je jasné, že tato otázka má těsnou spojitost s velmi citlivou otázkou interrupcí.

Reakce na nový zákon ve vědeckých kruzích se rozcházejí. Dr. George C. Marstons z Cornellova zdravotnického centra nový zákon přivítal a prohlásil, že „jasná pravidla etického chování při klinických testech jsme potřebovali už dávno. Konkurenční ekonomický tlak na stále nové vědecké objevy vytváří atmosféru, v níž se zneužití nelze vyhnout.“

Dr. Clyde Harrison z farmaceutické firmy Arolen s názorem Dr. Marstonse nesouhlasí a tvrdí, že „antiinterrupční politika svazuje vědě ruce a brání výzkumům potřebným k péči o zdraví“. Dr. Harrison pak dále uvedl, že pokusy na lidských plodech přinesly už celou řadu významných vědeckých úspěchů. Mezi nejdůležitější z nich patří možnost léčení cukrovky. Je totiž prokázáno, že plodová tkáň vpravená injekčně do slinivky diabetiků může znovu obnovit funkci Langerhansenových ostrůvků produkujících inzulín. Neméně důležité je i experimentální využití plodové tkáně při léčbě dříve nevyléčitelného ochrnutí jako následku poranění páteře. Po injekčním vpravení tkáně do postiženého místa dochází ke spontánnímu uzdravení a vytváření nových, zdravých buněk.

S posouzením dopadu nového zákona je třeba ještě počkat, pokud různé komise, sestavené na jeho podkladě, nesdělí ministru Weinbergerovi své připomínky. V oblasti vědeckého výzkumu však bude mít zákon dopad okamžitý, protože značně omezí přísun plodové tkáně. Podle všeho byly doposud hlavním zdrojem této tkáně interrupce, přestože lze těžko posoudit nakolik hrála poptávka po ní roli při lékařově rozhodování, zda k interrupci přistoupit, či nikoli.

27. Listopadu 1984, Julianova klinika, New York City

Candice Harleyová ucítila v dolní části zad píchnutí jehly a vzápětí ostré palčivé štípnutí. Bylo to jako včelí žihadlo, jen s tím rozdílem že se bolest rychle vytrácela.

„To vám dávám jen lokální umrtvení, Candy,“ chlácholil ji doktor Stephen Burnham, pohledný snědý anesteziolog,

který ji předtím ujišťoval, že docela nic neucítí. Potíž byla v tom, že už bolest ucítila – sice nepatrnou, ale i to stačilo k tomu, aby její důvěry ve sliby doktora Burnhama poněkud ubylo. Původně chtěl aby ji uspali. Jenže doktor Burnham jí vyložil, že epidurální anestezie, která umožňuje znecitlivění rozsáhlejších okrsků těla je bezpečnější a bude se po ní, až bude mít celý zákrok zahrnující interrupci a sterilizaci za sebou, cítit mnohem lépe.
Candy se kousla rtu. Zas už to zabolelo. Ani tentokrát to nebylo nic hrozného, jenže si připadala strašně zranitelná a málo připravená na to, co ji čeká. Ve svých šestatřiceti nebyla Candy ještě nikdy v nemocnici, natož na operaci. Měla příšerný strach a také to doktoru Burnhamovi řekla. Znovu ucítila to palčivé štípnutí a reflexivně škubla zády.
„Teď se nehýbejte," napomenul ji doktor Burnham.
„Promiňte," pípla Candy, vyděšená, že pokud nebude dělat všechno jaksepatří, třeba se něco nepovede.
Seděla na kraji nemocničního vozíku v malém přístěnku vedle operačního sálu. Před ní stála sestra a vpravo byl zatažený závěs, který přístěnek odděloval od rušného předsálí. Zpoza závěsu slyšela Candy tlumené hlasy a zvuk tekoucí vody. Přímo před ní byly dveře s malým okénkem, kterým viděla do operačního sálu.
Jediné, co měla na sobě, byla tenoučká nemocniční košile, otevřená na zádech, kde doktor právě cosi prováděl, ať už to bylo co chtělo. Důkladně jí sice předem vysvětlil všechno, co se s ní bude dít, jenže v tomhle prostředí, které jí nahánělo strach, se nedokázala vůbec soustředit. Doktorův výklad jí šel, jak se říká, jedním uchem dovnitř a druhým ven. Všechno kolem bylo tak neznámé a hrozivé.
„Tuohyho jehlu, prosím," řekl Doktor Burnham. Candy v duchu přemítala, co to asi je. Znělo to strašidelně. Slyšela zapraskání, jak kdosi roztrhl celofánový obal.
Doktor Burnham pohlédl na skoro deseticentimetrovou jehlu, kterou držel v ruce, na níž měl sterilní rukavici, a několikrát pohnul sondou nahoru a dolů, aby se ujistil, že se hladce pohybuje. Ustoupil vlevo, aby měl jistotu, že Candy sedí zpříma, a nasadil jehlu na místo, kam prve pích injekci pro místní znecitlivění.
Oběma rukama zarazil jehlu Candy do zad. Jeho zkušené prsty cítily, jak sonda proniká kůží a zajíždí mezi kosterní výstupky jejích bederních obratlů. Zastavil ji těsně před lingamentem flavem, bariérou chránící míšní kanál. Epidurální anestezie nebyla nic jednoduchého a to byl také jeden z důvodů, proč si na ni doktor Burnham potrpěl. Věděl, že jen málokdo si s ní umí poradit tak jako on, a to vědomí mu dělalo dobře. Prudkým trhnutím sondu vytáhl. Podle očekávání se žádný mozkomíšní mok neobjevil. Vrátil sondu zpátky a posunul jehlu ještě o milimetr hlouběji, až projela ochrannou bariérou. Zkušební dávka vzduchu pronikla dovnitř hladce. Výborně! Doktor Burnham zaměnil prázdnou stříkačku za jinou, naplněnou tetrakainem a vstříkl Candy malou dávku.
„Nějak mě divně brní noha," poznamenala stísněně Candy.
„To je jen tím, že jsme se dostali, kam potřebujeme," ujistil ji doktor Burnham. Obratnýma rukama odstranil stříkačku s tetrakainem a pak protáhl Tuohyho jehlou tenkou plastikovou kanylu. Sotva byla na místě, jehlu odstranil. Místo vpichu přelepil náplastí.
„Tak, a je to," prohlásil, stáhl sterilní rukavice, položil Candy ruku na rameno a přiměl ji, aby si lehla. „A nepovídejte mi, že to bolelo."
„Ale já vůbec necítím žádnou anestezii," pípla Candy, vylekaná, že ji začnou operovat, dřív než anestezie zabere.
„To je tím, že jsem vám ještě nic nedal," usmál se doktor Burnham.
Candy se nechala uložit na vozík, kam jí sestra pomohla zvednout nohy, a pak ji přikryla prostěradlem. Candy si ho přitiskla k hrudi, jako by jí mohlo poskytnout nějakou ochranu. Doktor Burnham cosi prováděl s tenkou plastikovou hadičkou, která se táhla zpod ní.
„Ještě pořád jste tak nervózní?" zeptal se.
„Čím dál víc!" přiznala Candy.
„Přidám vám ještě sedativum," řekl doktor Burnham a konejšivě jí stiskl rameno. Sledovala, jak jí píchá injekci do žíly.
„Tak jdeme," řekl pak sestře.
Vozík s Candy tiše přejel do operačního sálu překypujícího činorodostí. Candy přelétla místnost pohledem. Zářila bělobou: bílé dlaždice na podlaze, bílé kachlíky na stěnách a bílý zvukotěsný strop. Podél jedné stěny rentgenové prohlížečky, podél druhé elektronické monitorovací zařízení jako z přištího století.
„Takže, Candy," vybídla ji sestra, která prve pomáhala doktoru Burnhamovi. „Teď si přelezte semhle." Stála na druhé straně operačního stolu a povzbudivě ho popleskala. Na kratičký okamžik pocítila Candy podráždění, že ji někdo komanduje. Ale vzápětí to přešlo. Skutečně neměla na vybranou. Byla v osmnáctém týdnu těhotenství a zárodek v ní rostl. Raději tomu říkala „zárodek". Nechtělo se jí na to myslet jako na „dítě" nebo „miminko". Poslušně se přesunula na operační stůl.
Jiná sestra jí vykasala košili a připevnila jí na hrud miniaturní elektrody. Ozvalo se pípání, ale Candy chvilku trvalo, než jí došlo, že ten zvuk odpovídá bušení jejího srdce.
„Teď ten stůl naklonim," upozornil ji doktor Burnham a Candy cítila, jak se s ní stůl sklání, až měla nohy níž než hlavu. V téhle poloze cítila v podbřišku trhu vlastní dělohy. V téže chvíli v sobě ucítila jakési zatřepotání, kterého si všimla už minulý týden, a napadlo ji, že by to mohl být pohyb zárodku uvnitř. Naštěstí to brzy přestalo.
Vzápětí se rozlétly dveře z předsálí a dovnitř vstoupil doktor Lawrence Foley. Šel pozpátku, s napřaženýma rukama, z nichž okapávala voda; přesně jako chirurgové ve filmu.
„Tak co," promluvil svým zvláštním monotónním hlasem. „Jak se vede mé holčičce?"
„Vůbec necítím anestezii," postěžovala si úzkostlivě. S příchodem doktora Foleyho se jí ulevilo. Byl to vysoký muž s hubenou tváří a dlouhým špičatým nosem, který výrazně nadzvedal jeho chirurgickou masku. Jediné, co z jeho obličeje viděla, byly šedozelené oči. Všechno ostatní, včetně stříbřité bílých vlasů, bylo zakryté.
Candy občas chodívala k doktoru Foleymu na běžné gynekologické prohlídky. Odjakživa se jí líbil a budil v ní důvěru. Předtím, než otěhotněla, u něj nebyla půl druhého roku, a když za ním před pár týdny přišla do ordinace, užasla, jak se

za tu dobu změnil. Pamatovala si ho jako společenského člověka s trochu suchým humorem. Lámala si hlavu, nakolik je jeho nezvyklé chování důsledkem nesouhlasu s jejím postavením neprovdané těhotné ženy.
Doktor Foley pohlédl na doktora Burnhama a ten si odkašlal: „Dal jsem jí zatím jen 8 miligramů tetrakainu. Provádíme průběžnou epidurální anestezii.“ Přistoupil k okraji stolu a nadzvedl prostěradlo. Candy uviděla vlastní nohy, v jasném světle zářivek neuvěřitelně bílé. Viděla, že se jí doktor Burnham dotýká, ale necítila nic, dokud se jí nedostal rukou až těsně pod ňadra. Pak ucítila píchnutí jehly a řekla mu to. Usmál se na ni: „Výborně!“
Doktor Foley stál chvilku bez hnutí uprostřed místnosti. Nikdo nic neříkal, všichni čekali. Candy by byla ráda věděla, nač doktor myslí, protože se zdálo, že se dívá přímo na ni. Takhle to bylo, už když za ním poprvé přišla na kliniku. Konečně zamžikal a řekl: „Máte nejlepšího anesteziologa v celé nemocnici. Rád bych, abyste se teď trošku uvolnila. Než se nadějete, bude po všem.“
Candy zaslechla, jak se za ní něco pohnulo a na okamžik zahlédla zákmit bílých rukavic, jak jí doktor Burnham upevňoval nad hlavou jakýsi drátěný rám. Jedna ze sester jí jedním z prostěradel pokrývajících operační stůl připoutala levou ruku k boku. Pravou ruku, do které měla zavedenou hadičku s infuzí, jí doktor Burnham pečlivě upevnil k desce připojené kolmo na operační stůl. V zorném poli se jí znovu objevil doktor Foley v operačním plášti a rukavicích a pomohl jedné ze sester rozvěsit kolem ní široké roušky, které jí z devíti desetin zakryly výhled. Přímo nad sebou viděla láhve s infuzemi. Za sebou, když otočila hlavu, ještě doktora Burnhama.
„Tak můžeme?“ zeptal se doktor Foley.
„Teď je to na vás,“ řekl doktor Burnham. Pohlédl dolů na Candy a povzbudivě na ni mrkl: „Je to dobré. Možná ucítíte trochu tlak nebo tahání, ale bolet to nebude.“
„Určitě ne?“ ujišťovala se Candy.
„Určitě ne.“
Doktora Foleyho Candy neviděla, ale slyšela ho, zvlášť když řekl: „Skalpel.“ Zaslechla mlasknutí skalpelu o gumovou rukavici.
Zavřela oči a čekala bolest. Naštěstí se nedostavila. Cítila jen, jak se nad ní někdo sklání. Poprvé za celou dobu si dopřála přepych pomyslet si, že celá ta noční můra třeba doopravdy jednou skončí.
Začalo to asi před devíti měsíci, kdy se rozhodla vysadit antikoncepční pilulky. Žila s Davidem Kirkpatrickem už pět let. Celou tu dobu věřil, že je stejně posedlá svým tancem jako on svým psaním, jenže ona mu po svých čtyřiatřicátých narozeninách začala naznačovat, že by se mohli vzít a založit rodinu. Když to nezabralo, odhodlala se, že se pokusí otěhotnět a tím snad Davida přiměje změnit názor. Jenže když mu pověděla o svém stavu, trval na svém: Pokud si dítě nechá, odstěhuje se od ní. Po deseti dnech pláče a nekonečných hádek se nakonec odhodlala k interrupci.
„Au!“ zalapala Candy po dechu, když jí kdesi hluboko projel osten prudké bolesti. Bylo to tak trochu, jako když zubař objeví v zubu citlivé místo. Naštěstí bolest rychle pominula.
Doktor Burnham vzhlédl od svých anesteziologických přístrojů, pak se zvedl a pohlédl k místu operace.
„Snad netaháte za tenké střevo?“
„Musel jsem ho kousek posunout, aby nepřekáželo,“ připustil doktor Foley.
Doktor Burnham znovu sedl a zadíval se fandy přímo do očí: „Jste ohromná. Když člověku někdo pohne tenkým střevem, zabolí to vždycky, ale to už bylo naposled. Všechno dobré?“
„Dobré,“ přisvědčila. Byla úleva vědět, že všechno postupuje, jak má. Ale zase ji to tolik nepřekvapovalo. I když se k ní Lawrence Foley poslední dobou už nechoval tak přátelsky, jako dřív, přesto k němu měla jako k lékaři důvěru. Od samého začátku se k ní choval skvěle, chápavě a znamenal pro ni velkou oporu, zvlášť při rozhodování, zda interrupci podstoupit, nebo ne. Několikrát s ní v ordinaci všechno v klidu probral, upozornil ji na všechny obtíže, s nimiž se svobodná matka musí potýkat, a zdůraznil, že interrupce není nic složitého, i když tou dobou už byla Candy v šestnáctém týdnu.
Candy věděla naprosto určitě, že nebýt doktora Foleyho a ostatních lidí z Julianovy kliniky, asi by se byla k interrupci těžko odhodlala. Jediné, na čem trvala, bylo, že se zároveň nechá i sterilizovat. Doktor Foley se ji marně pokoušel přemluvit, aby si to ještě rozmyslela. Bylo jí šestatřicet a nechtěla znovu podlehnout pokušení oklamat čas dalším těhotenstvím, když bylo nad slunce jasné, že žádná svatba v dohledné době nebude.
„Emetní misku,“ vyrušil ji ze vzpomínek hlas doktora Foleyho a obrátil tak její pozornost zpátky k přítomnosti. Zaslechla cinknutí kovu o kov.
„Svorku,“ požádal doktor Foley.
Candy obrátila pohled dozadu na doktora Burnhama. Neviděla z něj víc než oči. Zbytek tváře mu zakrývala chirurgická maska. Ale přesto poznala, že se na ni usmívá. Pustila tedy všechno z hlavy. Najednou uslyšela hlas doktora Burnhama: „Máte to za sebou, Candy.“
Trochu s námahou zamžikala a pokusila se soustředit se na scénu, která se jí zvolna zaostřovala před očima. Jako když se rozehřívá stará televize: nejprve se ozvaly zvuky a hlasy, pak se postupně objevil i obraz a celková situace. Dveře z chodby se otevřely a dovnitř vjel zřízenec s vozíkem.
„Kde je doktor Foley?“ podivila se Candy.
„Uvidíte se s ním na pooperačním pokoji,“ ujistil ji doktor Burnham. „Všechno šlo jako po másle.“ Přemístil její láhev s infuzí na vozík.
Candy přikývla a po tváři se jí skutálela slza. Naštěstí než se stačila pustit do úvah nad skutečností, že už nikdy žádné děti mít nebude, vzala ji jedna ze sester za ruku a upozornila ji: „Candy, teď vás přendáme na vozík.“
V přilehlé vedlejší místnosti zaměřil doktor Foley pozornost na misku z nerezavějící oceli zakrytou bílou rouškou. Aby se ujistil, že exemplář zůstal nepoškozený, nadzvedl cípek roušky. Uspokojen pak uchopil misku, prošel chodbou a sešel po schodech na oddělení patologie.

Aniž věnoval pozornost místním pracovníkům a laborantům, třebaže ho někteří z nich oslovili jménem, prošel hlavním pitevním sálem a vstoupil do dlouhé chodby. Na jejím konci se zastavil u dveří bez označení. Přendal si misku do levé ruky, pravou vytáhl klíče a odemkl. Za dveřmi byla malá laboratoř bez oken. Doktor Foley zvolna a obezřetně vstoupil dovnitř, zavřel za sebou dveře a odložil misku.
Chvilku stál jako ochromený, až se palčivou bolestí ve spáncích zapotácel a málem upadl na záda. Udeřil se o pult a vzpamatoval se. Podíval se na velké nástěnné hodiny a s údivem si povšiml, že minutová ručička na nich jako by zčistajasna poskočila o pět minut.
Hbitě a v tichosti provedl několik úkonů. Pak popošel k velké dřevěné bedně uprostřed místnosti a otevřel ji. Uvnitř byla další, izolovaná schránka. Doktor Foley odsunul závoru, nadzvedl víko a pohlédl dovnitř. Na hromadě suchého ledu tam spočívala řada dalších exemplářů. Doktor Foley opatrně položil na led nejnovější přírůstek a přiklopil víko.
Dvacet minut nato se v malé neoznačené laboratoři objevil s vozíkem zřízenec v bílé košili a modrých kalhotách, vytáhl chladicí schránku a přemístil ji do jiné dřevěné bedny. Nákladním výtahem s ní pak sjel k nakládací rampě a naložil ji do dodávky. O čtyřicet minut později opustila bedna dodávku a ocitla se nákladovém prostoru tryskového letadla na Teteborském letišti v New Jersey.
/1
Adam Schonberg zamžoural, otevřel oči a ve tmě ložnice naslouchal přerývanému jekotu sirény ohlašující nějakou další katastrofu. Hluk pomalu slábl, jak se policejní vůz, sanitka, hasičské auto, či co to bylo, ztrácelo v dálce. Přicházelo newyorské ráno.
Adam vysunul ruku zpod vyhřátých přikrývek, našmátral brýle a natočil k sobě rádio s budíkem: 4.47. S úlevou zamáčkl tlačítko budíku nařízeného na 5.00 a znovu schoval ruku pod pokrývku. Zbývalo mu ještě patnáct minut do chvíle, kdy se bude muset přinutit vylézt z postele do vymrzlé koupelny. Normálně by budík nikdy nevypnul, ze strachu, aby nezaspal. Ale dnes ráno byl tak napjatý, že mu nic podobného nehrozilo.
Převalil se na levý bok a přitulil se ke spící Jennifer. Bylo jí třiadvacet a už půldruhého roku byla jeho manželkou. Cítil, jak se jí hruď dýcháním pravidelně zvedá a klesá. Sáhl dolů a zlehka jí přejel rukou po stehně, štíhlém a pevném, vypracovaném každodenním tanečním cvičením. Měla jemnou, mimořádně hebkou kůži skoro bez jediné poskvrnky. Její plet měla lehce olivový nádech, který jako by naznačoval jihoevropský původ, ale byl to klamný dojem. Jennifer tvrdila, že její předkové z otcovy strany byli Angličani a Irově, z matčiny Němci a Poláci.
Natáhla nohy, zhluboka vzdechla a převalila se na záda, až tím Adama odstrčila. Usmál se tomu: i ve spánku si zachovávala svou neústupnou povahu. Přestože mu její nesmlouvavost občas připadala spíš jako příšerná paličatost, byla zároveň jedním z důvodů, proč svou ženu tak miloval.
Při pohledu na budík, který teď ukazoval 4.58, se Adam donutil vylézt z postele. Jak přecházel pokojem ke sprše, zakopl holým palcem o starý lodní kufr, přes který Jennifer přehodila ubrus, aby jim sloužil za stolek. Zaťal zuby, aby potlačil výkřik, dobelhal se k okraji vany a tam usedl, aby si prohlédl poranění. Měl neobyčejně snížený práh bolesti.
Poprvé si to uvědomil během své katastrofálně krátké fotbalové kariéry na střední škole. Protože patřil k největším klukům ve třídě, všichni od něj čekali, že bude v družstvu, tím spíš, že David, jeho zemřelý starší bratr, býval městskou fotbalovou hvězdou. Jenže to dopadlo jinak. Všechno šlo dobře až do chvíle, kdy Adam dostal do ruky míč a měl ho rozehrát, jak to předem poctivě nacvičil. Ve chvíli, kdy na něj soupeři zaútočili a všichni se na něj vrhli, ucítil bolest. Tehdy došel k názoru, že tohle je zkrátka další oblast, v níž se bratrovi nemůže vyrovnat.
Odehnal tu vzpomínku, v rychlosti se osprchoval, oholil si husté strniště, které se mu na tváři znova objeví už kolem páté odpoledne, a projel kartáčem husté černé vlasy. Naházel na sebe oblečení skoro bez pohledu do zrcadla, bez sebemenšího zájmu o svůj hezký zevnějšek.
Ani ne deset minut poté, co vylezl z postele, si už v miniaturní kuchyňce připravoval kávu. Rozhlédl se po přeplněném, uboze zařízeném bytě a znovu si umínil, že jen co dodělá medicínu, obstará Jennifer slušnější bydlení. Pak přešel k psacímu stolu v obývacím pokoji a pohlédl na materiály, na nichž večer předtím pracoval.
Zaplavila ho vlna úzkosti. Za necelé čtyři hodiny bude stát před sebejistým šéfem interny doktorem Thayerem Nortonem. Kolem něj budou stát v hloučku ostatní studenti třetího ročníku medicíny, kteří si právě spolu s ním odbývali praxi na interně. Pár z nich, třeba takový Charles Hanson, mu bude držet palce. Ale ti ostatní budou víceméně doufat, že se projeví jako trouba, což bylo dost pravděpodobné. Adamovi odjakživa dělalo potíže vystupovat před jinými, další zklamání pro jeho otce, uznávaného a žádaného řečníka. Na začátku praxe měl Adam uprostřed prezentace jednoho z případů najednou úplné okno a doktor Norton nikdy nedopustil, aby na to zapomněl. Kvůli tomu si Adam odložil svou hlavní prezentaci až na samý konec praxe, v naději, že časem získá víc sebedůvěry. Trochu jí sice získal, ale ne dost. Bude to pořádná fuška. Právě proto dnes vstal ještě před rozedněním. Chtěl si všechny materiály ještě jednou projít.
Odkašlal si a znovu si zopakoval celé své vystoupení a snažil se přitom nevnímat hlučný ruch newyorského rána. Mluvil nahlas, jako by stál před doktorem Nortonem.
Jennifer by normálně spala až do deseti, nebýt dvou věcí: za prvé měla být v devět u doktora a za druhé se kolem čtvrt na osm teplota v ložnici vyšplhala do tropických výšek. Celá zalitá potem se odkopala a chvilku tak zůstala bez hnutí ležet, dokud se vnitřně znovu trochu nevyrovnala se šokem z včerejšího objevu. Včera – po měsíci, během něhož se to podezření snažila odehnat – se konečně odhodlala a koupila si domácí těhotenský test. Nejenže jí už podruhé vynechala menstruace, ale taky jí začínalo být po ránu špatně. Především tyhle ranní nevolnosti ji dohnaly k tomu, aby si šla test koupit. Nechtěla zneklidňovat Adama, který byl v posledních měsících podrážděný a nervózní, dokud si nebude úplně jistá. Domácí test vyšel pozitivní a dnes se chystala k svému gynekologovi.
Opatrně se zvedla z postele a přemítala, jestli vůbec někdo tuší, jak bývají tanečnice přes všechen svůj vláčný půvab na jevišti každé ráno ztuhlé a celé bolavé. Protáhla si svaly nohou a ucítila, jak ji zaplavuje panika, přehlušující dokonce

i nevolnost.
„Panebože," zaúpěla sama pro sebe. Co si jen počnou, jestli je opravdu těhotná? Peníze, které vydělávala jako členka Taneční skupiny Jasona Conrada, byly, kromě pár dolarů, které jí za otcovými i Adamovými zády tu a tam podstrčila její matka, jediný zdroj jejich příjmů. Jak by to dítě uživili? Ale co, třeba byl ten test kazový. Má přece zavedeno nitroděložní tělísko, a to je prý vedle pilulky nejspolehlivější antikoncepční metoda. Aspoň jí doktor Vandermer konečně zbaví těch strachů. Jennifer věděla, že jenom díky tomu, že Adam studuje medicínu, se gynekolog uvolil najít si pro ni uprostřed svého nabitého programu aspoň chvilku.
Obrátila se a pohlédla na rádio Sony s hodinami, které dostala od matky. Neprozradila Adamovi, že je to dárek, protože byl už na štědrost či, jak sám říkal, vlezlost jejích rodičů velmi alergický. Jennifer tušila, že hlavním důvodem, proč je mu tolik proti srsti cokoli od nich přijmout, je lakota jeho vlastního otce. Vůbec pro ni nebylo tajemství, že doktor David Schonberg se tolik snažil zabránit tomu, aby si ji Adam vzal, že ho ve chvíli, kdy to proti jeho vůli přesto udělal, v podstatě vydědil. Docela se jí líbilo pohrávat si s představou, jak by starý doktor zuřil, kdyby byla doopravdy těhotná.
S námahou si rozhýbala ztuhlé klouby, vykartáčovala si lesklé dlouhé hnědé vlasy a důkladně zkontrolovala v zrcátku obličej, aby se ujistila, že se v její půvabné oválné tváři ani v jasných modrých očích neodráží nic z úzkosti, kterou cítí. Nemá smysl Adama zneklidňovat, dokud to nemusí být.
Pracně nasadila bezstarostný úsměv a vrazila do obývacího pokoje, kde si Adam právě podesáté znovu opakoval svou řeč.
„Není to první příznak demence, když člověk mluví sám se sebou?" poškádlila ho.
„Vtipná!" odsekl Adam. „A já si vždycky myslel, že Šípkové Růženky nejsou schopné souvislé myšlenky dřív než v poledne."
„Jak ti to jde?" zeptala se, ovinula ho pažemi a nastavila ústa k polibku.
„Povedlo se mi vejít se do té předepsané čtvrthodiny. To je všechno, co ti o tom můžu říct." Sklonil se a políbil ji.
„Ale Adame. Uvidíš, že to zvládneš levou rukou. Víš co? Zkus to teď přeříkat mně!" Nalila si trochu kávy a posadila se.
„Tak jakou chorobou tenhle pacient trpí?"
„Stávající diagnóza je tardivní dyskineza."
„Co to proboha je?" užasla Jennifer.
„Neurologická porucha, která vyvolává různé bezděčné pohyby. Dává se do souvislosti s některými léky, které se ordinují při určitých psychiatrických potížích…"
Jennifer přikyvovala a snažila se předstírat zájem, ale Adam nemluvil ještě ani minutu, a už byla v duchu zase zpátky u svého možného těhotenství.
/2
Ordinace doktora Clarka Vandermera byla hned u Park Avenue na Šestatřicáté ulici. Jennifer dojela metrem z Lexington Avenue na Třiatřicátou ulici a zbytek došla pěšky. Budova, kde měl doktor Vandermer ordinaci, byl velký nájemní dům s plátěnou stříškou nad vchodem a vrátným v livreji. Vstup do části pronajímané k nebytovým účelům byl vpravo od hlavního vchodu. Sotva Jennifer otevřela dveře, ovanul ji pach dezinfekce. Nikdy nechodila ke gynekologovi ráda a pomyšlení, že je možná těhotná, ji při téhle návštěvě znervózňovalo ještě víc.
Kráčela chodbou pokrytou kobercem a četla jména vyrytá na nablýskaných mosazných štítcích na dveřích. Minula vchody do ordinací dvou dentistů a jednoho pediatra, až došla ke dveřím označeným velkou tabulkou s nápisem: „Sdružení gynekologů". Pod ní bylo několik jmen. Hned na druhém místě stálo: Dr. Clark Vandermer.
Jennifer si svlékla kabát, který si pořídila ve výprodeji za pětatřicet dolarů, a přehodila si ho přes ruku. Pod kabátem měla docela pěkné a elegantní košilové šaty od Calvina Kleina, které jí matka nedávno koupila v obchodním domě Bloomingdale's.
Když otvírala dveře, vybavila se jí ordinace z jejích předchozích návštěv. Hned proti vchodu byla prosklená kukaň, kde seděla příjmová sestra.
V čekárně byla spousta žen. Jennifer je nepočítala, ale určitě jich bylo nejmíň dvanáct. Všechny byly dobře oblečené a většina z nich si bud četla, nebo se zabývala nějakou ruční prací.
Jennifer se ohlásila u sestry, která ji upozornila, že nemá představu, jak dlouho bude muset čekat. Pak si našla místo hned u okna. Vzala ze stolku nejnovější číslo časopisu The New Yorker a pokusila se do něj začíst, ale nedokázala myslet na nic jiného, než na to, co asi řekne Adam, jestli se její obavy potvrdí.
Trvalo to dvě a čtvrt hodiny, než na ni přišla řada. Vešla za sestrou do vyšetřovny.
„Svlékněte se a oblečte si tohle," podala jí sestra papírový převlek. „Hned jsem zpátky a za moment přijde i pan doktor."
Než se Jennifer stačila na něco zeptat, byla sestra pryč a dveře zavřené.
Místnůstka měla asi šest čtverečních metrů, holé stěny, okno zakryté závěsem, a vpravo ještě jedny dveře. Zařízení sestávalo z váhy, koše na papír naplněného až po okraj, vyšetřovacího stolu s opěrkami pro nohy, otevřené skříně a umyvadla. Zrovna útulno tu nebylo a Jennifer si vybavila, že i doktor Vandermer je příkrý, někdy skoro drsný. Adam ji k němu poslal, protože platil za nejlepšího, ale to „nejlepší" zřejmě nezahrnovalo způsoby, jak jednat s pacientem.
Jennifer nevěděla, jak dlouho bude sestra pryč, a tak si radši pospíšila. Odložila objemný kabát a kabelku na zem a šaty si pověsila do skříně. Nahá se pokoušela přijít na to, co s papírovým převlekem. Nevěděla, jestli má být otevřenou stranou vpředu nebo vzadu. Nakonec usoudila, že snad spíš vpředu. Pak váhala, co dál. Má si lehnout na vyšetřovací stůl, nebo zůstat stát? Na dlaždičkové podlaze ji zábly nohy. Vylezla si na stůl a sedla si na kraj.
Vzápětí nato vrazila dovnitř sestra.
„Nezlobte se, že jste musela tak dlouho čekat," omluvila se mile, ale hlas jí zněl trochu uštvaně. „Nějak máme čím dál víc a víc práce. Tohle je snad nějaká nová populační exploze." V rychlosti Jennifer zvážila, změřila jí krevní tlak a pak ji

poslala do koupelny, aby donesla vzorek moči. Když se Jennifer vrátila, doktor Vandermer už na ni čekal.
Jennifer měla odjakživa nedůvěru k pohledným gynekologům a doktor Vandermer jí tuhle dávnou výhradu připomněl. Vyhlížel spíš jako herec v roli lékaře než jako opravdový lékař. Byl vysoký, měl tmavé, na spáncích prošedivělé vlasy, hranatý obličej s rovnou bradou a rovnými ústy. Na špičce nosu mu seděly poloviční brýle na čtení a přes ně se na Jennifer zadíval.
„Dobré jitro," řekl hlasem, který zrovna nevybízel ke konverzaci. Přelétl modrýma očima nejprve ji a pak její kartu. Sestra zavřela dveře a začala se u umyvadla zabývat obsahem nádobky z nerezavějící oceli.
„Aha, ano. Vy jste paní Schonbergová, žena Adama Schonberga, co studuje třetím rokem medicínu," prohodil neurčitě. Jennifer nevěděla, jestli je to konstatování nebo otázka, ale přikývla a přisvědčila, že ano, že je Adamova žena.
„Řekl bych, že tohle pro vás není ta nejvhodnější doba pořídit si dítě, paní Schonbergová," podotkl doktor Vandermer. Jennifer to omráčilo. Nebýt nahá a zranitelná, byla by se pořádně dopálila. Ale takhle jen odpověděla:
„Doufám, že těhotná nejsem. Proto jste mi taky před rokem zaváděl tělísko."
„A co je s tím tělískem?" zeptal se doktor Vandermer.
„Já myslím, že tam ještě je."
„Co to má znamenat, že myslíte, že tam ještě je?" podivil se doktor Vandermer. „Vy to nevíte?"
„Dneska ráno jsem to zkoušela. Ta vlákna tam jsou."
Doktor Vandermer zavrtěl hlavou a mlčky dal Jennifer najevo, že ji pokládá za neuvěřitelně nezodpovědnou. Sklonil se a hbitě cosi poznamenal do karty. Pak zvedl hlavu a sundal si brýle.
„V anamnéze, kterou jste před rokem uváděla, jste se zmínila o tom, že váš bratr zemřel pár týdnů po narození."
„To je pravda," připustila Jennifer. „Byl mongoloidní."
„Kolik bylo tou dobou vaší matce?" vyptával se doktor Vandermer.
„Myslím asi tak šestatřicet," zaváhala Jennifer.
„Tohle byste měla vědět přesně," řekl doktor Vandermer se špatně skrývaným podrážděním. „Zjistěte mi to přesně. Potřebuji to mít ve vaší kartě."
Odložil pero, vytáhl stetoskop a rychle, ale důkladně Jennifer prohlédl: podíval se jí do očí i do uší, poslechl si plíce i srdce. Poklepal jí na kolena a kotníky, poškrábal ji na chodidlech a prozkoumal každý centimetr jejího těla. Pracoval beze slova. Jennifer si připadala jako kus masa v rukou schopného řezníka. Věděla, že doktor Vandermer je dobrý lékař, ale byla by uvítala trochu méně neosobní přístup.
Když doktor skončil s prohlídkou, usedl a hbitě si zapsal do karty všechno, co zjistil. Pak se Jennifer přeptal na menstruaci a datum posledních měsíčků. Než se stačila na cokoli zeptat, vybídl ji, aby si lehla, a začal s gynekologickým vyšetřením.
„No tak, nebojte se," uklidňoval ji, jako by si teprve teď konečně uvědomil, že jeho pacientka má nejspíš strach. Jennifer cítila, jak do ní něco zasouvá. Počínal si přitom jemně a obratně. Žádná bolest, jen nepříjemný pocit plnosti. Slyšela doktora, jak něco říká sestře. Pak se otevřely dveře a ona uviděla, jak sestra vychází.
Doktor Vandermer se narovnal, takže mu viděla do tváře. „Tělísko je pořád uvnitř, ale trochu nízko. Asi bych ho měl odstranit."
„Je to složité?" strachovala se Jennifer.
„Docela jednoduché," uklidnil ji doktor. „Nancy mi šla pro nástroj. Bude to trvat jen vteřinku." Sestra se vrátila s něčím, co Jennifer neviděla. Ucítila jen prchavé bodnutí v podbřišku. Doktor se napřímil a v ruce s navlečenou rukavicí držel plastikovou spirálku. „Docela určitě jste těhotná," řekl, usedl ke stolu a znovu začal zapisovat do karty.
Jennifer se na chvilku zmocnila panika, úplně stejně, jako když viděla, že se domácí test ukázal jako pozitivní.
„Víte to určitě?" vypravila ze sebe chvějícím se hlasem.
Doktor ani nevzhlédl: „Ještě si to potvrdíme laboratorními testy, ale vím to určitě."
Nancy už dokončila nalepování štítků na zkumavky se vzorky pro laboratoř a popošla k Jennifer, aby jí pomohla uvolnit nohy z opěrek. Jennifer se otočila a zůstala z boku sedět na vyšetřovacím stole.
„Je všechno v pořádku?" zeptala se.
„Všechno je naprosto normální," ujistil ji doktor. Dokončil zápis do karty a otočil se k ní. Ve tváři měl výraz stejně neutrální jako prve při svém příchodu.
„Můžete mi aspoň trošku říct, co teď se mnou bude dál?" vyzvídala Jennifer. Semkla ruce, aby nebylo vidět, jak se jí třesou, a složila je do klína.
„Ale jistě. Nancy Guentherová si vás vezme na starost," pokývl doktor hlavou k sestře. „Všechny tyhle věci s vámi probere. Ke mně budete chodit na kontroly prvních šest měsíců jednou měsíčně, pak až do posledního měsíce každých čtrnáct dnů. Pak jednou týdně, pokud se neobjeví nějaké komplikace." Doktor Vandermer vstal a chystal se k odchodu.
„A pokaždé budu chodit na kontrolu přímo k vám?" ptala se Jennifer.
„V zásadě ano," řekl doktor Vandermer. „Někdy se může stát, že budu muset jít k porodu. Pak by si vás vzal na starost některý z mých společníků nebo Nancy. Ať tak, nebo tak, okamžitě mi řeknou co a jak. Chcete vědět ještě něco?"
Jennifer by byla chtěla vědět tolik věcí, že nevěděla, odkud začít. Připadalo jí, jako by se její život začínal párat ve švech. Zdálo se jí také, že teď, sotva skončil prohlídku, by doktor nejradši zase vypadl.
„A co až přijde doba, kdy bych měla rodit?" zeptala se. „Přijít občas na kontrolu k někomu jinému mi nevadí, ale kdyby šlo o porod, to už je jiná věc. Nechystáte se zrovna v té době někam na dovolenou, viďte?"
„Paní Schonbergová," nadechl se doktor Vandermer, „já neměl dovolenou už pět let. Občas jezdím na lékařská sympozia a asi za dva měsíce mám přednášet na semináři pořádaném na jachtě. Ale to určitě nebude v době, kdy byste měla rodit. A teď, pokud už nemáte žádné další otázky, vás tady nechám s Nancy."
„Jen ještě jednu věc," nedala se Jennifer. „Ptal jste se mě na bratra. Myslíte si, že když měla moje matka dítě s takovou

vadou, může se to nějak projevit? Znamená to, že by se to mohlo stát i mně?“
„To bych se opravdu divil,“ zavrtěl hlavou doktor Vandermer a mířil ke dveřím. „Nechte tady Nancy jméno vaší matky a my si zavoláme a zjistíme podrobnosti. Mimoto u vás chci provést jednoduchou kontrolu chromozomů. Ale myslím, že se nemáte čeho bát.“
„A co vyšetření plodové vody?“ zeptala se Jennifer.
„Zatím se mi nezdá, že by to bylo nutné, a i kdyby, amniocentézu je možné dělat až od šestnáctého týdne. A teď, když mě omluvíte, za měsíc na shledanou.“
„A co interrupce?“ vyhrkla Jennifer úzkostlivě. Nechtěla, aby doktor odešel. „Kdybychom se rozhodli, že to dítě nechceme, je to složité zařídit interrupci?“
Doktor Vandermer, který měl už ruku na klice, se vrátil k Jennifer a z výšky na ni shlédl: „Pokud máte zájem o interrupci, nevybrala jste si správného lékaře.“
„Já neříkám, že chci interrupci,“ přikrčila se Jennifer pod jeho hněvivým pohledem. „Jde jen o to, že tohle pro mě není zrovna nejlepší doba na to pořídit si dítě, ostatně jste to říkal sám. S Adamem jsem o tom ještě zatím nemluvila a nevím, jak se na to bude tvářit. Jsme živi z toho, co vydělám.“
„Neprovádím interrupce, kromě případů, kdy pro ně existuje lékařský důvod,“ trval na svém doktor.
Jennifer přikývla. Doktor měl zřejmě v tomhle směru velmi pevné zásady. Aby převedla řeč jinam, nadhodila: „A co moje práce? Jsem tanečnice. Jak dlouho v tom budu ještě moct pokračovat?“
„Tyhle věci s vámi probere Nancy,“ pohlédl doktor na hodinky. „V tomhle se vyzná líp ona než já. Takže pokud už nechcete vědět nic dalšího…“ Zamířil znovu ke dveřím.
„Už jenom jednu věc,“ řekla Jennifer. „Po ránu mi poslední dobou bývá špatně od žaludku. Je to normální?“
„Ano,“ přikývl doktor Vandermer a otevřel dveře na chodbu. „Ranní nevolnosti jsou běžné nejméně v padesáti procentech těhotenství. Nancy vám poví, jak si od toho trochu pomůžete změnou stravování.“
„Nejsou na to nějaké prášky, které bych mohla brát?“ zajímala se Jennifer.
„Nejsem pro užívání léků proti ranním nevolnostem, pokud matce nehrozí podvýživa. A teď už mě omluvte, za měsíc na shledanou.
Než Jennifer stačila ještě cokoli říci, byl doktor Vandemer pryč. Zavřel za sebou dveře a zanechal Jennifer s Nancy.
„Způsob stravování je v těhotenství nesmírně důležitý,“ prohlásila Nancy a podala Jennifer několik listů potištěného papíru.
Jennifer vzdychla a sklouzla očima od zavřených dveří k papírům, které držela v ruce. V hlavě jí vířila smršť protichůdných myšlenek a pocitů.
/3
Adam zahnul za roh na Dvanáctou ulici a do tváří ho udeřil prudký závan větru a deště. Bylo teprve půl osmé, ale přesto už byla tma jako v ranci. Už jenom jeden blok. Měl sice deštník, jenže ten za moc nestál a Adam s ním musel hodně zápolit, aby mu ho vítr neobrátil naruby. Byl promoklý, byla mu zima, ale co hůř, byl psychicky i fyzicky úplně vyřízený. Veledůležitá prezentace případu nedopadla valně. Doktor Norton mu několikrát skočil do řeči, aby mu opravil nějakou gramatickou chybu, a tím mu přetrhl řetěz myšlenek. Adam kvůli tomu zapomněl uvést dost podstatnou část celé historie případu. Když skončil, Dr. Norton jenom pokývl a požádal přednostu oddělení o dalšího pacienta.
Pak, jako by toho ještě nebylo dost, ho zavolali dolů na pohotovost, protože měli málo lidí, a dali mu za úkol vypumpovat žaludek mladé holce, která se pokusila o sebevraždu. Neměl s touhle procedurou moc velké zkušenosti, takže mu dívka pozvracela celou hrud. A jako by ani tohle ještě nestačilo, čtvrt hodiny předtím, než mu končila služba, ho čekal ještě složitý příjem: dvaapadesátiletý muž se zánětem slinivky. Proto se vracel domů tak pozdě.
Jak procházel uličkou kolem malebné větrací šachty před jejich domem, uviděl hromadu popelnic, které popeláři třikrát týdně s rámusem vyváželi. Dnes byly plné, až přetékaly, a v dešti kolem nich mlsně slídilo pár vychrtlých potulných koček.
Adam pozpátku zacouval do hlavního vchodu domu a zavřel svůj zbytečný deštník. Chviličku postál v omšelé vstupní hale a voda z něj kapala na dlaždice. Pak odemkl vnitřní dveře a začal stoupat po schodech do třetino patra k jejich bytu.
Aby Jennifer ohlásil svůj příchod, stiskl tlačítko zvonku a zároveň zasunul klíč do prvního z několika zámků. Už dvakrát za ten rok, co tu bydleli, se k nim někdo vloupal. Ale nikdy se jim nic neztratilo. Zloději zřejmě, sotva zahlédli jejich ošuntělý nábytek, okamžitě poznali svůj omyl.
„Jen!“ zavolal Adam, když vcházel do dveří.
„Jsem v kuchyni. Hned přijdu.“
Adam pokrčil čelo. Vzhledem k tomu, že se z nemocnice vracel s železnou nepravidelností, začínala obyčejně Jennifer chystat večeři, až když přišel domů. V nose ho zašimrala lákavá vůně. Vešel do ložnice a odložil si sako. Když se vrátil do obývacího pokoje, Jennifer už na něj čekala. Adam zalapal po dechu. V první chvíli se mu zdálo, že má na sobě jen dírkovanou zástěrku a pantoflíčky na vysokých podpatcích. Vlasy měla hladce sčesané a upevněné hřebínky. Její oválnou tvář jako by ozařovalo nějaké světlo zevnitř.
Pozvedla ruce a prohnula prsty, jako by tančila klasický balet, a zvolna se obrátila. Jak se otáčela, postřehl, že pod zástěrkou má na sobě levandulově zbarvené přiléhavé tílko lemované krajkou.
Adam se usmál. Dychtivě vztáhl ruku, aby nadzvedl přední okraj zástěrky.
„Ne, ne!“ pokoušela ho Jennifer. „Nespěchej tolik.“
„Co se děje?“ rozesmál se.
„Cvičím se na Dokonalou ženu.“
„A kdes proboha přišla k tomu… tomu, co máš na sobě?“

„Tomu se říká body," nadzvedla přední cíp zástěry a vykroužila další piruetu. „Koupila jsem si to dneska odpoledne u Bonwita."
„A nač, prosím tě?" nechápal Adam, a volky nevolky v duchu hádal, co ten kousek prádla mohl stát. Nechtěl, aby si Jennifer nemohla dopřát něco, oč by moc stála, ale přece jen museli počítat s každým dolarem.
Jennifer nechala tance: „Koupila jsem si to, abych se ti líbila a připadala ti sexy."
„Kdyby ses mi měla ještě víc líbit a připadat mi sexy, v životě tu medicínu nedodělám. Na to, abych byl do tebe blázen, si nepotřebuješ oblíkat žádné kraječky. Jsi sexy ažaž, tak jak jsi."
„Tobě se to nelíbí," zaškaredila se.
„Ale líbí," koktal.
„Chci tím říct, že to nepotřebuješ."
„Opravdu se ti líbí?" ptala se zkoumavě.
Věděl, že se pohybuje po tenkém ledu.
„Je to krásné. Vypadáš jak z Playboye. Ne, spíš z Penthousu."
Jennifer se rozzářila: „To je ono! Chtěla jsem vypadat trochu sexy a trochu přisprostle, přesně něco mezi tím. Tak, a teď běž do koupelny a vysprchuj se. Až vylezeš, dáme si královskou hostinu. Tak běž!"
Dostrkala Adama skoro násilím do koupelny. Než stačil cokoli říci, zabouchla mu dveře před nosem.
Když vyšel ze sprchy, zjistil, že obývací pokoj vyhlíží docela jinak. Jennifer sem přestěhovala z kuchyně umakartový stůl a prostřela ho k večeři. Jediné světlo obstarávaly dvě svíčky zastrčené v prázdných láhvích. Na stole se třpytily stříbrné příbory. Měli jen dvě sady. Obě dostali od Jenniferiných rodičů, jednu k svatbě, druhou k jejímu prvnímu výročí. Jen zřídkakdy je používali, většinou je přechovávali zabalené v hliníkové fólii v mrazáku chladničky.
Adam přešel do kuchyně a opřel se o dveře. Jennifer horečně pracovala, navzdory vysokým podpatkům, které jí přitom trochu překážely. Adam se neubránil úsměvu. Žena, která se točila kolem sporáku, se vůbec nepodobala té Jennifer, kterou znal. Pokud si ho všimla, nedala to na sobě nijak znát.
Odkašlal si: „Jen, bych rád věděl, co se to tu děje."
Jennifer neodpověděla. Namísto toho sundala pokličku z hrnce a zamíchala jeho obsah. Podle lžíce, kterou odložila na pracovní plochu, poznal hned, že se jedná o tmavou rýži. Přemítal, kolik asi stála. Pak zahlédl pečenou kachnu chladnoucí na porcovacím prkénku.
„Jennifer!" zavolal znovu, o něco důrazněji.
Jennifer se otočila a vrazila mu do náručí láhev s vínem a vývrtku. Musel je pevně stisknout, aby nespadly na podlahu.
„Chystám večeři," řekla jen. „Pokud mi chceš být co platný, otevři víno."
Adam přenesl láhev jako omámený do obývacího pokoje a vytáhl zátku. Nalil trochu vína do sklenice a podržel ji proti světlu svíčky. Mělo temnou sytě rubínovou barvu. Než ho stačil ochutnat, už ho Jennifer volala do kuchyně.
„Potřebuju tu chirurga," prohlásila a podala mu velký nůž.
„Co s tím mám dělat?" zeptal se.
„Rozřízni tu kachnu napůl."
Adam se o to párkrát neúspěšně pokusil. Konečně vynaložil všechnu sílu a rozkrojil kachnu na dvě poloviny.
„A teď bys mi už konečně mohla říct, co má tohle všechno znamenat."
„Chci jen, abys byl v pohodě a pochutnal si na dobré večeři."
„A není v tom ještě něco?"
„No, něco ti chci říct, ale teď ne, teprve až skončíme tu hostinu."
A hostina to skutečně byla. Hrášek byl sice maličko rozvařený a rýže naopak trochu nedovařená, ale zato kachna byla výtečná a víno také. Ke konci večeře Adam zjistil, že ho začíná zmáhat ospalost. Násilím se probral a soustředil pozornost na svou ženu. Jennifer byla ve světle svíček neobyčejně krásná. Odložila zástěrku a měla teď na sobě jen provokativně průsvitné levandulově zbarvené tílko. Náhle se Adamovi její obraz zamlžil a na chviličku vsedě u stolu usnul.
„Není ti nic?" polekala se Jennifer, která právě začala líčit, jak si dělala domácí těhotenský test.
„Ale ne, nic," ujistil ji. Nechtěl přiznat, že ho přemohl spánek.
„Tak," pokračovala Jennifer, „jsem udělala všechno podle návodu. A co myslíš, jak to dopadlo?"
„Jak?"
„Bylo to pozitivní."
„Co bylo pozitivní?" Adam věděl, že mu musel ujít nějaký klíčový moment.
„Adame, poslouchals mě vůbec?"
„Ale to víš, že poslouchal. Jen jsem možná chvilku nevnímal. Nezlob se. Snad bys mi to měla říct radši ještě jednou od začátku."
„Adame, pokouším se ti říct, že jsem těhotná. Včera jsem si udělala jeden z těch domácích testů a dneska jsem byla u doktora Vandermera."
Chvilku byl natolik vyvedený z míry, že nedokázal promluvit.
„Ty si děláš legraci," dostal ze sebe nakonec.
„Ne, nedělám," ujistila ho Jennifer a zadívala se mu přímo do očí. Cítila, jak jí buší srdce. Bezděky sevřela ruce v pěst.
„Opravdu si neděláš legraci?" zaváhal Adam a nevěděl, jestli se začne smát nebo plakat. „Myslíš to vážně?"
„Docela vážně, Věř mi, že docela vážně." Jennifer se třásl hlas. Doufala, že Adam bude mít radost, aspoň v první chvilce. Kupu problémů, které s sebou její těhotenství přinese, můžou probrat později. Jennifer se zvedla, popošla k Adamovi a položila mu ruce na ramena.
„Miláčku, ani nevíš, jak tě miluju."

„Já tebe taky, Jen. Jenže o to tu teď nejde.“ Vstal a setřásl z ramen její ruce.
„Já myslím, že jde,“ namítla a dívala se, jak se od ní vzdaluje.
Nejvíc ze všeho teď potřebovala, aby ji vzal do náručí a ujišťoval ji, že všechno bude v pořádku.
„A co to tvoje tělísko?“ zeptal se místo toho.
„Nějak to selhalo. Já myslím, že bychom to dítě měli brát trochu jako zázrak.“ Přinutila se k úsměvu.
Adam začal přecházet po malém pokoji sem a tam. Dítě! Co by si počali s dítětem? Už takhle se sotva drží nad vodou. Mají skoro dvacet tisíc dolarů dluhů. Jennifer ho mlčky sledovala. Od chvíle, kdy vyšla z ordinace doktora Vandermera, se bála jeho reakce. Proto si taky vysnila ten nápad se slavnostní večeří. Ale teď už bylo po jídle a zbýval jen holý fakt, že je těhotná a její muž z toho nemá velkou radost.
„Vždycky sis přál mít děti,“ připomněla mu lítostivě.
Zůstal stát uprostřed prošoupaného koberce a pátravě se na ni zadíval: „Jestli chci mít děti nebo ne, o to tu teď taky nejde. To se ví, že je chci, ale ne teď. Chci říct, z čeho budeme živi? Ty budeš muset s tancováním okamžitě přestat, ne?“
„Brzo,“ přiznala.
„Tak vidíš! Kde budeme brát peníze? To není, jako kdybych si vedle školy vzal třeba roznášku novin. Panebože, to je malér! Pořád tomu nemůžu uvěřit.“
„Pořád jsou tu ještě naši,“ připomněla Jennifer a snažila se potlačit slzy.
Adam vzhlédl. Rty měl pevně sevřené.
Jennifer postřehla, jak se tváří, a honem dodala: „Já vím, žes byl proti tomu, aby nás naši podporovali, ale když budeme mít dítě, bude to něco jiného. Určitě by byli celí šťastní, kdyby nám mohli pomoct.“
„To věřím!“ podotkl Adam sarkasticky.
„Doopravdy,“ bránila se Jennifer. „Dneska odpoledne jsem k nim zašla a mluvila jsem o tom s nimi. Táta říkal, že budou jen rádi, když se k nim do Englewoodu nastěhujeme. Vždyť je to barák jako hrom. A pak, jen co budu moct zase začít tancovat, nebo ty budeš mít místo, můžeme se zas odstěhovat.“
Adam zavřel oči a zabušil si pěstí do hlavy: „To se mi snad všechno jenom zdá!“
„Maminka by nás tam taky ráda viděla,“ dodala Jennifer. „Protože sama přišla o miminko, má o mě velkou starost.“
„To s tím nesouvisí,“ odsekl. „Dítě s Downovým syndromem se jí narodilo, protože jí bylo už hodně přes třicet.“
„To ona ví. Ale přesto má o mě starost. No tak, Adame! Vždyť by nám tam nebylo zle. Měli bychom tam spoustu místa a tu místnost v podkroví by sis mohl zařídit jako pracovnu.“
„Ne!“ rozkřikl se. „Děkuju pěkně, ale žádnou dobročinnost od vašich přijímat nebudem. Už takhle se nám pletou do života, víc než by měli. Všechno v tomhle zatraceném kutlochu je od nich,“ máchl rukou po místnosti.
Uprostřed vší své úzkosti Jenifer ucítila, jak v ní narůstá zlost. Adam dokáže být občas nesnesitelně paličatý a rozhodně náramně nevděčný! Už od začátku jejich známosti přerůstalo jeho odmítání štědrostí jejích rodičů meze normálu. Navykla si brát to jako fakt a respektovat jeho přecitlivělost, ale teď, když byla těhotná, jí to přišlo jako neopodstatněné sobectví.
„Naši se nám do ničeho nepletou! Myslím, že by bylo načase, abys trochu přemohl tu svou pýchu, nebo co to je, co tě tolik štve na tom, když se nám snaží pomoct. Jde totiž o to, že my tu pomoc potřebujem!“
„Říkej si tomu, jak chceš, já to vidím tak, že se pletou do našich věcí. A nestojím o to ani dneska, ani zítra, ani kdy jindy! Jsme na vlastních nohou a zvládneme to sami.“
„Tak dobře,“ procedila Jennifer. „Když nedokážeš přijmout pomoc od našich, požádej o ni svého otce. Už je načase, aby pro nás taky něco udělal.“
Adam přestal přecházet po místnosti a zadíval se na svou ženu.
„Seženu si práci,“ řekl tiše.
„Jakou práci, prosím tě?“ zeptala se pobaveně.
„Každou vteřinu, co nespíš, se buď učíš, nebo jsi v nemocnici.“
„Přeruším studium,“ prohlásil rozhodně.
Jennifer poklesla brada: „To nemůžeš. Já si seženu jinou práci.“
„To jistě,“ ušklíbl se Adam. „A jakou práci? Jako servírka? Měj rozum, Jen. Nechci, abys pracovala, když jsi těhotná.“
„Tak si nechám udělat potrat,“ pohodila vzdorovitě hlavou. Adam se otočil a pohlédl Jennifer do očí. Pak zvolna pozvedl ruku a zamířil jí ukazováčkem na nos: „Na žádný potrat nepůjdeš. To slovo přede mnou ani neříkej.“
„Tak dojdi za otcem,“ trvala na svém.
Adam zaťal zuby.
„Kdybys do toho nebyla takhle vlítla, nemuseli jsme chodit za nikým.“
Jennifer zaplavily tvář slzy, které potlačovala celý den.
„Nezapomeň, že na to musejí být dva. Sama jsem si to neudělala,“ vyhrkla a rozvzlykala se.
„Tvrdilas mi, že s dětmi si nemusím dělat starosti,“ utrhl se na ni Adam a nevšímal si jejích slz. „Říkalas, že o to se postaráš sama. No, postarala ses náramně!“
Jennifer se ani nepokusila odpovědět. Skoro udušená pláčem vrazila do ložnice a práskla za sebou dveřmi.
Adam se za ní chvíli díval. Bylo mu nanic. V ústech měl sucho po všem tom víně, co vypil. Pohlédl na neuklizený stůl se zbytky večeře. Do kuchyně se ani dívat nemusel. Předem věděl, jak to tam vypadá. Byt byl vzhůru nohama a jemu připadal jako přímo děsivý symbol jeho života.
/4
Doktor Lawrence Foley zahnul na dlouhou točitou příjezdovou cestu k svému domu. Rozlehlá kamenná budova byla ještě stále z dohledu, když stiskl knoflík dálkového ovládání dveří garáže. Teprve poté, co objel poslední skupinu jilmů,

zahlédl věžičky rýsující se na pozadí noční oblohy. Tenhle novogotický zámek v Greenwichi postavil počátkem dvacátých let jistý výstřední milionář, který přišel o všechno při krachu na burze v roce 1929 a prostřelil si hlavu puškou na slony.
Laura Foleyová seděla v horním obývacím pokoji, když uslyšela manželova jaguára, jak zajíždí do garáže. Ginger, jejich fenka trpasličího pudla, zvedla hlavu a zavrčela jako hlídací pes. Laura odhodila knihu, kterou četla, a pohlédla na hodiny. Ukazovaly tři čtvrti na deset a ona byla vzteky bez sebe. Připravila večeři na osmou, ale Larry se jakživ neobtěžoval zavolat jí, že se zdrží. Tohle udělal tenhle měsíc už pošesté. Kdyby mu to byla řekla jednou, ale stokrát už mu opakovala, ať zavolá. Nic víc od něho nechtěla. Věděla, že lékaři mívají naléhavé případy, ale takový telefon by ho nezdržel víc než minutu.
Seděla na pohovce a uvažovala, co má dělat. Mohla zůstat, kde byla, a nechat Larryho, a se o sebe v kuchyni postará sám. Ale to už zkoušela dřív, a k ničemu to nebylo. Až donedávna býval manžel k jejím náladám citlivý. Ale od té doby, co se před nějakými čtyřmi měsíci vrátil z lékařského sympozia, začal být zčistajasna chladný a bezohledný.
Zadním schodištěm od kuchyně k ní zaléhaly zvuky naznačující, že si už Larry začal chystat něco k jídlu. To, že se ani neobtěžoval zajít ji nahoru pozdravit, přidalo k pocitu křivdy ještě pocit urážky. Sundala nohy z podnožky, nazula si sandály a vstala. Přešla k zrcadlu ve zlaceném rámu a zadívala se na sebe. Na šestapadesát vypadala ještě setsakra dobře. Ale za posledních víc než osm týdnů o ni Larry neprojevil ani nejmenší sexuální zájem. Mohl snad v tom být důvod, že v něm takovou silou znovu propukl zájem o práci? Larrymu a Clarku Vandermerovi trvalo dlouhých dvacet let, než se jim podařilo vybudovat svou praxi natolik, že se mohli zaměřit spíš na gynekologii než na porodnictví. A pak s tím Larry zčistajasna prostě seknul. Když se tenkrát vrátil z onoho sympozia, oznámil jí, že odchází od Sdružení gynekologů a přijímá zaměstnání na Julianově klinice. Lauru tím tehdy natolik omráčil, že se vůbec nezmohla na nějakou reakci. A od té doby, co nastoupil na Julianově klinice, přibíral si stále víc případů nastávajících matek, bez ohledu na to, ať že dřel sebevíc, plat dostával stále stejný.
Z myšlenek ji vyrušila nenadálá rána. To byl další problém. Larry začínal být poslední dobou občas neohrabaný, jako by měl výpadky pozornosti. Lauru napadlo, jestli není na pokraji nějakého zhroucení.
Usoudila, že nadešel čas si o tom všem s manželem pohovořit. Urovnala si župan a zamířila po zadním schodišti dolů. Ginger jí šla v patách.
Našla Larryho u kuchyňského pultu, jak se láduje velkým sendvičem a čte si lékařský časopis. Sako si svlékl a přehodil je přes opěradlo židle. Když ji uslyšel vcházet, pozvedl oči. Tvář měl podivně ochablou, jako už po několik týdnů.
„Ahoj, miláčku," uvítal ji bezvýrazným tónem.
Laura stála pod schodištěm a dopřávala vzteku, aby v ní rostl víc a víc. Manžel se na ni chviličku díval a pak znovu obrátil oči ke svému časopisu.
„Proč jsi aspoň nezavolal?" vyštěkla Laura, kterou tenhle pokus nebrat ji vůbec na vědomí nadobro rozzuřil.
Larry zvolna pozvedl hlavu a obrátil se ke své ženě. Neřekl nic.
„Na něco jsem se tě ptala," připomněla mu. „Snad bys mi mohl odpovědět. Už kolikrát jsem ti říkala, abys zavolal, když víš, že se zdržíš."
Larry se ani nepohnul.
„Slyšels, co jsem ti říkala?" Laura popošla blíž a podívala se manželovi do očí. Zorničky měl rozšířené a zdálo se, jako by se díval někam skrze ni.
„Haló," zamávala mu rukou před obličejem. „Nevzpomínáš si na mě? Já jsem tvoje žena."
Larryho zorničky se zúžily a on zamžoural, jako by ji teprve teď postřehl.
„Promiň, že jsem nezavolal. Rozhodli jsme se zřídit večerní ordinační hodiny pro okolí Julianovy kliniky a setkalo se to s větším ohlasem, než jsme čekali."
„Larry, co je to s tebou? To chceš říct, žes tam až do devíti hodin seděl na neplacené pohotovosti?"
„Nic se mnou není. Cítím se báječně. Baví mě to. Zachytil jsem tři případy pohlavních chorob, o kterých neměly pacientky ani tušení."
„No to je nádhera!" rozhodila Laura ruce a dopadla na jednu z kuchyňských židlí. Zadívala se na manžela a zlostně se nadechla: „Musíme si spolu promluvit. Něco tu není v pořádku. Buď začínáš být blázen ty, nebo já."
„Mně nic není," trval na svém Larry.
„Možná že ne, ale začínáš se chovat jako někdo úplně jiný. Vypadáš věčně unavený, jako by ses už týdny nevyspal. Celý ten nápad pustit soukromou praxi byl šílený. Nezlob se, ale když člověk něco buduje celý život, přece to pak jen tak pro nic za nic nezahodí."
„Už mě otravovalo poskakovat za peníze kolem pacientek. Na Julianově klinice je práce mnohem zajímavější a mám tam možnost pomáhat daleko víc lidem."
„To je všechno moc krásné," řekla Laura, „ale nezapomínej na to, že máš taky rodinu. Máš syna a dceru na střední škole a starší dceru na medicíně. Nemusím ti snad povídat, co všechny ty školy stojí. A udržovat tenhle pitomý dům, který jsi před deseti lety mermomocí musel mít, to taky není zadarmo. Nevím, nač potřebujem třicet pokojů, zvlášť teď, když jsou děti z domu. To, co ti platí na Julianově klinice, stačí sotva na běžné nákupy, a kde máš všechny poplatky?"
„Můžeme ten dům prodat," nadhodil chabě Larry.
„Ale jistě, ten dům prodat můžeme," přisvědčila Laura. „Jenže děti studují a moc našetřeno bohužel nemáme. Larry, musíš se vrátit k soukromé praxi."
„Vzdal jsem se podílu ve Sdružení."
„Clark Vandermer ti ho pomůže zas získat," nedala se Laura. „Znáte se už dost dlouho. Pověz mu, žes udělal chybu. Pokud chceš ve své profesi dělat nějaké zásadní změny, aspoň počkej, až děti dostudují."
Odmlčela se a chvíli pozorně sledovala manželovu tvář. Jako by byla vytesaná z kamene, pomyslela si.

„Larry," zavolala. Žádná odpověď.
Vstala a zamávala manželovi před obličejem rukou. Ani se nepohnul. Jako by byl v transu. „Larry," vykřikla a zacloumala jím. Tělo měl podivně ztuhlé. Pak zamrkal a zadíval se jí do očí.
„Uvědomuješ si, že chvílemi jako bys ani nebyl při sobě?" Dál ho držela za ramena a dívala se mu do tváře.
„Ne," odbyl ji. „Je mi dobře."
„Říkala jsem si, že by sis možná měl za někým zajít. Co kdybychom zavolali Clarkovi Vandermerovi, jestli by se tu nestavil a nepodíval se na tebe? Bydlí jen kousek odtud a určitě by mu to nevadilo. A zároveň bychom si s ním mohli promluvit o tom, jak bys mohl získat zpátky svou praxi."
Larry neříkal nic. Místo toho se mu do očí znovu vrátil ten prázdný výraz a zorničky se opět rozšířily. Laura se na něj chviličku vytřeštěně dívala a pak přešla k telefonu v kuchyni. Její podráždění se změnilo v obavy. Vyhledala číslo Vandermerových v adresáři zavěšeném na korkové nástěnce a užuž se chystala ho vytočit, když vtom jí Larry vytrhl sluchátko z ruky. Poprvé po řadě měsíců z jeho tváře zmizela ochablost. Místo toho na ni cenil zuby v nepřirozené grimase.
Laura zaječela. Nechtěla křičet, ale neubránila se tomu. Ucouvla a převrhla jednu z kuchyňských židlí. Ginger zavrčela a rozštěkala se.
Navzdory hrozivému výrazu ve tváři Larry na Laurin výkřik nijak neragoval. Zavěsil sluchátko a odvrátil se. Pomalu, jakoby s bolestí si přiložil ruce na spánky, chvíli si je tiskl a z úst se mu vydralo úzkostné zaúpění. Vyděšená Laura utekla po schodech nahoru.
Proběhla obývacím pokojem a utíkala chodbou. Rozlehlý dům měl půdorys ve tvaru velkého H spojeného napříč horní chodbou. Hlavní ložnice byla nad obývacím pokojem v křídle protilehlém kuchyni.
Když doběhla do ložnice, zabouchla za sebou táflované dveře a zamkla je. Vrhla se k posteli, těžce na ni dosedla a lapala přitom po dechu. Na nočním stolku ležel další adresář. Prudce jej rozevřela u písmena V. Podržela prst na čísle Vandermerových, zvedla sluchátko k uchu a začala vytáčet číslo. Ale než stačila dostat spojení, kdosi zvedl sluchátko některého z telefonů v přízemí.
„Lauro," promluvil Larry studeným, mechanickým hlasem. „Chci, abys okamžitě sešla sem dolů. Nechci, abys komukoli volala."
Lauru zalila vlna strachu, až se jí stáhlo hrdlo. Ruka svírající sluchátko se jí roztřásla.
Laura slyšela, jak telefon zvoní u Vandermerových. Ale než ho stačil někdo zvednout, linka oněměla. Laura se bezradně zadívala na sluchátko. Larry musel přestřihnout dráty.
„Panebože," zašeptala. Zvolna zavěsila sluchátko a snažila se trochu se sebrat. Když bude panikařit, nic tím nevyřeší. Musí přemýšlet. Bylo jasné, že potřebuje pomoc: šlo o to, jak někoho přivolat. Obrátila hlavu k oknu ložnice a vyhlédla ven. U sousedů se svítilo. Kdyby otevřela okno a zakřičela, uslyšel by ji někdo? A pokud ano, reagoval by nějak?
Laura se pokoušela přesvědčit sebe samu, že přehání. Možná že by bylo nejlíp prostě sejít dolů, jak říkal Larry, a vyložit mu, že skutečně potřebuje nějakého doktora.
S úlekem se napřímila, když uslyšela náraz do dveří. Zatajila dech a naslouchala. Ulevilo se jí, když se ozval pisklavý štěkot Ginger. Přešla ke dveřím a přiložila ucho až k nim. Neslyšela nic než kňučení Ginger. Spěšně odemkla, aby mohla fenka vběhnout dovnitř.
Dveře se prudce rozlétly, až jí odřely ruce, a narazily na zeď. K Laurinu úleku stál na prahu Larry. Ginger se jí rozběhla k nohám a začala se poskakováním dožadovat, aby ji vzala do náruče.
Laura znovu zaječela. Larryho tvář byla stále tak groteskně zkřivená. V levé ruce držel opakovačku remington ráže 12 mm.
Laura se bezhlavě otočila a vrhla se do koupelny, zabouchla za sebou dveře a zajistila je zástrčkou. Ginger proklouzla dovnitř za ní a teď se jí třásla u nohou. Laura zdvihla chvějící se fenku, couvala dozadu a nespouštěla dveře z očí. Věděla, že zvlášť velkou překážku nepředstavují.
Vykachlíkovanou místností se rozlehla ohlušující rána a část dveří se rozletěla na kusy. Poletující třísky poškrábaly Lauře tváře a fenka jen bezmocně ňafala.
Koupelna měla ještě druhé dveře, a tak Laura pustila Ginger a začala zápolit s jejich zástrčkou. Byla jako omámená, ale přesto se jí podařilo dveře otevřít a vyběhnout do šatny, přes níž se dalo projít zpátky do ložnice. Letmo se ohlédla přes rameno a uviděla, jak se otvorem ve dveřích provléká Larryho ruka.
Na úprku přes ložnici zahlédla na vteřinku Larryho, jak mizí v koupelně. S vědomím, že má jen nepatrný náskok, se vrhla do haly a napůl seběhla, napůl se skutálela dolů ze schodů. Ginger jí byla stále v patách.
Bezvýsledně se pokusila zalomcovat hlavními dveřmi. Byly zamčené. Někde v sekretáři ve vstupní hale byly klíče, ale Laura teď neměla čas je hledat. Vlastní klíče měla v kabelce v kuchyni. Zaslechla, že Larry začíná scházet ze schodů a rozběhla se přízemním ochozem.
Normálně si odkládala kabelku na stolek pod kuchyňským telefonem, ale tam teď nebyla. Zkusila zadní dveře, ale jak se dalo čekat, i ty byly zamčené. Přes vzrůstající paniku se snažila vymyslet, co si počít. Při pomyšlení, že Larry opravdu použil opakovačku k tomu, aby rozbil dveře koupelny, se jí prudce rozbušilo srdce. Ginger jí vyskočila do náručí a Laura si ji přitiskla k hrudi. Pak zaslechla na mramorové podlaze ochozu klapot Larryho podpatků.
V zoufalství otevřela dveře do sklepa, rozsvítila, a zavřela se uvnitř. Tak potichoučku, jak to jen šlo, scházela po klikatém schodišti. Dveře ze sklepa nebyly zajištěny zámkem, ale dubovým trámem.
Skoro nikdy tady v suterénu nebyla, protože měli nahoře místa ažaž. Proto tu bylo také všude plno plísně a všemožných krámů po předchozích majitelích. Byla tu celá řada menších kójí, chabě osvětlených slabými žárovkami rozmístěnými daleko od sebe. Laura cestou klopýtala o hromady suti, tiskla k sobě Ginger a hledala si cestu tou podivnou neutěšenou chodbou. Byla už málem u východu, když vtom zhasla světla.

Rázem byla kolem naprostá tma. Laura ztuhla uprostřed kroku a netušila, kudy dál. Hrůza ji stravovala. Zoufale před sebou zašmátrala levičkou a pokusila se nahmátnout stěnu. Prsty narazila na neohoblované dřevo. Škobrtavě se vlekla podél zdi, až dorazila ke dveřím. Zezadu slyšela Larryho, jak sestupuje po schodech do sklepa. Klapot jeho kroků byl docela zřetelný, jako by postupoval velmi zvolna a uvážlivě. Blikotavý záblesk světla znamenal, že si nese baterku.
Laura si vyděšeně uvědomila, že potmě východ jakživa nenajde, a nezbývá jí tedy, než se někam ukrýt. Bylo tu tolik různých krámů a tolik všelijakých přístěnků, že měla pocit, že by se jí to mohlo podařit. Prošla dveřmi, které náhodně objevila, a šmátrala v temnotě. Skoro okamžitě nahmatala okenice, opřené o zeď. Jak je obcházela, zakopla o něco dřevěného. Byl to velký sud ležící na boku
Když se ujistila, že je prázdný, spustila se na všechny čtyři, zalezla si pozpátku dovnitř a Ginger vtáhla za sebou. Ani si nemusela dlouho lámat hlavu, zda to je ten nejlepší úkryt. – Sotva se přestala hýbat, zaslechla, jak se chodbou blíží Larry. I když byl sud obrácen zavřenou stranou ke dveřím, viděla mlhavý svit jeho baterky.
Larryho kroky se ozývaly blíž a blíž a Laura se ze všech sil snažila dýchat co nejtišeji. Paprsek baterky ozářil kóji a Laura zatajila dech. Vtom Ginger zavrčela a rozštěkala se. Lauře se zastavilo srdce, když zaslechla cvaknutí závěru pušky. Larry kopl do sudu, až se uvnitř převalila na záda. Ginger zakňučela a utekla. Laura se zoufale pokoušela vstát.
/5
Teprve v letadle společnosti Eastern do Washingtonu zažil Adam poprvé od předchozího večera konečně chvilku klidu. Poté, co za sebou Jennifer zabouchla dveře ložnice, pokusil se uvelebit na nepohodlné viktoriánské pohovce. Snažil se přečíst si něco o zánětu slinivky, ale zjistil, že se nedokáže soustředit. Pokud přestane Jennifer vydělávat, pokračovat ve studiu jednoduše nemůže. Za svítání, po několika málo hodinách neklidného spánku, zavolal do nemocnice a nechal tam vzkaz, že ten den nemůže přijít. Ať tak, nebo tak, věděl, že bude muset vymyslet nějaké řešení.
Nepřítomně sledoval okénkem poklidnou venkovskou krajinu New Jersey. Kapitán ohlásil, že právě přelétají řeku Delaware a Adam odhadl, že za dalších dvacet minut by mohli být ve Washingtonu. To znamená, že do města dorazí někdy v osm třicet a kolem deváté by mohl být v otcově kanceláři Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv.
Adam se na tohle setkání nijak netěšil, zvlášť ne za daných okolností. Neviděl se s otcem od konce svého prvního semestru na medicíně a tenkrát to bylo dost traumatizující setkání. Tehdy přišel starému pánovi oznámit, že se nezvratně rozhodl oženit se s Jennifer.
Ještě když procházel otáčivými dveřmi budovy, kde byla otcova kancelář, váhal, jak rozhovor začít. Jako malý nechodíval za otcem do kanceláře nijak zvlášť často, ale přesto bylo těch návštěv dost na to, aby v něm zanechaly pocit nechuti. Otec se vždycky choval tak, jako by ho chlapcova existence uváděla do rozpaků.
Adam byl prostřední z trojice sourozenců, vmáčknutý mezi veleúspěšného staršího bratra Davida a sestru Ellen, miláčka celé rodiny. David byl čiperné dítě a už v dospívání se rozhodl stát se lékařem jako otec, zatímco on se pořád nedokázal rozhodnout, čím by chtěl vlastně být. Dost dlouho si říkal, že by ho možná bavilo hospodařit na venkově.
Nastoupil do výtahu a stiskl knoflík s označením osmého patra. Vzpomínal si, jak tím výtahem jel s Davidem, když David ještě studoval medicínu. David byl o deset let starší než on a vždycky mu připadal spíš jako dospělý než jako bratr. Adam obyčejně zůstával v čekárně, zatímco otec představoval Davida svým kolegům.
Vystoupil v osmém patře a zahnul doprava. Čím větší a krásnější byly kanceláře, tím ošklivější byly sekretářky. Vzpomínal si, že na tohle ho taky upozornil David.
Chvilku váhavě stál v chodbě a přemítal, jaký by asi byl vztah mezi ním a otcem, kdyby byl David nezahynul ve Vietnamu. Mnoho lékařů tam o život nepřišlo, ale Davidovi se to podařilo. Odjakživa se do všeho hrnul. Bylo to v posledním roce války a Adamovi bylo tehdy patnáct.
Tahle událost zmrzačila celou rodinu. Adamova matka se zhroutila natolik, že jí museli léčit elektrickými šoky. Už nikdy se z toho docela nevzpamatovala. Adamův otec na tom nebyl o mnoho lépe. Po několika měsících, které strávil v nepřítomném mlčení, za ním jednou Adam přišel a řekl mu, že se rozhodl stát se lékařem. Otec, místo aby se zaradoval, se dal do pláče a odvrátil se.
Zastavil se před dveřmi otcovy kanceláře, pak sebral všechnu odvahu a vešel dovnitř ke stolu paní Margaret Weintrobové. Byla to mohutná žena, přetékající ze svého otáčivého křesla. Na sobě měla šaty z kvítkované bavlny, podobné stanu. Nad lokty měla obrovité záhyby tuku a v porovnání s nimi působila její mohutná předloktí bezmála štíhle.
Ale bez ohledu na svou váhu byla mimořádně udržovaná. Když spatřila Adama, usmála se, a aniž se zvedla z křesla, podala mu i ruku na pozdrav.
Stiskl jí lehce zavlhlou dlaň a na oplátku se usmál na ni. Odjakživa spolu dobře vycházeli. Bývala otcovou sekretářkou, kam až Adamova paměť sahala, a vždycky měla pochopení pro jeho ostýchavost.
„Kdepak jste se tak dlouho toulal?“ zeptala se s předstíraným hněvem. „Vždyť už je to věčnost, co jste se tu ukázal naposled.“
„Když člověk studuje medicínu, moc času nemá,“ pokrčil rameny. Jeho otec před Margaret jen máloco tajil a on si byl jistý, I že až moc dobře ví, proč se tu tak dlouho neobjevil.
„Váš otec jako obyčejně zrovna telefonuje. Ale co nevidět skončí. Nechcete trochu kávy nebo čaje?“
Adam zavrtěl hlavou a pověsil si kabát na mosazný věšák. Posadil se na vinylovou sedačku. Vzpomněl si, že jeho otec nikdy nechtěl budit dojem, že vláda rozhazuje peníze poplatníků na takové zbytečnosti, jako je pohodlné sezení. Celá vstupní kancelář měla vlastně přísně účelový vzhled. Pro doktora Schonberga to byla otázka principu. Ze stejného důvodu také odmítal auto se šoférem, na které měl ve své funkci nárok.
Adam se pokoušel srovnat si v hlavě všechny své argumenty, ale příliš optimismu v sobě necítil. Když dnes brzy po ránu volal, aby si tohle setkání dohodl, mluvil otec nevrle, jako by předem věděl, že po něm bude chtít peníze.
Ozval se bzučák. Margaret se usmála: „Otec na vás už čeká.“

Jak se Adam v chmurné náladě zvedal, vztáhla ruku a položila mu ji na předloktí.
„Ještě pořád se trápí kvůli Davidově smrti," řekla. „Snažte se ho pochopit. Opravdu vás má rád."
„David umřel už před devíti lety," připomněl jí.
Margaret kývla a poplácala ho po paži: „Já jen chtěla, abyste věděl, co se mu honí v hlavě."
Otevřel dveře a vstoupil do otcovy kanceláře. Byla to velká čtvercová místnost s vysokými okny, z nichž byl výhled do příjemné vnitřní zahrady. Ostatní stěny zakrývaly police na knihy a uprostřed místnosti stál velký dubový psací stůl. Po všech stranách k němu přiléhaly rozměrné příruční knihovničky a vytvářely tak uzavřený pracovní prostor ve tvaru U. V jeho středu seděl Adamův otec.
Adam byl otci dost podobný na to, aby se dal uhodnout jejich příbuzenský vztah. I doktor Schonberg měl husté kudrnaté vlasy, pouze už na spáncích prošedivělé. Nejvíc se od sebe lišili svou výškou, otec byl totiž o dobrých dvanáct centimetrů menší než syn.
Když Adam vstoupil a zavřel za sebou dveře, držel doktor Schonberg v ruce pero. Pečlivě ho odložil do příslušného stojánku.
„Ahoj," řekl Adam. Všiml si, jak otec od posledního setkání zestárl. Na čele měl řadu dalších hlubokých vrásek.
Doktor Schonberg odpověděl synovi na pozdrav pokývnutím hlavy. Od stolu se nezvedl.
Adam popošel ke stolu a podíval se dolů do otcových hluboko zapadlých očí. Žádný náznak pohnutí v nich nezahlédl.
„Tak čemupak vděčíme za tuhle nečekanou návštěvu?" zeptal se doktor Schonberg chladně.
„Jak se vede mamince?" zeptal se Adam místo odpovědi. Cítil, že ho jeho obavy neklamaly. Už začátek setkání nevyhlížel slibně.
„To je od tebe hezké, že se na to ptáš. Po pravdě řečeno, moc valné to s ní není. Znova musela na šoky. Ale tím bych tě nerad zatěžoval. Tím spíš, že její stav dost ovlivnila skutečnost, že ses oženil s tou holkou."
„Ta holka se jmenuje Jennifer. Čekal bych, že za rok a půl by sis to už mohl zapamatovat. A maminčiny potíže začaly Davidovou smrtí, a ne mojí svatbou s Jennifer."
„Už se z toho dostávala, ale další rána pro ni byla, že sis vzal tu holku."
„Jennifer!" opravil ho Adam. „A David byl tou dobou už sedm let po smrti."
„Sedm let, deset let, co na tom záleží? Věděl jsi, co to s maminkou udělá, když si vezmeš někoho jiné víry. Ale co ti na tom záleželo? Nebo na mně? Říkal jsem ti, aby ses neženil tak brzo, když ještě studuješ. Ale tys na svou rodinu vždycky kašlal. Vždycky sis dělal jen to, cos chtěl. Takže taky máš, cos chtěl."
Adam zíral na otce. Neměl sílu pouštět se do sporu s tak iracionálními argumenty. O to se pokusil při posledním setkání před půldruhým rokem, a nikam to nevedlo.
„Tebe nezajímá, jak se mi vede, co škola a tak?" zeptal se málem prosebně.
„Za daných okolností ne," ujistil ho doktor Schonberg.
„Takže byla hloupost, že jsem sem vůbec jezdil," řekl Adam. „Máme trochu finanční potíže a říkal jsem si, že už snad uběhlo dost času, abychom si o tom mohli spolu promluvit."
„Tak on by chtěl najednou mluvit o penězích!" rozhodil rukama doktor Schonberg. Probodl syna přísným pohledem a přimhouřil oči s těžkými víčky. „Já tě varoval, že pokud si nedáš říct a proti naší vůli si vezmeš tu holku, neuvidíš ode mě ani vindru. Myslel sis snad, že to říkám jen tak pro legraci? Myslel sis snad, že to platí jenom na pár let?"
„A není na světě nic, co by tě třeba mohlo přimět k tomu, abys tohle stanovisko ještě znova zvážil?" zeptal se tiše Adam. Odpověď na tuhle otázku znal, ještě než ji dořekl, a došel k názoru, že ani není důvod se otci svěřovat, že Jennifer čeká dítě.
„Adame, budeš se muset naučit nést za svá rozhodnutí taky odpovědnost. Když se pro něco rozhodneš, musíš se toho držet. V medicíně není prostor pro vytáčky nebo kompromisy. Posloucháš, co ti říkám?" Adam mířil ke dveřím.
„Díky za lekci, tati. Jednou se mi bude hodit."
Doktor Schonberg vyšel zpoza svého stolu za ním.
„Tys byl odjakživa náramný chytrák, Adame. Ale nést zodpovědnost za své rozhodování, to je jedna z věcí, které se musíš naučit. Tak taky řídím tenhleten úřad."
Adam přikývl a otevřel dveře. Margaret neohrabaně ucouvla, a ani se nepokoušela předstírat, že neposlouchala za dveřmi. Adam si šel pro kabát.
Doktor Schonberg vyšel za synem až do čekárny.
„A touhle zásadou se řídím i v osobním životě. Stejně jako kdysi můj otec. A stejně jako by ses jí měl řídit ty."
„Zapamatuju si to, tati. Pozdravuj maminku. Děkuju za všechno."
Vyšel na chodbu a zamířil k výtahu. Stiskl knoflík a ohlédl se. Margaret mu zdálky mávala. Adam na oplátku zamával jí. Neměl sem vůbec chodit. Od otce peníze nedostane, kdyby dělal co chtěl.
Když Jennifer vycházela z domu, sice nepršelo, ale obloha vypadala na déšť. Březen jí v New Yorku připadal v mnoha ohledech jako nejhorší měsíc. I když už oficiálně mělo přicházet jaro, zima ještě pevně svírala město ve svých pařátech. Zachumlala se těsněji do kabátu a vyrazila po Sedmé avenui. Pod kabátem měla oblečení na zkoušku: starý trikot, přiléhavé kalhoty, návleky na lýtka a ošumělý šedivý svetr s ustřiženými rukávy. Po pravdě řečeno vlastně nevěděla, jestli dnes bude tančit, protože se chystala Jasonovi povědět o svém stavu. Doufala, že ji nechá ještě aspoň dva měsíce se souborem pokračovat. Tak nutně teď potřebovali peníze a pomyšlení, že by Adam nechal školy, ji děsilo. Kdyby aspoň nebyl tak paličatý, pokud šlo o pomoc jejích rodičů. Na Sedmé avenui zahnula na jih a prodírala se davy lidí, které tu ve špičce proudily. Když zůstala stát na červenou, uvažovala, jak asi Adam pochodil u otce. Když ráno vstala, našla na stole vzkaz, že letí do Washingtonu. Kdyby ten starý mizera jen trochu pomohl, přemítala, všechno by se vyřešilo. Pokud by se k tomu doktor Schonberg uvolil, nejspíš by Adam přijímal ochotněji i pomoc od jejích rodičů. Přešla Sedmou avenui a zamířila přímo do Greenwich Village. Pár minut nato už zabočila do vchodu kavárny Cézanne,

jedním skokem zdolala tři schůdky dolů a odstrčila dveře z leptaného skla. Uvnitř byl vzduch hustý dýmem z gauloisek a voněla tu káva. Jako obvykle tu bylo plno.
Jennifer se pokoušela objevit nějakou známou tvář. Asi v polovině úzké místnosti zahledla postavu, která na ni mávala. Byla to Candy Harleyová, která kdysi patřívala k Jasonovým tanečnicím, ale teď mu obstarávala administrativu. Vedle ní seděla Cheryl Tedescová, sekretářka souboru. V bílé kombinéze vypadala bledší než obvykle. Všechny tři spolu obyčejně před zkouškou pily kávu.
Jennifer se vysvlékla z kabátu, zmuchlala ho do rance a odložila na podlahu u zdi. Na něj pleskla svou poloprázdnou plátěnou tašku. Sotva dosedla ke stolku, už u něj stál Peter, rakouský číšník, a ptal se jí, zda má stejné přání jako obvykle. Měla. Capuccino a croissant s máslem a medem.
Když se usadila, naklonila se k ní Candy a řekla: „Máme dobrou zprávu a špatnou zprávu. Kterou chceš slyšet napřed?“
Jennifer se podívala z jedné dívky na druhou. Neměla zrovna náladu na žerty, ale Cheryl se dívala do svého šálku s espressem, jako by právě ztratila nejbližšího člověka. Jennifer ji znala jako trochu zádumčivou jednadvacetiletou dívku, která měla problémy s nadváhou, v poslední době o něco větší než dřív. Měla uličnickou tvářičku s trochu ohnutým nosíkem, velké oči a neuspořádané špinavě blonďaté vlasy. Candy byla naproti tomu dokonale upravená, světlé vlasy úhledně sčesané do uzlu.
„Snad mi napřed řekněte tu dobrou,“ zaváhala Jennifer.
„Nabídli nám samostatné vystoupení v televizi,“ usmála se Candy vítězoslavně. „Taneční soubor Jasona Conrada udělá díru do světa.“
Jennifer se snažila předstírat nadšení, i když si uvědomovala, že pro televizi bude už asi její těhotenství příliš pokročilé.
„To je senzace!“ přinutila se k radostnému zvolání. „Kdy by to mělo být?“
„Přesné datum ještě nevíme, ale natáčet by to měli už za pár měsíců.“
„A ta špatná zpráva?“ zeptala se, aby odvedla řeč jinam.
„Špatná zpráva je, že Cheryl je ve čtvrtém měsíci a zítra má jít na interrupci,“ vychrlila ze sebe Candy.
Jennifer se obrátila k Cheryl.
„To je mi líto,“ řekla neobratně. „Já ani nevěděla, že jsi těhotná.“
„To nevěděl nikdo,“ řekla Candy. „Cheryl si to nechávala pro sebe, dokud se nedověděla, že já měla taky interrupci. Teprve pak se mi s tím svěřila, a dobře udělala. Já ji hned poslala k svému doktorovi a ten doporučil amniocentézu, protože se mu Cheryl přiznala, že ještě ve druhém měsíci brala drogy. Nevěděla, že je těhotná.“
„A jak ten test dopadl?“ zeptala se Jennifer.
„Dítě je poškozené. Má něco špatného v genech. To právě zjišťují z té plodové vody.“
Jennifer se znovu obrátila k Cheryl, která dál upírala oči do šálku a snažila se zadržet slzy.
„A co tomu říká otec?“ zeptala se a hned své otázky zalitovala, protože Cheryl si zakryla tvář dlaněmi a hořce se rozvzlykala. Candy ji objala kolem ramen. Jennifer přelétla pohledem sousední stolky. Nikdo si jich nevšímal. Jedině v New Yorku může mít člověk tolik soukromí na veřejném místě. Cheryl vytáhla z kabelky papírový kapesník a hlasitě si vyčistila nos.
„Jmenuje se Paul,“ vzlykla.
„A co říká tomu, že máš jít na potrat?“ vyzvídala Jennifer.
Cheryl si otřela oči a prohlížela si tmavou šmouhu od maskary na kapesníčku.
„Nevím. Sebral se a vykašlal se na mě.“
„No,“ prohlásila Candy, „z toho je aspoň vidět, co je to zač. Grázl jeden. Moc bych si přála, aby chlapi taky zažili, co to obnáší být těhotný. Mohlo by se to třeba vždycky po roce střídat. Možná že by se potom chovali o trošku zodpovědněji.“
Cheryl si znovu utřela oči a Jennifer si zčistajasna uvědomila, jak je mladičká a zranitelná. Problém jejího vlastního těhotenství byl v porovnání s tímhle najednou nicotný.
„Já se tak strašně bojím,“ pípla Cheryl. „Nikomu jsem to neřekla, protože dovědět se tohle můj táta, tak mě zabije.“
„Přece do té nemocnice nepůjdeš sama?“ vyplašila se Jennifer.
„Ono to není tak hrozné,“ uklidňovala ji Candy. „Sama jsem měla taky strach, ale nic to nebylo. Ti lidi na Julianově klinice jsou hrozně hodní a milí. Mimoto bude mít Cheryl toho nejsenzačnějšího gynekologa na světě.“
„Jak se jmenuje?“ zajímala se Jennifer a přemýšlela, jestli by mohla říct totéž o doktoru Vandermerovi.
„Lawrence Foley,“ řekla Candy. „Poslala mě za ním jiná holka, co si taky nechala udělat potrat.“
„Tak to vypadá, že těch interrupcí dělá spoustu,“ podotkla Jennifer.
Candy přikývla. „To víš, je to velké město.“
Jennifer upíjela své capuccino a přemítala, jak se přítelkyním svěřit, že sama právě zjistila, že je taky těhotná. Prozatím to odložila na později a místo toho se znovu obrátila k Cheryl: „Nechceš, abych tam šla zítra s tebou?“ nabídla jí. „Zdá se mi, že bys byla ráda, kdyby tam s tebou někdo šel.“
„To by bylo senzační!“ rozzářila se Cheryl.
„Jen ne tak zhurta, paní Schonbergová,“ mírnila je Candy. „Máme přece zkoušku.“
Jennifer povytáhla obočí a usmála se: „Víte, i já mám totiž novinku. Včera jsem se dověděla, že já jsem taky v desátém týdnu těhotenství.“
„Nepovídej!“ užasla Candy.
„Už je to tak!“ smála se Jennifer. „A až to povím Jasonovi, nevím, jestli bude chtít, abych dál chodila na zkoušky nebo ne.“
Candy i Cheryl byly příliš užaslé, než aby se zmohly na jakoukoli poznámku. Mlčky dopily kávu, zaplatily a zamířily do

zkušebny.
Jason tam zrovna nebyl a Jennifer pocítila současně úlevu i zklamání. Svlékla si vrchní oblečení a našla si volné místečko k rozcvičení. Když se natočila bokem k zrcadlu, nadzvedla si tričko, aby se viděla ze strany. Musela uznat, že trošičku už to znát je.
Adam si umyl ruce na pánském záchodě v prvním patře nemocniční budovy. Na chviličku zahlédl v zrcadle svou ztrhanou tvář a uvědomil si, že vypadá velmi vyčerpaně. Snad to v děkanovi spíš probudí trochu soucitu. Po tom průšvihu při setkáni s otcem Adam usoudil, že jediná naděje by byla získat od školy dodatečnou studentskou půjčku. Jak si urovnával roztřepený límeček košile, řekl si, že skutečně vyhlíží dost nuzně a potřebně a že by měl jít za děkanem raději hned, než k tomu ztratí odvahu.
Vtrhl do sekretariátu, aby si domluvil, kdy může přijít, a skoro se vyděsil, když mu sekretářka sdělila, že děkan má právě chvilku času mezi dvěma dohodnutými schůzkami. Zašla to dovnitř ověřit. Když se vrátila, řekla Adamovi, že může jít rovnou dál. Doktor Markowitz vstal, když Adam vstoupil do dveří. Byl to malý podsaditý muž s tmavými kudrnatými vlasy, trochu podobnými Adamovým. Přestože byl teprve březen, byl dohněda opálený. Když si podávali ruce, stiskl Adamovu ruku v obou dlaních.
„Posaďte se, prosím," ukázal k černé židli naproti svému stolu.
Ze svého místa viděl Adam na stole desky označené svým jménem. Setkal se děkanem jen několikrát, ale doktor Markowitz se pokaždé choval, jako by dopodrobna znal celou jeho situaci. Tyhle desky si zřejmě vytáhl v té minutě či dvou, kdy Adam čekal v předpokoji.
Odkašlal si.
„Pane doktore, moc mě mrzí, že vás připravuji o čas, ale mám jeden problém."
„V tom případě jste na správné adrese," ujistil ho doktor Markowitz, ale jeho úsměv o stupínek pohasl. Adam pochopil, že děkan je spíš politik než lékař. Zmocnila se ho zoufalá předtucha, že tohle setkání nedopadne o nic lépe než schůzka s otcem. Přehodil si nohu přes nohu a chytil se za kotník, aby zakryl, jak se mu třesou ruce.
„Právě jsem se dověděl, že moje žena je těhotná," začal a čekal ve tváři doktora Markowitze známky nesouhlasu. Byly dost zjevné. Nejprve se mu z tváře vytratil úsměv. Pak přimhouřil oči a založil si paže na hrudi.
„Nemusím ani říkat," pokračoval a snažil se neztratit odvahu, „že nám tím vzniká veliký finanční problém. Jsme s ženou závislí na jejím příjmu, a teď když je na cestě dítě…" Adam ani nedokončil větu. Na to, aby děkan pochopil, co chce říct dál, nemusí být žádný jasnovidec.
„Víte," zasmál se nuceně doktor Markowitz, „já jsem internista a ne porodník. Přivádět na svět děti jsem nikdy moc neuměl."
Náramný vtipálek, pomyslel si Adam.
„Moje žena chodí k doktoru Vandermerovi," řekl však nahlas.
„To je výborný porodník," schválil volbu doktor Markowitz. „Líp by se o ni opravdu těžko kdo postaral. Rodil obě naše děti."
Následovala trapná odmlka. Adam začal vnímat tikot starožitných hodin na stěně po své levici. Dr. Markowitz se sklonil a rozevřel desky na stole před sebou. Chviličku si v nich něco četl a pak vzhlédl.
„Adame, nenapadlo vás, že tohle možná není nejvhodnější okamžik k tomu založit rodinu?"
„Bylo to nedopatření," řekl Adam ve snaze ušetřit si přednášku, kterou se mu děkan podle všeho chystal udělit. „Selhání antikoncepce. Statisticky zanedbatelný případ. Ale když už k tomu došlo, musíme si s tím nějak poradit. Potřebujeme určitou finanční výpomoc, nebo budu muset na rok nebo dva přerušit studium. To je všechno."
„Zvažovali jste možnost to těhotenství ukončit?" zeptal se doktor Markowitz.
„Ano, ale ani jednomu z nás se ta myšlenka nelíbí."
„A co podpora od rodičů?" vyptával se doktor Markowitz. „Myslím, že přerušit studium není zrovna moudré. Vložil jste už hodně úsilí do toho, abyste se dostal tam, kde jste teď. Byla by škoda to všechno ohrozit."
„Pomoc rodičů nepřichází v úvahu," odpověděl Adam. Neměl náladu pouštět se do debat o neústupnosti svého otce, či neodbytnosti tchána s tchýní. „Moje jediná naděje je další půjčka od školy. Jinak budu muset odejít."
„Bohužel, vaše půjčka už dosáhla povoleného maxima," řekl Dr. Markowitz. „Naše zdroje pro studentské půjčky jsou omezené. Musíme ty prostředky rozložit tak, aby měl možnost získat podporu každý, kdo ji potřebuje. Je mi líto."
Adam vstal.
„Takže promiňte, že jsem vás zdržel."
Doktor Markowitz se také zvedl. Do tváře se mu znovu vrátil úsměv.
„Mrzí mě, že pro vás nemohu udělat víc. Vaše studijní výsledky jsou zatím výborné. Možná že byste se ještě jednou měli zamyslet nad možností nenechat to těhotenství dospět až k závěru."
„My si tohle dítě necháme," řekl Adam rozhodně. „Vlastně se na ně teď, když jsem překonal ten první šok, už těším."
„Odkdy chcete přerušit studium?" zeptal se doktor Markowitz.
„Během pár dní bych teď měl skončit praxi na interně. Jak to budu mít za sebou, poohlédnu se po nějaké práci."
„Pokud chcete opravdu odejít, je asi celkem jedno, kdy to bude. Co míníte dělat?"
Adam pokrčil rameny: „To ještě přesně nevím."
„Možná bych vám mohl obstarat práci ve výzkumném středisku tady na škole."
„Moc vám děkuju, jenže ve výzkumu neplatí tolik peněz, kolik budu potřebovat. Já musím sehnat nějaké slušně placené místo. Uvažoval jsem, jestli to nemám zkusit u některé z těch velkých farmaceutických firem v New Jersey. Arolen věnoval celému našemu ročníku ty kožené doktorské kufříky. Třeba bych to mohl zkusit u nich."
Děkan zamžikal, jako by dostal ránu mezi oči: „Tam se skutečně točí velké peníze," vzdychl. „Ale musím říct, že mi to připadá, jako byste přecházel do nepřátelského tábora. Farmaceutický průmysl dostává poslední dobou lékařský

výzkum čím dál víc pod kontrolu a musím přiznat, že mě to upřímně zneklidňuje.“
„Já neříkám, že jsem tím nápadem nějak nadšený,“ připustil Adam. „Ale jedině tam by mohli mít zájem o medika ze třetího ročníku. Když to nevyjde, možná že bych to přece jen zkusil ve výzkumu tady.“
Doktor Markowitz otevřel dveře.
„Moc mě mrzí, že nemáme víc prostředků na finanční výpomoc. Hodně štěstí, a až budete mít v úmyslu vrátit se zase na školu, dejte mi vědět.“
Adam odešel rozhodnutý hned odpoledne zavolat do Arolenu. S nátlakem farmaceutických firem na vědecký výzkum si začne lámat hlavu, až bude mít v kapse první výplatu.
„Cože jsi?!“ rozkřikl se Jason Conrad vedoucí Taneční skupiny Jasona Conrada. V přehnaném zoufalství rozhodil ruce.
Po celé čtyři roky, co ho Jennifer znala, měl Jason vždycky sklon chovat se jako na jevišti, ať už si objednával oběd, nebo dával příkazy tanečnicím. Podobnou reakci tedy víceméně čekala.
„Prosím tě, řekni mi to ještě jednou!“ zaúpěl. „Povídáš mi tu, že budeš mít dítě. Je to tak? No tak, pověz, že není. Řekni, že se mi to všechno jenom zdá. Prosím tě!“
Prosebně na ni upíral oči. Byl to vysoký muž – skoro metr devadesát – a přes svých třiatřicet let vyhlížel chlapecky. Neměla tušení, jestli je homosexuál nebo ne. Ostatní děvčata ze souboru taky ne. Tanec byl Jasonův celý život a byl v něm geniální.
„Budu mít dítě,“ potvrdila Jennifer.
„Ach panebože!“ zasténal Jason a složil hlavu do dlaní.
Vyměnila si pohled s Candy, která stála poblíž, aby jí poskytla morální oporu.
„Tohle přece nemůže být pravda,“ naříkal Jason. „Ve chvíli, kdy se nám naskytne šance opravdu prorazit, si jedna z mých hlavních tanečnic klidně otěhotní. Ach panebože!“
Přestal přecházet sem a tam. Pozvedl ukazováček a pohlédl na Jennifer: „A co takhle potrat? Tohle přece určitě není plánované dítě.“
„Bohužel,“ zavrtěla hlavou.
„Ale kdykoli si přece můžeš pořídit jiné dítě,“ přesvědčoval ji.
Zavrtěla hlavou. „Proč si nenecháš rozumně poradit?“ Jason si teatrálně přitiskl ruku na hrud a začal lapat po dechu, jako by cítil v hrudi prudkou bolest. „Místo toho mě radši takhle trápíš! Vždyť to moje srdce nevydrží! Panebože, to je bolest!“
Cítila se provinile, že otěhotněla, zrovna když dostal soubor příležitost prorazit. Nerada nechávala někoho na holičkách. Ale Jasonova reakce byla čistě sobecká a Jennifer bylo protivné nechat se takhle vydírat, když šlo o něco tak vážného jako interrupce.
Candy vzala Jasona za paži: „Doufám, že s tou bolestí v hrudníku to jen hraješ.“ Jason otevřel jedno oko. „Já a něco hrát? V takovýchhle situacích nikdy nic nehraju. Ta ženská mě přivede předčasně do hrobu a ty se ptáš, jestli to jen nehraju?“
„Ještě tak asi měsíc bych nejspíš tančit mohla,“ nadhodila Jennifer.
„A to zase ne! Ne, ne!“ vybuchl Jason a na bolest v hrudi rázem zapomněl. Začal přecházet sem a tam před starou pokladní budkou. „Když ty dokážeš být natolik necitelná, že se na nás vykašleš právě v rozhodující chvíli, můžeme to všechno urovnat hned.“ Zastavil se a zamířil prstem na Candy: „A co ty? Dokázala bys zatančit Jenniferinu roli?“
Candy tím trochu zaskočil.
„To nevím,“ zakoktala.
Jason sledoval Jennifer koutkem oka. Věděl, že ona a Candy jsou kamarádky. Pomyslel si, že žárlivost možná zmůže to, nač argumenty nestačily. Potřeboval ji alespoň do doby, než jejich vystoupení natočí televize. Ale Jennifer nezabrala. Mlčela, i když Candy nakonec odpověděla: „Myslím, že jsem v dobré formě. Rozhodně se budu snažit a udělám, co je v mých silách.“
„Sláva!“ rozzářil se Jason. „Je to radost slyšet, že někdo je ochotný pro věc taky něco obětovat.“ Pak se obrátil k Jennifer. „Měla by sis zaskočit do kanceláře a říct Cheryl, ať tě vyškrtne z výplatní listiny. Nejsme žádná dobročinná organizace.“
Candy se ozvala: „Ještě aspoň dva týdny by měla dostávat základní plat. Bylo by to spravedlivé.“
Jason mávl rukou, jako by mu na tom nesešlo. Zamířil zpátky do zkušebny.
„Mimoto,“ volala za ním Candy, „myslím, že by bylo účetnicky jednodušší, kdybychom ji vedli jako na mateřské dovolené.“
„Jak myslíš,“ řekl Jason s nezájmem. Otevřel dveře zkušebny. Bylo slyšet ostatní tanečnice, jak se tam rozcvičují. „Tak do práce, Candy,“ zavolal přes rameno, když mizel ve dveřích.
Obě ženy se dívaly jedna na druhou. Bylo jim trochu trapně. Candy se ošila: „Nikdy by mě nenapadlo, že mi nabídne, že bych mohla ještě tančit.“
„Moc ti to přeju,“ ujistila ji Jennifer. „Doopravdy.“
Společně se vrátily do zkušebny.
Prostornou místností se rozléhal Jasonův pronikavý hlas.
„Tak a teď si vezmeme variace číslo dvě od začátku. Na místa!“ Zatleskal a ozvěna jeho dlaní zazněla jako výstřely z pušky. „Tak pojď, Candy!“ rozkřikl se.
Jennifer pár minut sledovala zkoušku. Pak se pokusila setřást pocit lítosti a zamířila chodbou k Cherylině kanceláři.
Cheryl seděla opřená v křesle a četla si paperbackový milostný román.
„Máš mě převést na mateřskou dovolenou,“ oznámila jí rezignovaně Jennifer.
„To je mi líto,“ řekla Cheryl. „Vyváděl Jason moc?“ Odložila knihu. Jennifer zahlédla její název: Plameny vášně.

„Dost," připustila Jennifer. „Ale já ho celkem chápu. Tohle není zrovna nejlepší doba pro odchod na mateřskou." Zabořila se do křesla naproti psacímu stolu. „Souhlasil s tím, že dostanu ještě základní plat za další dva týdny. To se ví, měla bych dostat taky svoje procenta z posledních vystoupení."
„Co budeš dělat?" zeptala se Cheryl.
„Nevím," pokrčila Jennifer rameny. „Třeba se mi podaří sehnat nějaké přechodné zaměstnání. Nenapadá tě něco? Jak ses sem dostala ty?"
„Přes agenturu," řekla Cheryl. „Ale jestli hledáš práci na částečný úvazek, zkus se přeptat v agentuře, co zařizuje sekretářské služby na přechodnou dobu. Tam pořád shánějí lidi."
„Kdybys mě zabila, nedokážu psát na stroji," povzdechla Jennifer. „Tak to zkus někde v obchoďáku. To už udělala spousta holek, co znám."
Jennifer se usmála. Tohle znělo slibně.
„A půjdeš tam zítra se mnou, nebo sis to rozmyslela?" starala se Cheryl.
„To víš, že ano," ujistila ji Jennifer. „Vůbec si neumím představit, že bys tam měla jít sama. Na té amniocentéze jsi byla sama?"
„No jo," přisvědčila hrdě Cheryl. „Nic to nebylo. Skoro to ani nebolelo."
„Tak se mi zdá, že máš víc kuráže než já," poznamenala Jennifer. Znovu si vzpomněla na svého mongoloidního bratra a uvažovala o tom, zda by o tu zkoušku neměla požádat.
Cheryl se naklonila kupředu a ztlumila hlas: „Jak říkala Candy, já strašně jela v drogách. Marjánka, LSD, nač si vzpomeneš. Doktor Foley řekl, že bych si měla nechat udělat ten test na chromozomy. Ale nic to není. Pokud ti ho budou dělat taky, nemusíš se toho bát. Měla jsem z toho nahnáno, ale klidně bych na to teď šla znova." Znovu se napřímila, spokojená sama se sebou.
Jennifer se dívala na Cheryl a myslela na doktora Vandermera s jeho úsečnými způsoby.
„A co ten doktor Foley, líbí se ti?"
Cheryl přikývla. „Je to ten nejhodnější doktor, jakého jsem kdy potkala. Nebýt jeho, nevím, co by se mnou bylo. A sestry jsou tam taky moc hodné. Vůbec celá Julianova klinika je prostě ohromná. Pokud bys chtěla, Candy by tam určitě zavolala a objednala tě tam taky."
Jennifer se usmála: „Děkuju, ale můj muž mě poslal za někým v lékařském centru. Ale abychom to nezamluvily. Co mám udělat, když chci odejít na mateřskou dovolenou?"
Cheryl nakrčila nos: „Abych řekla pravdu, to nevím. Budu se muset zeptat Candy."
Domluvily se ještě, kdy a jak se druhý den ráno sejdou, pak Jennifer sebrala svůj kabát a kabelu a vyšla na ulici. Cestou na stanici metra zápasila se skoro zničující depresí. Vždycky si myslívala, že čekat dítě musí být nádherný zážitek, ale teď, když ho skutečně čekala, cítila místo štěstí spíš zmatek a zlost. A nejhorší na tom bylo vědomí, že se s těmi pocity nemůže nikomu svěřit, protože by jí určitě nikdo neporozuměl.
Skousla dolní ret a rozhodla se zkusit to nejdřív u Macyho.
Když se Jennifer vlekla do schodů k jejich bytu, bylo už skoro šest. Otevřela dveře a k svému překvapení uviděla Adama sedícího na pohovce. Obyčejně nebýval doma tak brzy. Pak si uvědomila, že si kvůli návštěvě u otce musel vzít volno na celý den.
„Tak co, jak to dopadlo?" zeptala se a snažila se, aby to znělo přívětivě. „Byl otec ochotný ti pomoct?"
„Byl vtělená roztomilost," odsekl Adam. „Poskytl mi neocenitelnou přednášku o zodpovědnosti a důslednosti."
Jennifer si pověsila kabát a posadila se k Adamovi. Oči měl zarudlé a pod nimi tmavé kruhy. „Bylo to moc hrozné?"
„Ani se neptej," vzdychl. „Teď si vzal do hlavy, že mám na svědomí matčiny deprese."
„Ale ty přece začaly, když přišel tvůj bratr o život."
„Na to jako by už zapomněl."
„Co říkal, když jsi mu řekl, že budeme mít dítě?"
„Já mu to ani neřekl," přiznal Adam. „Vůbec jsem se k tomu nedostal. Než jsem na to vůbec stačil přivést řeč, dal mi náramně jasně najevo, že se mám o sebe postarat sám."
„To je mi líto," řekla Jennifer.
Dívala se mu do tváře. To, co viděla, se jí vůbec nelíbilo. Byla by se ho ráda zeptala na doktora Lawrence Foleyho, ale usoudila, že bude lépe nechat to na jindy.
„Asi si dám sprchu," povzdechla, zvedla se a odešla do ložnice.
Adam nejprve jen dál zarytě seděl. Pak si uvědomil, že se chová jako uražený puberťák. Vstal, odešel do ložnice a svlékl se. Pak otevřel dveře do koupelny: „Nech mi puštěnou vodu," zavolal do šumění sprchy. Zatímco si čistil zuby, vylezla Jennifer ze sprchy, ani na něj nepohlédla, vzala si osušku a zašla do ložnice. Vodu mu nechala téct, jak ji požádal, ale bylo jasné, že je dotčená.
Adamovi dělalo vždycky potíže se omlouvat. Možná že by měli udělat něco ztřeštěného, třeba si vyrazit na večeři. Když lezl pod sprchu, umínil si, že Jennifer vezme do restaurace zvané One by Land, Two by Sea. Je to dost blízko, aby tam mohli dojít pěšky. Ještě nikdy tam nejedli, ale jeden z Adamových spolužáků tam byl s rodiči a vyprávěl, že je to tam drahé, ale úžasné. Proč ne, k čertu, pomyslel si. Co nevidět bude mít opravdové zaměstnání, tak by to měli oslavit.
„Dostal jsem báječný nápad," oznámil, když vešel do ložnice. „Co kdybychom si vyrazili na večeři?"
Jennifer se otočila od televize a zachmuřeně zavrtěla hlavou.
„Proč by ne?" naléhal. „Jen pojď, potřebujem odsud vypadnout. A dobře se najíst."
„Nemůžeme si to dovolit," připomněla. Obrátila se zpátky k televizi, jako by tím byla celá věc uzavřena.
Utíral si ručníkem vlasy a přemýšlel o té nečekaně záporné odpovědi. Jennifer byla obyčejně pro každou ztřeštěnost. Usedl vedle ní a otočil jí hlavu od obrazovky.

„No tak," usmál se na ni. „Rád bych si s tebou popovídal."
„Já tě slyším," otočila hlavu zpět. „Nakoupila jsem něco k jídlu. Jen co skončí zprávy, udělám večeři."
„Dnes večer mám chuť na něco jiného než na hamburgera."
„Hamburgery jsem nekoupila," odsekla podrážděně.
„Já to nemyslel doslova," bránil se. „No tak. Pojď, vyrazíme si na večeři. Myslím, že potřebujeme změnu. Dnes odpoledne jsem byl za děkanem a zjistil jsem, že další půjčku už nedostaneme. Tak jsem mu řekl, že přeruším studium."
„Nemusíš nechávat školy," ujistila ho. „Já už mám novou práci."
„Jakou?"
„U Macyho. V oddělení bot. Jediný problém je, že asi budu muset každý druhý víkend pracovat, ale snad to s tvým rozvrhem nějak zkoordinujeme. Kupodivu tam budu mít stejný plat, jako když jsem tančila. V každém případě nebudeš muset nechat školy."
Zvedl se z postele.
„U Macyho prodávat nebudeš a už se o tom nebudeme bavit."
„Ale," vykulila oči v hraném údivu. „Jeho Veličenstvo rozhodlo?"
„Jen, tohle není chvíle na vtipy."
„Ne?" podivila se. „Já měla dojem, žes dělal vtipy zrovna před chviličkou. Takže ty můžeš, ale já ne?"
„Nemám náladu se hádat," zamířil Adam k prádelníku pro čisté prádlo. „U Macyho prostě prodávat nebudeš. Nepřeju si, abys celé hodiny stála, když jsi těhotná. A víc už o tom nechci slyšet."
„Nějak zapomínáš, že tu jde o moje tělo," připomněla mu.
„To máš pravdu," uznal. „Jenže pravda je taky, že jde o naše dítě."
Jennifer cítila, jak se jí hrne krev do tváře.
„Stejně jsem se už rozhodl," prohlásil Adam. „Přeruším školu, abych mohl na rok na dva pracovat. Ty se budeš zatím starat o sebe a o dítě, to znamená, že nebudeš celé dny stát v nějakém obchodním domě." V naději, že debata je u konce, přešel do obývacího pokoje. Skříň v ložnici byla tak malá, že měl své šatstvo ve skříni v hale. „Proč tu nezůstaneš, abychom si o tom promluvili?" zavolala za ním. Vrátil se do ložnice.
„Není už o čem mluvit."
„Ale ano, je!" vybuchla a konečně popustila uzdu svému hněvu. „Já mám do tohohle všeho zrovna tolik co mluvit jako ty. Každý je proti tomu, abys přerušil školu, a má to jednoduchý důvod: prostě bys to dělat neměl. Já můžu docela klidně pracovat až do posledního měsíce, snad až do posledního týdne. Proč bychom měli nechávat své profese oba dva? A protože je jasné, že já dál tancovat nemůžu, je jenom rozumné, když si najdu jinou práci. Výhledově bude pro nás všechny nejlepší, když na škole zůstaneš. Mimoto já si už místo sehnala, a ty nemáš ani představu, co bys mohl dělat."
„A to zas mám," vyštěkl Adam. „Půjdu k Farmaceutické výrobě Arolen v New Jersey. Dnes odpoledne jsem tam volal a moc mě chtějí vidět. Na zítřek mám domluvený pohovor."
„Proč jsi v tomhle takový paličák paličatý?" zlobila se Jennifer. „Školy nechávat nemusíš. Já můžu pracovat."
„Pokud ti to, že bych byl rád, abys zůstala zdravá a aby se vaši mezi nás nepletli, připadá jako paličatost, tak prosím, jsem paličák. Ale tak nebo tak, už není o čem mluvit. Já odcházím ze školy a ty u Macyho dělat nebudeš. Ještě něco?"
Adam věděl, že Jennifer popichuje, ale připadalo mu, že si to zaslouží.
„Ještě by toho byla spousta," řekla. „Ale chápu, že nemá smysl se s tebou o něčem bavit. Zajímalo by mě, jestli si uvědomuješ, že jsi skoro úplně stejný jako tvůj otec."
„Tátu z toto koukej vynechat!" rozkřikl se Adam. „Pokud tu někdo bude kritizovat mého otce, budu to já. Mimoto jsem docela jiný než on."
Kopnutím zabouchl dveře ložnice. Chvilku stál uprostřed obývaciho pokoje a rozhlížel se, co by mohl roztřískat. Pak se ale místo toho dooblékl a dosušil si vlasy. Trochu klidnější se rozhodl, že se zkusí s Jennifer usmířit. Pokusil se otevřít dveře ložnice, ale ke svému překvapení zjistil, že jsou zamčené.
„Jennifer!" rozkřikl se, aby přehlušil zvuk televize. „Jdu ven, někam se najíst. Byl bych rád, kdybys šla se mnou."
„Jen běž," zavolala Jennifer. „Chtěla bych být chvilku sama."
Adam po hlase poznal, že pláče, a cítil se provinile.
„Jen, otevři," zaprosil. Televize hrála dál. „Jennifer, otevři ty dveře."
Žádná odpověď. Adam ucítil, jak se jeho vztek vrací. Ustoupil dozadu a zadíval se na dveře. Na okamžik jako by se staly symbolem všech jeho problémů. Bez rozmýšlení zvedl pravou nohu a vší silou do nich kopl. Dřevo kolem zámku povolilo a dveře se rozlétly, až narazily do stěny. Jennifer se na posteli schoulila do klubíčka.
Adam poznal, že je vyděšená, a okamžitě si začal připadat hloupě. „Už ani ty dveře dneska nic nevydrží," prohodil zkrotle a pokusil se zasmát. Jennifer neřekla nic. Přitáhl dveře od stěny. V místech, kam narazila klika, zůstala v omítce díra.
„No, to byla ale pitomost," poznamenal a snažil se, aby to znělo vesele. „Ale jak už jsem říkal. Pojď a dáme si někde večeři."
Zavrtěla odmítavě hlavou.
Adam se rozpačitě rozhlédl kolem a zastyděl se za svůj výbuch vzteku.
„Tak dobře," řekl schlíple. „Vrátím se za chvíli."
Jennifer přikývla, ale neřekla nic. Dívala se za ním, jak odchází, pak slyšela zavírání a cvaknutí zámku dveří v předsíni. Co se to s nimi děje? přemýšlela. Adam jako by byl najednou někdo dočista jiný. Dřív se nikdy se nechoval násilnicky. Jennifer nahánělo násilí strach. Změní se snad s jejím těhotenstvím úplně všechno?
/6

Jennifer stoupala po třetím a posledním úseku schodiště v domě, kde bydlela Cheryl Tedescová. Byla vyděšená. Myslela si, že jejich dům je příšerný, ale proti domu, kde bydlela Cheryl, to byl hotový palác. Ve vstupní hale se povalovalo pár opilců – jen doufala, že to nejsou stálí obyvatelé.
Když došla k Cherylinu bytu, chvilku váhala, než zaklepala. Pak musela chvíli čekat a poslouchat cvakání řady zámků a posléze chřestění bezpečnostního řetězu, než se dveře otevřely.
„Ahoj! Pojď dál," uvítala ji Cheryl. „Promiň, že mi to tak trvalo. Táta nedal jinak a donutil mě nainstalovat si sem všechny ty zámky."
„Já myslím, že je to dobře," řekla Jennifer a rychle vklouzla dovnitř. Cheryl se odešla doobléknout do koupelny a Jennifer se zatím rozhlížela po neudržovaném bytě.
„Doufám, žes poslechla doktory," zavolala, protože věděla, že Cheryl doporučili, aby nic nejedla ani nepila, kromě trošky vody hned po probuzení.
„Nic jsem nejedla," zavolala zpátky Cheryl.
Jennifer přenesla váhu z jedné nohy na druhou. Celý dům jí připadal strašně špinavý a nechtěla si tu sedat. Samotný nápad, že Cheryl doprovodí, se jí přestával zamlouvat, ale teď už nemohla couvnout. Aspoň pozná toho báječného doktora Foleyho, i když zatím neměla chuť pouštět se s Adamem do hádek o porodníky. Včera v noci se nakonec jakžtakž smířili, ale představa, že Adam nechá studia, se jí pořád nelíbila. V duchu si přála, aby jeho dnešní pohovor v Arolenu skončil neúspěšně.
„Tak můžem jít," vynořila se z koupelny Cheryl. Přes rameno i měla příruční cestovní kabelu. „Ať to mám z krku."
Nejtěžší na celé cestě na Julianovu kliniku bylo sejít po schodech Cherylina domu a neskutálet se po nich dolů a pak projít kolem těch opilců. Cheryl jim vůbec nevěnovala pozornost a poznamenala, že je domovník vyrazí, jen co vstane.
Došly pěšky na stanici metra na Lexington Avenue a linkou číslo 16 dojely na 110. ulici. Nebyla to zrovna nejvábnější končina, ale jak se blížily ke klinice, okolí se měnilo k lepšímu. Před časem tu strhli celý blok domů a na jeho místě vyrostlo nové středisko lékařské péče. Byla to patnáctipatrová moderní budova ze zrcadlového skla, v jehož tabulích se odrážely okolní domy z počátku devatenáctého století. Domy na všech stranách byly do vzdálenosti celého bloku zrenovované, očištěné a vyparáděné, a zářily starobylou krásou. O blok dál stála u řady domů lešení, naznačující, že i tady probíhají rekonstrukce. Vypadalo to, jako by klinika postupně přebírala pod kontrolu celou tuhle část města.
Jennifer prošla hlavním vchodem v očekávání obvyklého nemocničního prostředí, ale dočkala se příjemného překvapení, protože vstupní hala připomínala spíš přepychový hotel. Všechno tu bylo nové a bez poskvrnky čisté. Ve velké recepci bylo tolik personálu, že sotva Jennifer s Cheryl vešly, takřka vzápětí se jich hezká černošská sekretářka přeptala: „Přejete si, prosím?" Měla na sobě modrou šatovou sukni a bílou blůzu se jmenovkou, na které stálo: „Ahoj! Já jsem Louise."
Cheryl sotva slyšitelně odpověděla: „Jdu za doktorem Foleym. Jsem objednaná na interrupci."
Louisinu tvář naplnila účast. „Cítíte se dobře, slečno…"
„Tedescová," doplnila Jennifer. „Cheryl Tedescová."
„Nic mi není," tvrdila Cheryl. „Opravdu ne."
„Máme tu na příjem psychology. Mohli bychom jim zatelefonovat, pokud byste si chtěla s některým z nich popovídat. Rádi bychom, abyste se tu cítila co nejlíp."
„Děkuju," řekla Cheryl. „Ale mám s sebou kamarádku." Ukázala na Jennifer. „Chtěla jsem se zeptat, jestli by se mnou mohla jít nahoru."
„Ale samozřejmě," ujistila ji Louise. „Jsme rádi, když mají pacienti někoho, kdo jim dělá společnost. Ale jestli dovolíte, nejdřív bych si vyvolala na počítači váš záznam a pak zavolala lidi na příjmu. Co kdybyste zatím zašly do salónku a počkaly si tam? Za pár minut jsem u vás."
Jak přecházely do pohodlné čekárny, Jennifer prohodila: „Už začínám chápat, proč jste s Candy obě z téhle nemocnice tak odvázané. Jestli se tu k člověku všichni chovají jako tahle Louise, tak to tedy klobouk dolů."
Sotva si stačily sundat kabáty, a už se k ním blížil postarší pán, který před sebou tlačil pojízdný automat na kávu a čaj. Měl na sobě růžové sako, které, jak pyšně prohlásil, tady nosí dobrovolní pomocníci.
„Sestry jsou tu taky tak milé?" vyzvídala Jennifer.
„Tady jsou takhle milí všichni," řekla Cheryl, ale přestože se přitom usmívala, Jennifer vycítila její úzkost.
Tak jak je?" vzala Cheryl za ruku a stiskla ji.
„Dobře, zakývala Cheryl usilovně hlavou, jako by se snažila přesvědčit sama sebe.
„Promiňte, vy jste slečna Cheryl Tedescová?" zeptala se jiná přívětivě vyhlížející mladá žena v bílé blůze a bleděmodré šatové sukni. Na jmenovce měla napsáno: „Ahoj! Já jsem Karen."
„Já jsem Karen Krinitzová," představila se a podala Cheryl ruku. Ta jí s ní nervózně potřásla. „Dostala jsem na starost koordinaci vašeho případu, aby všechno proběhlo hladce. Pokud by se objevily nějaké problémy, zavolejte mě."
Poklepala na malý plastikový přístrojek upevněný k bleděmodrému pásku sladěnému s barvou šatové sukně. „Chtěli bychom, aby se vám tu co nejvíc líbilo."
„Takového koordinátora dostane každý pacient?" vyzvídala Jennifer.
To se rozumí," řekla pyšně Karen. „Naše hlavní zásada je, že na prvním místě je pacient. Nechceme nic nechat náhodě. Až zbytečně často může dojít k nedorozumění, zvlášť dnes, kdy je v medicíně tolik techniky. Lékaři se občas tak zaberou do léčebného postupu, že pozapomenou na pacienta. A je na nás, abychom tomu předešli."
Když se s nimi rozloučila a zmizela za květináči s okrasnými rostlinami, Jennifer se za ní dlouho dívala. Něco jí na ní nehrálo , ale nedokázala přesně odhadnout co.
„Připadalo ti na tom, co povídala, něco divného?" zeptala se Cheryl.
„Nepochopila jsem, o čem mluví. Myslela jsi tohle?"

„Ne, zavrtěla Jennifer hlavou a otočila se, jestli odcházející Karen ještě nezahlédne. „Prostě mi na tom, jak mluvila, přišlo něco divného. Ale to bude spíš ve mně. Myslím, že jak je mi ráno co ráno špatně, už mi to leze na mozek.“
Aspoň se chovala mile, řekla Cheryl. „Počkej, až uvidíš doktora Foleyho.
Pár minut nato vešel dovnitř muž a představil se jako Rodney Murray. Měl na sobě modré sako ze stejné bavlněné látky jako Karenina šatová sukně a stejnou jmenovku. Mluvil také podobně nevýrazným tónem, a jak na něj Jennifer zírala, uvědomila si, že jeho oči ani jedinkrát nemrkly.
„Všechno už je pro vás připravené, slečno Tedescová,“ oznámil a připevnil Cheryl k zápěstí plastikový identifikační náramek. „Dovedu vás nahoru, ale napřed se musíme stavit v laboratoři kvůli rozboru krve a pár dalším testům.
„Může jít Jennifer s námi?“ zeptala se Cheryl.
„Samozřejmě,“ přisvědčil Rodney.
Muž se choval k Cheryl mimořádně pozorně a Jennifer po pár minutách pustila své prvotní podezření z hlavy jako výplod přehnané fantazie.
V laboratoři už na Cheryl čekali, takže přišla rovnou na řadu. I to na Jennifer udělalo dojem. Ještě nikdy nezažila ordinaci či nemocnici, kde by nemusela na všechno nekonečně dlouho čekat. Cheryl byla za chviličku hotová.
Jak jeli výtahem nahoru, vysvětloval Rodney, že Cheryl přijde do zvláštního oddělení nemocnice určeného pro „ukončení těhotenství“. Jennifer si všimla, že všichni zaměstnanci Julianovy kliniky se pečlivě vyhýbají slovu „potrat“. Připadalo jí to jako dobrý nápad. Potrat bylo ošklivé slovo.
Vystoupili v šestém patře. Ani tady nic nepřipomínalo běžnou nemocnici. Místo lesklého vinylu pokrýval podlahu koberec. Stěny byly vymalovány světle modrou barvou a visely na nich příjemné zarámované reprodukce.
Rodney je zavedl do centrální místnosti, promyšleně zařízené tak, aby ničím nepřipomínala sesternu. Před centrální místností byla vkusně zařízená čekárna, kde sedělo pět lidí oblečených do, jak Jennifer předpokládala, stejnokrojů zdejší kliniky. Tři z žen měly jmenovky, na nichž stálo, že jsou diplomované sestry. Jennifer se zamlouvalo, že na sobě nemají obvyklé naškrobené bílé uniformy. Měla pocit, že Karen měla pravdu: na Julianově klinice myslí opravdu na všechno. Začala se zamýšlet nad tím, jestli sem má přístup i doktor Vandermer, protože si byla jistá, že porodnické oddělení určitě nabízí stejnou péči a pohodlí.
„Slečno Tedescová, váš pokoj je hned tamhle vpravo,“ řekla jedna ze sester, která se představila jako Marlene Polaskiová. Byla to statná žena se silnou kostrou a krátkými světlými vlasy. Rozhlédla se po Cherylině pokoji, jako by tu chtěla ještě zkontrolovat každou drobnost. Otevřela dokonce i dveře na toaletu. Uspokojena pak poplácala postel a vybídla Cheryl, aby se svlékla a udělala si pohodlí.
Pokoj, stejně jako chodba, připomínal svým útulným zařízením rovněž spíše dobrý hotel, až na standardní nemocniční postel. Televizor byl zapuštěný do stropu v takovém úhlu, aby na něj bylo dobře vidět jak z postele, tak z křesla. Stěny byly světle zelené se spoustou vestavěných skříněk. Podlahu pokrýval zelený koberec.
Cheryl se převlékla do vlastního pyžama a vlezla si do postele.
Marlene se za okamžik vrátila do místnosti a přivezla s sebou stojan s infuzí. Vysvětlila Cheryl, že potřebují infuzi jen tak, pro jistotu. Obratně zavedla Cheryl kanylu do žily na levé paži a pečlivě ji upevnila. Jennifer a Cheryl se dívaly na kapičky zvolna odkapávající do baňky. Najednou už to tu hotelový pokoj tolik nepřipomínalo.
„Tak,“ řekla Marlene a přilepila poslední pruh náplasti. „Za chviličku vás odvezeme na sál.“ Pak se obrátila k Jennifer. „Samozřejmě můžete jít také. Tedy pokud Cheryl dovolí. Tady poroučí ona.
Ale jistě,“ zvolala Cheryl a rozzářila se. „Jennifer půjdeš se mnou, viď?“
Pokoj jako by se najednou zatočil. Jennifer měla pocit, jako by čekala, že se půjde brouzdat, a místo toho ji najednou někdo hodil až na dno hlubokého bazénu. Marlene i Cheryl se na ni dívaly a čekaly.
Ale ano, půjdu,“ řekla nakonec.
Dovnitř vplula další sestra s injekční stříkačkou.
„Tady vám nesu něco na uklidnění,“ řekla vesele a odhrnula z Cheryl přikrývku.
Jennifer odvrátila pohled k oknu a dívala se na vrcholky střech mezi škvírami žaluzií. Když se obrátila zpátky, byla už sestra s injekcí tatam.
Z cesty!“ zavolal další hlas a sestra v plášti a čapce vjela do pokoje s nemocničním vozíkem a postavila ho vedle Cherylina lůžka.
„Já sem Gale Schelinová, oznámila Cheryl. „Vím, že ten vozík vlastně nepotřebujete a že byste na sál dokázala dojít sama, ale patří to k věci, abychom vás tam dovezli.“
Než si Jennifer stačila uvědomit, co dělá, už pomáhala přenést Cheryl na vozík a tlačila ho ven z pokoje.
„Až docela na konec chodby,“ navigovala ji Gale.
Před sálem se vozíku chopilo několik zřízenců. Když za Cheryl zapadly dveře, Jennifer si oddechla. Pak ji Gale vzala za paži a řekla: „Vy půjdete tudy.“
„Já nevím, jestli je zrovna nejlepší…,“ začala Jennifer.
„Hlouposti,“ odbyla ji Gale. „Vím, co chcete říct. Ale o to tu nejde. Podstatné je, jak se na to dívá Cheryl. Je důležité, aby cítila co největší podporu rodiny.“
„Ale já nejsem z rodiny,“ namítla Jennifer a přemýšlela, jestli má ještě dodat: „A sama jsem taky těhotná.“
„Ať už jste příbuzná, nebo kamarádka,“ řekla Gale, „vaše přítomnost má obrovský význam. Tumáte. Tohle si vezměte přes šaty a tohleto si nasaďte na hlavu. Dejte pozor, ať vám nekoukají vlasy. Podala Jennifer sterilní plášť a čapku. „A pak pojďte dál.“ Zmizela za spojovacími dveřmi.
Sakra, pomyslela si Jennifer. Byla ve skladu pln uprostřed s velkým přístrojem z nerez oceli, který vyhlížel jako bojler. Jennifer si domyslela, že to bude sterilizátor. Váhavě si nasadila na hlavu čapku, aby jí ani vlásek nevyčuhoval, jak měla přikázáno. Pak si navlékla plášť a uvázala si ho přes břicho.

Spojovací dveře se otevřely a Gale se vrátila. Odsunula uzávěr sterilizátoru a kriticky zkontrolovala Jennifer.
„Je to v pořádku. Teď jděte rovnou dovnitř a postavte se nalevo. Kdyby vám bylo na omdlení nebo tak, prostě se sem vraťte. Z přístroje se se zasyčením vyvalila pára.
Jennifer se zhluboka nadechla a vykročila do sálu.
Vypadalo to tam zrovna tak, jak si představovala. Stěny byly bíle vykachlíčkované a na podlaze byl bílý vinyl. Na stěně byl bílý porcelánový dřez a podél jedné stěny místnosti zasklené skříňky s různými lékařskými potřebami.
Cheryl mezitím už přemístili na vyšetřovací stůl uprostřed místnosti. Vedle něj stál stojan a na něm podnos s celou řadou nerezových misek a plastikových hadiček. U vzdálenější stěny stál pojízdný přístroj pro anestezii s obvyklými kyslíkovými bombami.
V místnosti byly dvě sestry. Jedna z nich omývala Cheryl podbřišek, zatímco druhá otevírala různé balíčky a rozmísťovala jejich obsah na podnos s nástroji.
Dveře sálu se otevřely a dovnitř vstoupil lékař ve sterilním plášti a v rukavicích. Okamžitě zamířil k podnosu s nástroji a uspořádal je podle svého. Cheryl, která dosud klidně odpočívala, se pozvedla na loket.
„Slečno Tedescová," napomenula ji jedna ze sester, „musíte zůstat ležet."
„To není pan doktor Foley," ozvala se Cheryl. Kde je doktor Foley?"
Chvilku se nikdo v místnosti ani nepohnul. Doktor a sestry se sebe navzájem podívali.
„Nenechám se sebou nic dělat, když tu nebude doktor Foley," nalomil se Cheryl hlas.
„Já jsem doktor Stephenson," představil se lékař. „Doktor Foley přijít nemůže, ale Julianova klinika mě pověřila, abych ho zastoupil. Jde o docela jednoduchý zákrok."
„To je mi fuk," našpulila se Cheryl. „Nenechám si ho udělat od nikoho než od doktora Foleyho."
„Doktor Stephenson je jeden z našich nejlepších chirurgů," ujišťovala ji jedna ze sester. „Prosím vás, lehněte si a dáme se do toho." Položila Cheryl ruku na rameno a jemně ji tlačila dolů.
„Okamžik," ozvala se Jennifer, ohromená svou vlastní sebejistotou. „Je jasné, že si Cheryl přeje doktora Foleyho. Myslím, že byste ji neměli nutit, aby si ten zákrok nechala provést od někoho jiného."
Všichni přítomní se zadívali na Jennifer, jako by si teprve teď uvědomili, že je v místnosti. Doktor Stephenson k ní přistoupil a začal ji vyvádět ven.
„Ještě chviličku," ohradila se Jennifer. „Já pryč nepůjdu. Cheryl řekla, že si ten zákrok nenechá udělat od nikoho jiného než od doktora Foleyho."
„My to chápeme," ujistil ji doktor Stephenson. „Pokud si to tak slečna Tedescová přeje, budeme její přání pochopitelně respektovat. Na naší klinice je pacient vždycky na prvním místě. Když se teď vrátíte do pokoje slečny Tedescové, za chviličku ji tam přivezeme."
Jennifer sklouzla pohledem k Cheryl, která teď seděla na kraji vyšetřovaciho stolu. „Neměj starost," řekla jí. „Dokud nepřijde doktor Foley, nenechám na sebe ani sáhnout."
Jennifer se v rozpacích nechala odvést ze sálu. Vozík, na kterém Cheryl přivezli, už vjížděl zase dovnitř, a to ji trochu uklidnilo. Sundala si čapku i plášť a odložila je do koše na chodbě.
Hned vzápětí se objevila Marlene Polaskiová.
„Slyšela jsem, co se právě stalo," řekla Jennifer.
„Moc mě to mrzí. Ve velké instituci, ať se snažíte jak chcete, občas něco nevyjde. Posledních čtyřiadvacet hodin jsme tu měli hrozný blázinec. Mysleli jsme, že to o chudákovi doktoru Foleym víte."
„O čem to mluvíte?" podivila se Jennifer.
„Doktor Foley spáchal předevčírem večer sebevraždu," řekla Marlene. „Zastřelil nejdřív manželku a pak sebe. Psali o tom ve všech novinách. Mysleli jsme, že to víte."
Jennifer zůstala stát uprostřed chodby. Kolem ní převezli Cheryl. Jennifer vzdychla a byla ráda, že přece jen chodí k doktoru Vandermerovi.
Když Adam vystupoval z autobusu v Montclairu v New Jersey, poděkoval řidiči, a ten se na něj podíval, jako by mu přeskočilo. Adam byl skutečně v podivně rozjařené náladě, v níž se mísila úzkost z blížícího se pohovoru s možným zaměstnavatelem a výčitky svědomí za to, jak se choval předchozí večer. Pokoušel se Jennifer omluvit, ale dokázal říct jen to, že ho moc mrzí, že rozbil dveře. Pokud šlo o to, že by po celou dobu těhotenství měla stát v obchodním domě a prodávat boty, v tom svůj názor nezměnil.
Zahlédl vůz Arolenu přesně tam, kde mu sekretářka řekla, že ho najde: před vchodem do montclairské Národní banky. Adam přešel živou obchodní třídu a zaklepal řidiči na okénko. Muž si četl newyorské Daily News. Natáhl se přes rameno a odemkl zadní dveře.
Cesta z města k nově vybudované budově Arolenu byla krátká. Adam seděl, ruce mezi koleny, a rozhlížel se pozorně kolem sebe. Zastavili před bránou s bezpečnostním zařízením a uniformovaný strážný s přenosnou psací deskou se shýbl a pohlédl okénkem na Adama. Řidič řekl „Schonberg" a strážný se s tím zjevně spokojil a zvedl modrobíle pruhovanou závoru.
Jak sjížděli po svažující se příjezdové cestě, žasl Adam nad přepychem všude kolem. Uprostřed udržovaného trávníku se lesklo jezírko obklopené stromovím. Hlavní budova byla mohutná, bronzově zbarvená stavba, jejíž povrch odrážel všechno kolem jako zrcadlo. Stěny se směrem vzhůru zužovaly, jako by se vznášely k nebi. Po obou stranách byly menší budovy, propojené s hlavní stavbou prosklenými průchody.
Řidič minul třpytivé jezírko a zastavil přímo před hlavním vchodem. Adam poděkoval a zamířil dovnitř. Cestou překontroloval v zrcadlovém odraze stěn svůj vzhled. Měl na sobě své nejlepší oblečení: modrý blejzr, bílou košili, pruhovanou vázanku a šedé kalhoty. Jediným nedostatkem byly dva chybějící knoflíky na levém rukávu saka.
Uvnitř budovy mu připnuli zvláštní odznak a řekli mu, aby vyjel výtahem do dvanáctého poschodí. Jak sám a sám

stoupal vzhůru v přepychové kabině, všiml si televizní kamery, otáčející se zvolna sem a tam a uvědomil si, že ho sledují. Když se dveře otevřely, uvítal ho muž přibližně v jeho věku.
„Pan McGuire?“ zeptal se Adam.
„Ne, já jsem Tad, tajemník pana McGuira. Pojďte, prosím, se mnou.“
Zavedl Adama do vstupní kanceláře, požádal ho, aby okamžik počkal, a zmizel za dveřmi označenými: „Manažer prodeje, Severovýchod.“
Adam se rozhlédl kolem sebe. Nábytek byl napodobený chippendale, ode zdi ke zdi se rozprostíral krémově béžový koberec. Adam se nemohl ubránit, aby neporovnával to, co zde viděl, s chátrajícím fakultním lékařským zařízením, které právě opustil, a připomněl si děkanovo varování. Neměl příliš času na rozmyšlenou, protože Clarence McGuire vzápětí otevřel dveře a pokynul Adamovi, aby šel dovnitř. Tadovi udělil pár příkazů a poslal ho pryč.
McGuire byl mladistvě vyhlížející rozložitý muž, o něco menší než Adam. Na tváři měl spokojený výraz, a když se usmál, oči mu skoro zmizely.
„Dal byste si něco k pití?“ zeptal se.
Adam zavrtěl hlavou.
„Takže bychom asi měli jít rovnou k věci,“ začal pan McGuire. „Co vás přivedlo k zájmu o Arolen?“
Adam si nervózně odkašlal.
„Rozhodl jsem se nechat studia medicíny a připadalo mi, že ve farmaceutickém průmyslu bych mohl získané znalosti nejlíp využitkovat. Arolen věnoval našemu ročníku kožené lékařské kufříky, a tím mi to jméno uvízlo v hlavě.“
McGuire se usmál: „Cením si vaší upřímnosti. Tak dobře. Povězte mi, jak vás napadl zrovna farmaceutický průmysl.“
Adam polkl. Nechtělo se mu prozradit pravý, ponižující důvod jeho zájmu: těhotenství Jennifer a zoufalou potřebu peněz. Místo toho se pokusil rozvést myšlenku, kterou si nacvičoval v autobusu.
„Do velké míry k tomu přispělo moje postupné rozčarování ze zdravotnické praxe. Připadá mi, že lékaři dnes nevidí na prvním místě pacienta. Technologie a výzkum představují dnes daleko větší intelektuální i finanční přínos, a z medicíny se stává čím dál víc spíš obchod než povolání.“ Adam nevěděl přesně, co touhle frází myslí, ale nezněla špatně, tak ji nechal doznít. Navíc se zdálo, že na pana McGuira zabírá.
„Během posledních měsíců jsem došel k názoru, že farmaceutické společnosti dokážou udělat pro pacienta víc než samotní lékaři. Připadá mi, že můžu být lidem víc platný, když budu pracovat u Arolenu, než kdybych zůstal u medicíny.“
Opřel se v křesle. Připadalo mu, že jeho žvanění vyznělo docela dobře.
„Zajímavý názor,“ prohodil McGuire. „Zdá se, že jste o tom dost přemýšlel. Musím vám ovšem říct, že u nás obvykle zaměstnanci začínají jako obchodní agenti. Podomní obchodníci, jak tomu s oblibou říkají lékaři. Ale nevím, jestli by vám právě tohle poskytlo ten pocit obecné prospěšnosti, který hledáte.“
Adam se naklonil kupředu.
„Počítal jsem s tím, že začnu jako prodejce, a vím, že to potrvá léta, než budu skutečně něco platný.“ Číhal na známky skepse McGuirově tváři, ale on se nepřestal usmívat.
„Je ještě jedna věc, na kterou bych se vás výslovně rád zeptal…,“ prohodil McGuire. „Pracuje váš otec v Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv?“
Adam cítil, jak mu tuhnou svaly v šíji. „Můj otec je doktor David Schonberg a skutečně v tomhle úřadu pracuje,“ připustil. „Ale to nemá s mým zájmem o Arolen vůbec nic společného. Abych řekl pravdu, s otcem se prakticky nestýkám a rozhodně bych nedokázal v žádném směru ovlivnit jeho rozhodování.“
„Rozumím,“ kývl pan McGuire. „Ale rád bych vás ujistil, že my máme zájem o vás, a ne o vašeho otce. A teď bych si rád něco poslechl o vašich studiích a pracovní praxi.“
Adam si přehodil nohu přes nohu a začal vyprávět popořádku od gymnázia až po medicínu. Zmínil se o všech zaměstnáních, kterými se zabýval o prázdninách. Zabralo mu to asi čtvrt hodiny.
„Výborně,“ řekl pan McGuire, když Adam domluvil. „Pokud počkáte pár minut venku, přijdu za chviličku za vámi.“
Sotva se za Adamem zavřely dveře, zvedl sluchátko a zavolal svému šéfovi Williamu Shellymu. Telefon zvedla Shellyho sekretářka a McGuire ji požádal, aby mu dala k telefonu šéfa.
„No, copak?“ ozval se ve sluchátku břitký a panovačný hlas Billa Shellyho.
„Právě jsem skončil pohovor s Adamem Schonbergem,“ řekl McGuire. „Měl jsi pravdu. Je to syn Davida Schonberga, ale je to taky jeden z nejlepších zájemců, co jsem tu za posledních pár let měl. Je pro místo výkonného úředníka v Arolenu jako stvořený, včetně filozofického názoru na současné zdravotnictví.“
„To zní slibně,“ připustil Bill. „Pokud to vyjde, dostaneš prémii.“
„Já ho bohužel neobjevil,“ doznal Clarence. „Ten mládenec se mi ozval sám.“
„Tu prémii dostaneš stejně,“ rozhodl Bill. „Vem ho někam na oběd a pak ho přived sem ke mně do kanceláře. Rád bych si s ním taky promluvil.“
Clarence zavěsil a vyšel do čekárny před svou kanceláří. „Právě jsem mluvil se svým šéfem, naším výkonným místoředitelem, který má na starosti marketink. Po obědě by si s vámi rád promluvil i on. Co tomu říkáte?“
„Moc mi to lichotí,“ řekl Adam.
Jennifer se odvrátila od okna Cherylina pokoje a pohlédla na kamarádku. Se svou bledou pletí a čerstvě umytými světlými vlasy vyhlížela bezmála andělsky. Uklidňující prostředek, který jí dali, zřejmě zabral. Cheryl spala, hlavu pohodlně podepřenou polštářem.
Jennifer nevěděla, co má dělat. Cheryl před chvílí přivezli ze sálu a řekli jí o smrti doktora Foleyho. Marlene Polaskiová se ji pokusila přesvědčit, že doktor Stephenson je stejně dobrý lékař jako doktor Foley a že by Cheryl, když už je tady, měla zákrok podstoupit. Připomínala jí, že s každým dalším dnem bude interrupce představovat větší riziko.

Jennifer nakonec dala Marlene za pravdu a pokoušela se Cheryl přemluvit taky, ale dívka trvala na svém, že kromě doktora Foleyho na sebe od nikoho nenechá ani sáhnout. Jako by odmítala uvěřit, že ten člověk spáchal sebevraždu.
Jak se Jennifer dívala na nehybný obrys na lůžku, povšimla si, že kamarádka zvolna otevírá oči.
„Jak je ti?“
„Dobře,“ zamumlala rozespale Cheryl.
„Já už bych asi měla jít,“ řekla Jennifer. „Musím nachystat večeři, než se Adam vrátí domů. Ještě ti zavolám. Když budeš chtít, zítra se tu u tebe zase stavím. Vážně nechceš, aby ti ten zákrok udělal doktor Stephenson?“
Cheryl se zhoupla hlava ke straně. Když promluvila, trochu se jí pletl jazyk.
„Cos to říkala? Nějak jsem tě neslyšela.“
„Říkala jsem, že už bych měla jít,“ opakovala Jennifer a bezděky se usmála. „Nedali ti napít sektu, než tě sem přivezli? Mluvíš jako opilá.“
„Kdepak sekt,“ mumlala Cheryl a motala se v přikrývkách. „Doprovodím tě k výtahu.“ Odhodila přikrývku a škubla přitom hadičkou infuze, kterou měla stále ještě upevněnou k levé ruce. „Myslím, že bys měla radši zůstat ležet,“ radila jí Jennifer. Z tváře se jí vytratil úsměv a znovu ucítila záchvěv strachu, který se jí tu zmocnil hned na začátku. Natáhla ruce, aby Cheryl zadržela.
Ale Cheryl už přehodila nohy přes okraj lůžka a zvolna a nejistě se na ně pokoušela postavit. V té chvíli si všimla, že si vytrhla z ruky infuzi a z místa, kde měla do žíly zavedenou kanylu, jí teče krev.
„Koukni, co jsem vyvedla,“ řekla. Ukázala na hadičku s infuzí a v té chvíli ztratila rovnováhu.
Jennifer se ji pokusila zachytit za ramena, ale Cheryl jí bezvládně vyklouzla z rukou a sesula se z postele na podlahu. Zůstala ležet stočená do klubíčka, tváří na kolenou.
Jennifer nevěděla, co si počít: jestli má volat o pomoc, nebo se pokusit Cheryl zvednout. Protože Cheryl ležela v tak nepřirozené poloze, rozhodla se pomoct jí nejdřív zpátky do postele a pak sehnat sestry, jenže sotva pozvedla Cheryliny paže, neviděla nic než krev.
„Ach, panebože!“ vykřikla. Krev se Cheryl lila z nosu i úst. Jennifer ji převrátila na a záda a postřehla, že pleť kolem očí má modrou a černou, jako by ji někdo zmlátil. Další krev jí stékala po nohou zpod nemocniční košile.
Na pár vteřin byla Jennifer jako omráčená. Pak se vrhla ke zvonku na sestru a opakovaně ho stiskla. Cheryl se stále ani nepohnula. Jennifer nechala zvonek zvonkem, vyrazila ze dveří a zoufale začala volat o pomoc. Marlene se objevila skoro okamžitě a protáhla se kolem Jennifer, která se přimáčkla na stěnu chodby a ruce si tiskla k ústům. Do pokoje přiběhlo ještě několik dalších sester. Pak kdosi vyběhl a spustil tísňové volání v dosud mlčícím místním poplašném zařízení.
Jennifer ucítila, jak ji kdosi vzal pod paží.
„Paní Schonbergová. Můžete nám říct, co se stalo?“
Jennifer se obrátila k Marlene. Sestra měla na tváři skvrnu od krve. Jennifer nahlédla do pokoje. Cheryl tam dávali umělé dýchání z úst do úst.
„Jen jsme si povídaly,“ vyprávěla Jennifer. „Na nic si nestěžovala. Ale mluvila jako opilá. Pak se pokusila slézt z postele, spadla na zem a začala tak strašně krvácet.“
Několik lékařů, včetně doktora Stephensona, přibíhalo chodbou k Cherylině pokoji. Za okamžik se objevil další lékař s něčím, co vyhlíželo jako přístroj pro anestezii. Marlene mu s ním pomohla zajet do místnosti a Jennifer osaměla. Opřela se o stěnu a cítila, jak se jí točí hlava. Nejasně si uvědomovala přítomnost dalších pacientek postávajících ve dveřích svých pokojů.
Přispěchali dva zřízenci s vozíkem. Okamžik nato zahlédla Jennifer Cheryl naposledy, když ji odváželi zpátky na sál. Na neuvěřitelně bledé tváři měla černou dýchací masku. Kolem ní se kupil aspoň tucet lidí a jeden přes druhého vykřikovali příkazy.
„Jste v pořádku?“ zjevila se před ní najednou Marlene.
„Snad ano,“ odpověděla. Hlas měla bezvýrazný jako doktor Stephenson. „Co je Cheryl?“
„To, myslím, ještě nikdo neví,“ pokrčila Marlene rameny.
„Určitě bude zase v pořádku,“ řekla Jennifer spíš jako konstatování než jako otázku.
„Doktor Stephenson je jeden z nejlepších lékařů, co tu máme,“ ujistila ji Marlene. „Co kdybyste si došla sednout do čekárny naproti sesterně? Nechce se mi vás tu nechávat samotnou.“
„Mám u Cheryl v pokoji kabelku,“ vzpomněla si Jennifer.
„Počkejte tu, já vám ji přinesu.“
Přinesla kabelku, odvedla Jennifer do čekárny a zeptala se, jestli se nechce něčeho napít, ale ona ji ujistila, že jí vůbec nic neschází.
„Nevíte, co s ní budou dělat?“ zeptala se Jennifer, ale nevěděla určitě, jestli to opravdu chce slyšet.
„To záleží na doktorech,“ pokrčila rameny Marlene. „Docela určitě jí odeberou plod. Jinak nevím.“
„To krvácení jí způsobilo to dítě?“
„Nejspíš. Krvácení i ten šok. Proto ho musí odstranit.“
Když přiměla Jennifer ke slibu, že určité zavolá, kdyby cokoli potřebovala, vrátila se Marlene do práce. Ale přesto se každých pět minut objevila, zamávala Jennifer a ona zamávala jí.
Jennifer neměla nemocnice nikdy v lásce a zkušenost, kterou právě prodělala, tuhle nechuť jen ještě víc prohloubila. Podívala se na hodinky. Bylo půl čtvrté.
Uběhla skoro hodina, než se doktor Stephenson znovu objevil. Vlasy měl potem přilepené k čelu, tvář strhanou. Jennifer se na vteřinku zastavilo srdce.
„Udělali jsme všechno, co se dalo,“ řekl a posadil se proti ní.

„Ona je…," neodvážila se Jennifer dokončit větu. Připadala si jako v nějaké laciné operetě.
Doktor Stephenson přikývl: „Je mrtvá. Nemohli jsme ji zachránit. Byla to difuzní intravaskulární koagulace. Je to porucha, o které zatím ještě mnoho nevíme, ale někdy se objevuje v souvislosti s potraty. Tady na Julianově klinice jsme měli zatím jen jediný podobný případ, ale tenkrát to s pacientkou naštěstí dopadlo dobře. U Cheryl se situace zkomplikovala nekontrolovatelným krvácením. I kdyby se nám ji bývalo podařilo resuscitovat, mám obavy, že by se jí už nikdy neobnovila funkce ledvin." Jennifer přikyvovala, ale ani za mák ničemu nerozuměla. Všechno to bylo příliš neuvěřitelné.
„Znáte se s její rodinou?" zeptal se doktor.
„Ne," zavrtěla hlavou.
„To je škoda," posteskl si. „Cheryl nám nechtěla dát svou adresu ani telefonní číslo. Bude asi dost problém je najít."
Před Jennifer se objevily Marlene a Gale. Obě plakaly. Jennifer strnula. Nikdy nezažila, že by sestry plakaly.
„Všechny nás to moc vzalo," vzdychl doktor Stephenson. „To je na medicíně to nejhorší. Děláte, co můžete, ale někdy to přesto nestačí. Smrt mladé, čilé dívky, jako byla Cheryl, je velké neštěstí. U nás na Julianově klinice si takovéhle neúspěchy bereme velmi osobně."
Čtvrt hodiny nato odcházela Jennifer z kliniky týmiž dveřmi, kterými sem s Cheryl jen před pár hodinami vstoupila. Pořád ještě nedokázala plně pochopit, že její kamarádka je mrtvá. Ohlédla se na zrcadlové průčelí Julianovy kliniky. Navzdory všemu, co se odehrálo, měla z té nemocnice ještě pořád dobrý pocit. Bylo to místo, kde na člověka brali ohled.
Když po obědě vystupoval Adam za McGuirem v devatenáctém patře z výtahu, zůstal na okamžik stát. Nákladné zařízení ho ohromilo a současně vylekalo. Panoval tu takový přepych, že v porovnání s tím se McGuirovo poschodí zdálo vybavené přísně účelně.
Přidal do kroku a dohnal McGuira právě ve chvíli, kdy vstupoval do té nejfantastičtější kanceláře, jakou kdy Adam viděl. Celá jedna stěna byla prosklená a za ní se rýsovalo monumentální panorama zimní newjerseyské krajiny.
„Líbí se vám ta vyhlídka?" ozval se za ním hlas. Adam se obrátil. „Já jsem Bill Shelly," představil se muž a přešel ke svému psacímu stolu. „Jsem rád, že jste se na nás přišel podívat."
„Potěšení je na mé straně," řekl Adam a podivil se mladistvému vzhledu pana Shellyho. Očekával by v takové funkci přinejmenším nějakého padesátníka. Pan Shelly nevypadal na víc než na třicet. Byl vysoký asi jako Adam, s krátce přistřiženými světlými vlasy rozdělenými dokonale rovnou pěšinkou a neuvěřitelně světle modrýma očima. Na sobě měl bílou košili s vyhrnutými rukávy, růžovou kravatu a béžové kalhoty.
Ukázal z okna: „Tamhlety budovy vzadu, to už je Newark. Takhle na dálku vypadá dokonce pěkně." McGuire za Adamem se zasmál.
Při pohledu z okna Adam zjistil, že odsud dohlédne dokonce až na dolní část Manhattanu. Na obloze se honila oblaka a šikmé paprsky slunce jasně ozařovaly některé z newyorských mrakodrapů, zatímco jiné zůstávaly v modravém stínu.
„Co takhle něco na občerstvení?" nabídl pan Shelly a přesunul se ke stolku se stříbrným stolním náčiním. „Můžu vám nabídnout kávu, čaj, a vlastně i cokoli jiného."
Všichni tři muži usedli. McGuire a Adam požádali o kávu. Bill Shelly si nalil šálek čaje.
„McGuire mi o vás už povídal," poznamenal Shelly a při řeči si Adama měřil.
Adam začal mluvit a v podstatě zopakoval totéž, co ňlcal už předtím McGuirovi. Oba představitelé Arolenu si vyměnili pohled a stěží postřehnutelně kývli. Bill nepochyboval o tom, že McGuirův odhad byl správný. Obsah Adamova osobního spisu, který si nechal během oběda vytáhnout, potvrdil jeho dojem, že Adam je skutečně vhodný kandidát pro jejich program manažerského školení. Vyhledávání takových kandidátů bylo nesmírně důležité, protože společnost se velmi rychle rozrůstala. Jediná výhrada, kterou Bill vůči Adamovi měl, byla možnost, že se třeba bude chtít vrátit ke studiu medicíny, ale to půjde také vyřešit.
Když Adam domluvil, Bill odložil svůj šálek a poznamenal: „Váš postoj k situaci ve zdravotnictví velmi přesně odpovídá našemu vlastnímu. I my si uvědomujeme nedostatek společenské odpovědnosti lékařů. Myslím, že jste tu na správném místě. V Arolenu se budete brzy cítit jako doma. Chtěl byste se nás na něco zeptat?"
„Pokud mě přijmete, rád bych zůstal v newyorské oblasti," řekl Adam. Nechtěl se příliš vzdalovat od lékařské fakulty a byl by rád, kdyby Jennifer rodila v lékařském centru.
Bill se obrátil k McGuirovi: „Já myslím, že tohle by se zařídit dalo, co říkáš, Clarenci?"
„Jistě," přitakal rychle McGuire.
„Ještě nějaké další otázky?" zeptal se pan Shelly.
„V téhle chvíli mě zrovna žádná nenapadá," usmál se Adam. Usoudil, že setkání je u konce, a začal se zvedat, ale Bill se naklonil a zadržel ho: „Počkejte ještě chviličku." Pak se otočil ke svému kolegovi a se slovy: „Clarenci, za chvilku ho pošlu dolů k tobě", ho propustil. Sotva se za McGuirem zavřely dveře, Bill vstal.
„Nejprve dovolte, abych vám řekl, že o vás máme skutečně velký zájem. Vaše medicínská průprava je prvotřídní. Za druhé bych vás chtěl ujistit, že bychom vás chtěli zaměstnat kvůli vašim osobním kvalitám, a ne kvůli vlivu, který byste snad mohl či nemohl mít na svého otce."
„To opravdu rád slyším," řekl Adam a přímočarost pana Shellyho na něj udělala velký dojem.
Shelly pozvedl osobní spis, který už předtím sestavil McGuire, a poznamenal. „Možná že vás udiví, že už o vás máme kompletní informace."
Adamem projel záchvěv pobouření nad tím, že si Arolen dovolil vtírat se do jeho soukromí, ale než se stačil ozvat, řekl Bill: „Všechno, co v té zprávě nacházím, mě vede k tomu, abych vám nabídl místo v našem programu průpravy manažerů. Co tomu říkáte?"
Omámený Adam si jen taktak uchoval zdání klidu. Věci se odvíjely rychleji, než by byl kdy čekal.

„Manažerské kurzy probíhají také tady?“ zajímal se.
„Ne,“ zavrtěl hlavou pan Shelly. „Školení prodejců probíhá tady, ale manažerský program rozvíjíme v našem hlavním výzkumném centru na Portoriku.“
Portoriko! vyděsil se Adam. A to měl strach, že bude muset odejít z Manhattanu.
„Takové nabídky si opravdu vážím,“ řekl konečně. „Ale myslím, že bych raději začal o něco pomaleji. Původně jsem si přestavoval, že nejdřív budu pracovat jako prodejní agent, abych se přiučil, jak to v obchodě chodí.“
„To nemůžu než ocenit,“ kývl pan Shelly. „Ale ta nabídka trvá. Prozradím vám, že od příštího roku se Arolen chystá omezit personál zaměstnaný přímo v prodeji. To byste možná měl zvážit.“
„Znamená to tedy, že mi nabízíte místo obchodního zástupce?“ zeptal se Adam.
„Ano, ovšem,“ přisvědčil Bill a usmál se. „Ještě bych vás rád někomu představil.“ Stiskl tlačítko intercomu a požádal sekretářku, aby se přeptala doktora Nachmana, zda by nemohl zaskočit dolů a seznámit se s novým pracovníkem, o kterém už spolu mluvili. „Doktor Heinrich Nachman je vedoucí našeho výzkumného centra na Portoriku. Teď je náhodou v New Yorku na zasedání správní rady, které proběhlo dnes ráno. Rád bych, abyste se s ním setkal. Je to uznávaný neurochirurg a pozoruhodná osobnost. Když si s ním promluvíte, zvážíte možná naši nabídku týkající se Portorika důkladněji.“
Adam přikývl a pak se zeptal: „A kdy myslíte, že bych měl začít? Můžu nastoupit ihned.“
„Váš postoj se mi líbí,“ podotkl Shelly. „Dám vás zařadit do nejbližšího kurzu obchodních zástupců. Myslím, že začíná někdy za týden. Ještě předtím budete muset strávit den s jedním z našich prodejních agentů, ale to vám Clarence McGuire určité zařídí. Pokud jde o plat, necháme vás okamžitě zapsat na výplatní listinu. Když jsem si četl vaše materiály, napadlo mě také, že by vás možná zajímaly i naše rodinné přídavky.“
Adam cítil, jak rudne. Naštěstí právě vešel doktor Nachman a to ho zachránilo před odpovědí.
Neurochirurg byl mimořádně vysoký a hubený. Měl pocuchané temné vlasy a oči, které vypadaly, že jim mnoho neujde. Pozdravil Adama širokým úsměvem a několik minut si ho zkoumavě prohlížel. Adam se už málem začal pod tím upřeným pohledem kroutit, když doktor řekl: „Tak s tímhle mladíkem se setkáme na Portoriku?“
„Zatím ještě bohužel ne,“ řekl Shelly. „Adamovi připadá, že by se měl napřed přiučit něco o obchodě a teprve pak nastoupit do manažerských kurzů.“
„Rozumím,“ přikývl doktor Nachman. „Podle toho, co mi říkal Bill, budete pro naši organizaci skutečně přínosem. Náš výzkum postupuje rychleji, než jsme očekávali. Byla by to pro vás úžasná příležitost. To si ani neumíte představit.“
„Jaké oblasti váš výzkum zahrnuje?“ zeptal se Adam.
„Psychotropní drogy a fetologii,“ odpověděl Dr. Nachman.
Následovala odmlka.
Adam se díval z jednoho muže na druhého. Oba se dívali na něj.
„To je nesmírně zajímavé,“ prohodil opatrně.
„V každém případě,“ uzavřel Dr. Nachman, „vás vítám v Arolenu.“ Napřáhl ruku a Adam mu ji stiskl.
Na zpáteční cestě autobusem do města se Adam neubránil nejasným předtuchám čehosi nedobrého. Vybavil si slova doktora Markowitze o přechodu do nepřátelského tábora. Představa, že by nějaká firma mohla vydělávat tolik peněz prodejem léků nemocným, byla v rozporu se všemi jeho ideály. Uvědomoval si, že lékaři dělají v podstatě totéž. Ale na Arolenu Adama znepokojovalo ještě cosi jiného, cosi, co nedokázal přesně definovat. Možná že to bylo tím, že si o něm pořídili „kompletní informace“.
Ale koneckonců se jim neupsal na celý život, a v dané chvíli i peníze potřebují. Pokud budou s Jennifer náležitě šetřit, není důvod, proč by se za rok a půl nemohl vrátit ke studiu.
Jak autobus vjížděl do Lincolnova tunelu, vytáhl Adam svou ošumělou peněženku a pokradmu do ní nahlédl. Opravdu tam byly – deset stodolarových bankovek šustících novotou mezi půltuctem umolousaných jednodolarovek. Adam ještě jakživ neviděl tolik peněz v hotovosti. Bill trval na tom, aby si vzal zálohu, s upozorněním, že možná bude potřebovat nové šaty. V práci nebude chodit v bílém plášti.
Ale tisíc dolarů! Adam tomu ještě pořád nemohl uvěřit.
Plné ruce tašek od Bloomingdalea, skrývajících sako a košile pro něj a dárkově zabalené nové šaty pro Jennifer, nasedl Adam na Lexington Avenue na metro, dojel na Čtrnáctou ulici a pěšky pokračoval k domovu.
Sotva otevřel dveře, uslyšel, jak Jennifer telefonuje s matkou. Nahlédl do kuchyně a žádné přípravy k večeři tam nezahlédl. Vlastně nebylo nikde vidět ani žádný nákup. Rozhodnut, že se tenhle večer nenechá ničím rozčílit, vešel do ložnice, kde Jennifer právě končila hovor. Zavěsila sluchátko a obrátila se k němu.
Vypadala příšerně. Na tvářích měla stopy slz a oči rudé od pláče. Vlasy měla napůl svázané do uzlu, napůl uvolněné a zplihle jí visely na ramena.
„Nech mě hádat, prosím tě,“ řekl. „Vaši se stěhují do Bangladéše.“
Z očí se jí vyřinuly veliké slzy a Adam si přál, aby byl zůstal zticha. Posadil se vedle ní a objal ji kolem ramen.
„Pokoušel jsem se ti zavolat dřív,“ omlouval se. „Pořád bylo obsazeno.“
Jennifer nechala klesnout ruce do klína.
„Proč jsi volal?“
„Jen abych ti řekl, že se trošku zdržím. Mám pro tebe překvapení. Chceš se podívat?“
Jennifer přikývla. Adam odešel pro balíček. Pomalu ho rozbalila. Konečně, poté co pečlivě složila ozdobný papír, otevřela krabici. Adam čekal jásot a znepokojilo ho, když Jennifer zůstala sedět, v rukou držela překrásné šaty značky Belle France a po tvářích se jí dál koulely slzy.
„Nelíbí se ti?“
Jennifer si utřela oči a vytáhla šaty z krabice, vstala a přidržela si je pod krkem, tak aby se viděla v zrcadle.

„Jsou nádherné," řekla. „Ale kdes na ně vzal?"
Adam pokrčil rameny: „Jestli se ti nelibí, určitě ti je vymění."
Jennifer se vrátila k němu, šaty stále ještě přitisknuté k hrudi, a políbila ho na ústa. „Jsou fantastické. Krásnější šaty jsem jakživa neviděla."
„Tak proč pláčeš?"
„Protože jsem měla děsný den. Viděls někdy Cheryl, Jasonovu sekretářku?"
„Nevzpomínám si," zaváhal.
„Na tom nesejde," řekla Jennifer.
„Ale bylo jí sotva tak devatenáct dvacet. Dneska jsem s ní šla do nemocnice, jmenuje se to Julianova klinika…"
„O té vím," skočil jí do řeči. „Veliké nové zařízení, něco jako klinika Mayo. Někteří lidé od nás tam byli na praxi. Prý je to tam trochu podivné."
„Ta nemocnice mi tak divná nepřipadala," pokrčila rameny. „Tady jde o to, co se stalo. Cheryl tam šla na interrupci."
Adam se naježil: „No to je ohromné!" prohlásil sarkasticky. „Tak tys doprovázela nějakou holku na interrupci? Jennifer, tobě snad přeskočilo!"
„Když ona neměla, kdo by tam s ní šel," vysvětlovala. „A já nechtěla, aby tam chodila sama."
„No dobře. Ale jestli se můžu zeptat, kde byla její rodina, nebo ten kluk, co s ním chodila? Proč jsi to musela být zrovna ty, Jen?"
„Já nevím," připustila Jennifer. „Ale šla jsem tam. A ona umřela!"
„Umřela?" zděsil se Adam. „Nač umřela? Ona byla nemocná?"
Jennifer zavrtěla hlavou: „Zdála se úplně zdravá. Zrovna se jí chystali udělat tu interrupci, ale vtom si všimla, že tam není její doktor, a ten zákrok odmítla. Čekala, že tam bude doktor Foley, jenže ten je mrtvý. Spáchal sebevraždu. Tak jí to měl udělat jiný doktor."
„V některých nemocnicích si pacient nemůže doktora vybírat," podotkl.
„To je možné," uznala, „ale mně připadá, že by pacienta měli předem upozornit, že tam jeho doktor nebude."
„O to se nebudeme dohadovat. Ale když tu interrupci odmítla, jak to, že umřela?"
„Prý to byla difuzní intravaskulární koagulace. Umřela mi přímo před očima. Jednu chvíli jí vůbec nic nebylo, a minutu nato padla na zem a začala krvácet. To byla hrůza!" Jennifer povytáhla spodní ret a kousla se do něj. Oči se jí znovu zalily slzami.
Adam ji vzal do náručí a poplácával ji po zádech.
Ani jeden ani druhý chvíli nemluvili. Adam dopřával Jennifer čas, aby se trochu uklidnila, ale celá ta historka mu nešla na rozum. Jak mohla Cheryl zemřít na difuzní intravaskulární koagulaci, když ji vůbec neoperovali? Napadlo ho, že šlo možná o potrat vyvolaný fyziologickým roztokem, a ten jí už předem nasadili. Byl by se rád ještě na všelicos přeptal, ale usoudil, že pro Jennifer bude lépe, když se k tomu zážitku nebude zbytečně vracet.
Jenže Jennifer neměla náladu mluvit o čemkoli jiném: „Co je to ta difuzní intravaskulární koagulace?" ptala se. „Je to časté?"
„Ne, ne," ujistil ji. „Je to náramně vzácné. Sám o tom moc nevím. Myslím, že o tom nikdo moc neví. Něco nastartuje proces srážení v krevních cévách. Mám dojem, že to bývá spojené s rozsáhlými poraněními a občas také s potraty. Ale v každém případě se to vyskytuje jen vzácně."
„Ženským, co jsou jenom těhotné, se to nestává?"
Vycítil v jejím hlasu obavy.
„To tedy rozhodně ne!" spěchal hned s ujištěním. „A už přestaň s těmi medicínskými dotazy, nebo budeš mít za chvíli kdejakou exotickou chorobu, o které něco zaslechneš. Teď bych byl rád, kdyby ses osprchovala, vzala si ty nové šaty a pak si dáme něco k jídlu."
„Já nic nenakoupila," uvědomila si Jennifer.
„To jsem si všiml," usmál se. „Ale to nevadí. Mám fůru peněz a nemůžu se dočkat, až ti povím, jak jsem k nim přišel. Osprchuj se a půjdeme to oslavit do nějaké parádní restaurace. Co říkáš?"
Jennifer vytáhla papírový kapesník a vyčistila si nos. „Tak dobře," souhlasila. „Jen nevím, jestli se mnou bude moc zábava, jsem z toho pořád celá špatná."
Zatímco se Jennifer sprchovala, přešel Adam do obývacího pokoje a našel si v učebnici difuzní intravaskulární koagulaci. Jak očekával, s těhotenstvím neměla žádnou souvislost. Když ukládal lékařskou učebnici na polici, padl mu zrak na seznam léčiv. S probuzenou zvědavostí vytáhl svazek z police a vyhledal si oddíl přípravků firmy Arolen. Až na rozsáhlý soupis obecných antibiotik neměl Arolen příliš mnoho výrobků v kategorii léků vázaných na lékařský předpis. Bylo tam několik léků na uklidnění, které Adam neznal, stejně jako některé přípravky proti žaludeční nevolnosti, včetně jednoho určeného pro těhotné ženy, s názvem Pregdolen.
Adam přemítal, jak může Arolen tolik prosperovat s tak nepatrným počtem nových přípravků. Na udržování toho paláce musejí přece prodat spousty léků. Uložil knihu na místo a usoudil, že po tom, odkud bere Arolen peníze, mu nic není. Aspoň dokud ho budou tak velkoryse platit.
/7
O dva dny později čekal Adam na ulici před svým domem, kde ho měl vyzvednout obchodní zástupce Arolenu. Večer předtím mu zavolal McGuire a sdělil mu, že v osm třicet se pro něj staví jistý Percy Harmon a vezme ho s sebou na prodejní objížďku.
Adam už stál venku skoro dvacet minut, ale přestože studeně mrholilo, byl rád, že vypadl z bytu. I když hádku s Jennifer jakžtakž urovnali, pořád se nemohla smířit s tím, že nechal medicíny a přijal zaměstnání u farmaceutické společnosti. Věděl, že mu její reakce zčásti vadí i proto, že sám má ze svého zaměstnání u Arolenu smíšené pocity. Ale

nebylo to přece navždycky, a řešilo to jejich finanční problémy. Možná že jí rodiče, až za nimi dnes odpoledne půjde, dokonce řeknou, že udělal dobře. Ale nebyl si tím tak docela jistý.
Přibrzdil u něj modrý chevrolet. Řidič zastavil a stáhl okénko. „Mohl byste mi říct, kde je číslo 514?“
„Pan Percy Harmon?“ zeptal se místo odpovědi Adam.
„Jasně,“ přikývl řidič, naklonil se a otevřel dveře na straně spolucestujícího.
Adam si přitáhl kabát ke krku, seběhl po schůdcích a vlezl do vozu.
Percy se omluvil za zpoždění. Vysvětloval, že na Rooseveltově magistrále byla příšerná zácpa, protože na výjezdu u Devětačtyřicáté ulice došlo k nějaké bouračce.
Adamovi se Percy okamžitě zalíbil svým kamarádským vystupováním. Byl o něco starší než Adam, měl na sobě tmavomodrý oblek, červenou kravatu s bílými puntíky a stejný kapesník. Vyhlížel obchodnicky a úspěšně.
Zahnuli na Park Avenue a zamířili k severu.
„Clarence McGuire o tobě mluvil do telefonu hrozně nadšeně,“ řekl Percy. „Čím jsi ho tak okouzlil?“
„Vlastně ani nevím,“ zaváhal Adam, „snad tím, že jsem skoro tři roky studoval medicínu.“
„Pane jo, to bude ono!“ plácl se Percy do čela. „Tak to už se nedivím, že ses mu tak zalíbil. Kampak se na tebe my laikové hrabeme.“
Adam si tím nebyl zdaleka tak jistý. Naučil se sice všelicos o kostech a enzymech i o funkci lymfocytů. Ale k čemu by mu tyhle znalosti mohly být v Arolenu? Kromě toho měly tyhle poznatky nepříjemný sklon vypařit se mu z hlavy, sotva složil příslušnou zkoušku. Rozhlédl se po vnitřku Percyho vozu. Na zadním sedadle ležely krabice s prospekty. Vedle nich se válely poznámkové bloky, sjetina z počítače a stoh objednávkových formulářů. Přihrádky dvířek byly přecpány tištěnými poznámkami. Vůz vyhlížel jako pojízdná kancelář. Adam zapochyboval, jestli mu znalosti ze studia medicíny budou v tomhle novém zaměstnání co platné. Koutkem oka pohlédl na Percyho, který se proplétal hustým newyorským provozem. Vyhlížel klidně a sebejistě a Adam pocítil závist.
„A jak ses ty dostal k Arolenu?“ zeptal se.
„Vzali mě hned po obchodní škole,“ usmál se Percy. „Na přípravce jsem chodil na kurzy zdravotnické ekonomie a zdravotnictví mě vždycky zajímalo. V Arolenu se to nějak domákli a pozvali si mě na pohovor. Obhlédl jsem si to tam a udělalo to na mě náramný dojem. Dělat obchodního cestujícího byla docela zábava, ale teď se těším, že se dostanu o stupínek výš. Díky tobě odjíždím na manažerský kurz na Portoriko.“
„Jak to, že díky mně?“
„Clarence povídal, že to tu po mně přebereš. Snažím se dostat na Portoriko už celý rok.“
„Mně to taky nabízeli,“ přiznal Adam.
„Jet rovnou na Portoriko?“ vykřikl Percy. „Panebože, to jsou mi věci. Nevím, jestli to víš, ale Arolen patří jedné úžasně se rozrůstající finanční společností. Asi před deseti lety založilo pár mazaných chlápků organizaci pojmenovanou MTVS, která začala investovat do farmaceutického průmyslu a výzkumu. Než přebrali nad Arolenem kontrolu, byla to docela bezvýznamná továrna na léky. Teď už může soutěžit s giganty, jako jsou Lilly a Merck. Když jsi sotva nastoupil, poznals asi jen ty na nejnižší příčce. S kým ses tam setkal kromě Clarence McGuira?“
„S Billem Shellym a doktorem Nachmanem.“
Percy hvízdl, přestal na chvilku sledovat provoz a vrhl na Adama obdivný pohled: „Tak tos poznal dva z původních zakladatelů. Říká se, že oba jsou ve správní radě MTVS i ve vedoucích funkcích v Arolenu. A jak jsi mohl mluvit s Nachmanem? Ten je přece vedoucí výzkumného centra na Portoriku.“
„Přijel tam na nějaké zasedání,“ vysvětlil Adam stručně. Percyho reakce ho znovu přivedla k zamyšlení, jestli se Arolen zajímá skutečně o něj, nebo navzdory všemu, co tvrdí, spíš o jeho otce.
„Další věc na Portoriku je,“ mluvil dál Percy, „že je to tam hotová nádhera. Já tam byl jen jednou, ale je to vážně přímo pohádka. Už se na ten kurz hrozně těším. Bude to trochu jako placená dovolená.“
Adam pozoroval déšť bubnující do předního skla a uvažoval, jaké zařízení pro matky asi budou na Portoriku mít. Představa zářivého slunce spolu s pomyšlením, že by to byla možnost odvézt Jennifer z vlivu jejích rodičů, měla svou přitažlivost. Vzdychl si. Snít se o tom dalo hezky, ale málo platné, vzdalovat se od lékařského centra se mu nechtělo. Portoriko nepřicházelo v úvahu.
„Tak jsme tu,“ prohodil Percy a zaparkoval vůz u chodníku před typickým newyorským obytným domem. Zůstal stát na místě označeném „Zákaz parkování“, otevřel přihrádku pod přístrojovou deskou a vytáhl malou tabulku s nápisem: „Návštěva u lékaře.“ Usmál se na Adama. „Trošičku to zkresluje to, co tahle cedulička obyčejně znamená, ale přesto je to pravda,“ poznamenal. „A teď abychom si naplánovali útok. V tomhle kšeftě si potřebuješ udělat představu, jak návštěva u průměrného doktora probíhá. Tenhleten chlápek je nějaký doktor Jerry Smith. Náhodou je to tady na Park Avenue náramně úspěšný ženský doktor. Jinak je to ale trouba. Myslí si, kdovíco není za génia, takže se mu dá snadno mazat med kolem huby. Taky si potrpí na bezplatné vzorky a v tom mu milerádi vyhovíme. Chceš ještě něco vědět, než vyrazíme?“
Adam zavrtěl hlavou. Ale jak vystupoval z vozu, ozvala se mu v hlavě už zase poznámka doktora Markowitze o zběhnutí do tábora nepřítele. Percy otevřel kufr a dal mu podržet velký deštník, aby ho schoval před deštěm, než vytáhne hromadu vzorků léků.
„Smith si potrpí na sedativa,“ vysvětloval Percy. „Co s tím vším dělá, to nemám tušení.“ Naskládal sadu nejrůznějších léků do malé papírové krabice a zavřel kufr. V čekárně před ordinací doktora Smithe seděla spousta žen. Vzduch byl vydýchaný a byl cítit zavlhlou vlnou.
Adam spěchal za Percym, který zamířil rovnou k příjmové sestře. Adam se váhavě rozhlédl kolem sebe a viděl početné páry očí, které si ho měřily přes okraje časopisů.
„Ahoj, Carol,“ hlaholil mezitím Percy. „No ne, tobě to sekne! A ty vlasy! Máš nějaký jiný účes. Počkej, neříkej mi to.

Nech mě hádat. Nechala sis udělat trvalou, vid? No, to je paráda. A jak se vede tomu tvému špuntovi? Dobře, to jsem rád. Dovol, abych ti představil tadyhle Adama Schonberga. Přebere po mně moje zákazníky. Neukázala bys mu tu fantastickou fotku tvého malého? Tu, jak leží na bříšku."
Než se Adam nadál, už držel v ruce kostku z plexiskla, která měla na každé straně jiný snímek. Percy mu ji v ruce natočil, tak aby měl před očima obrázek buclatého nemluvněte ležícího na osušce.
„A co tvůj táta, Carol?" vyptával se dál Percy, vzal Adamovi kostku z ruky a uložil ji zpátky na stůl. „Už ho pustili z nemocnice?"
Dvě minuty nato už stáli oba v lékařově ordinaci a čekali na jeho příchod.
„Tos tedy sehrál, že jsem nestačil koukat," šeptl Adam.
„Žádný kumšt," mávl rukou Percy.
„Ale něco ti prozradím. Ten na koho musíš udělat v doktorově ordinaci největší dojem, je příjmová sestra. Ta hlídá, koho a kdy k doktorovi pustit, a pokud to s ní správně neskoulíš, můžeš taky čekat nadosmrti."
„Ale tys mluvil, jako bys s ní byl kdovíjaký kamarád," podivil se Adam. „Odkud znáš všechny ty její osobní věci?"
„O to se ti postará Arolen," pokrčil rameny Percy. „Arolen si vede kompletní záznamy o personálu každého doktora i o doktorovi samotném. Všechno je to nastrkané v počítači, a když potřebuješ, vyjedeš si to. Na tom není nic záhadného. Jen se pamatuje na každou podrobnost."
Adam se rozhlédl po Smithově ordinaci. Byla elegantně zařízená, s tmavě nalakovanými skříňkami a knihovnami, jež sahaly od podlahy až po strop. Místnosti vévodil velký mahagonový psací stůl s kupami lékařských časopisů. Adam pohlédl na datum na obálce Amerického časopisu pro gynekologii a porodnictví, který ležel navrch. Byl to přes rok starý výtisk. Stále byl ještě přelepený poštovní páskou. Jakživ ho nikdo nečetl.
Otevřely se dveře. Doktor Smith se zastavil na prahu a zavolal do chodby: „Pošlete další pacientky do místností šest a sedm."
Odpověděl mu nějaký hlas, ale byl příliš daleko a nebylo mu rozumět.
„Já vím, že už mám zpoždění!" rozkřikl se doktor Smith. „Takže o co jde? Řekněte jim, že mám důležitou poradu."
Vstoupil do místnosti a kopnutím za sebou přibouchl dveře. „Do háje s těmi sestrami!" Byl to vysoký muž s pořádným břichem. Těžkými převislými tvářemi připomínal starého buldoka.
„Tak jak se vede, pane doktore?" rozzářil se Percy. Smith si s ním potřásl rukou, pak se rychle uchýlil zpátky za psací stůl a vytáhl balíček astorek. Jednu z nich si zapálil a labužnicky vyfoukl kouř nosem.
„Rád bych vám představil Adama Schonberga," mluvil dál Percy a mávl rukou k Adamovi. „Začal se zaučovat pro Arolen, tak jsem ho vzal s sebou, aby poznal některé z mých nejdůležitějších zákazníků."
Doktor se pousmál: „Tak copak mi dneska nesete, mládenci?"
„Spoustu všelijakých vzorků," položil Percy svoji kartonovou krabici na okraj stolu a otevřel ji. Doktor se dychtivě zavrtěl v křesle.
„Vím, jak si chválíte Marlium, nejlépe prodávané sedativum Arolenu, tak jsem vám ho donesl slušnou zásobu. Všimněte si, že má nové, lepší balení. Pacientům se budou tyhle jasně žluté lahvičky líbit. Taky tu mám pro vás jeden separát. Zkoušky na Julianově klinice tady v New Yorku prokázaly, že Marlium má nejméně vedlejších účinků ze všech sedativ, které jsou dnes na trhu. Ale vám to přece nemusím povídat. To nám, co si pamatuju, říkáte sám."
„To tedy ano," přisvědčil doktor Smith.
Percy vyrovnal do úhledných řádek na lékařův psací stůl další vzorky léků a ke každému z nich odříkal komentář o jejich prokázané účinnosti a neškodnosti. Při každé sebemenší příležitosti nepomněl pochválit doktora Smithe za jeho prozíravost, že svým pacientkám předepisuje produkty Arolenu.
„A konečně jsem vám přinesl ještě tohle," usmál se Percy, „padesát zkušebních vzorků Pregdolenu. Vím, že vás nemusím přesvědčovat, jak blahodárně tenhle přípravek působí v případech ranních nevolností. Poznal jste jeho vynikající účinky jako jeden z prvních. Přesto jsem vám přinesl ještě kopii článku, který nedávno vyšel a který byste si měl, pokud by vám náhodou vybyl čas, přečíst. Porovnává Pregdolen s jinými podobnými přípravky na trhu a prokazuje, že Pregdolen dokáží játra zpracovat rychleji než kterýkoli z jiných podobných léků."
Položil lesklý prospekt na vrchol jedné z hromad na lékařově stole.
„Mimochodem, jak se daří vašemu synovi, Davidovi? Není už vlastně v přípravce na Bostonské univerzitě? Škoda že toho mládence neznáš, Adame. Vypadá jako Tom Selleck, jenže líp."
„Ale je to dobré, děkuju za optání," rozzářil se doktor Smith. Naposledy popotáhl z cigarety a uhasil ji v popelníku. „Chystá se na medicínu."
„Já vím," řekl Percy. „Určitě pro něj nebude problém se tam dostat."
Čtvrt hodiny nato se už Adam zase soukal na přední sedadlo chevroletu. Percy odložil deštník na podlahu před zadním sedadlem a pak usedl za volant. Pod stěračem byl zastrčený pokutový blok.
„No jo, no," rozhodil Percy rukama. „Ta cedulka pokaždé nefunguje." Zapnul stěrače a lístek zmizel. „A je to!" zasmál se a předvedl rukama kouzelnické gesto. „Ten vůz je registrovaný na Arolen a o tyhle věci se stará právní oddělení. Tak kohopak tu máme dál?" Vytáhl sjetinu z počítače a obrátil na další stranu.
Dopoledne uběhlo jako voda. Adam sledoval Percyho, jak obratně jedná s příjmovými sestrami a podstrkuje přípravky Arolenu uhoněným lékařům. Žasl nad tím, jak to s nimi Percy umí. Za to půldne, které s ním strávil, mohl poznat, jak nepatrné jsou ve skutečnosti Percyho vědecké znalosti. Ale na tom jako by vůbec nesešlo. Percy věděl přesně tolik, aby dokázal vyvolat dojem, že jeho vědomosti jsou rozsáhlé, a pomocí spousty informací o současných léčivech na trhu, dokázal lékaře úplně omámit. Adam si začal uvědomovat, jak nevalné mínění má Arolen o inteligenci běžného lékaře.
Asi v půl dvanácté, když vyšli z ordinace jistého internisty na jižním Sutton Place, nasedl Percy do vozu a položil si

hlavu na volant.
„Tak se mi zdá, že na mě jde hypoglykemický záchvat. Musím se někde najíst. Není to na tebe moc brzo?“
„Na mě není nikdy moc brzo,“ ujistil ho Adam.
„Tak výborně!“ zaradoval se Percy. „A protože to platí Arolen, nadlábnem se pořádně.“
Adam už v minulosti víckrát vtipkoval o restauraci Čtyři roční období jako o symbolu boháčů, ale uvnitř ještě nikdy nebyl. Když Percy navrhl, že by mohli zajít tam, myslel si v první chvíli, že to snad nemyslí vážně. Když ho zavedl do jídelny, Adam málem omdlel.
Jak si pokládal na klín plátěný ubrousek, pokoušel se vybavit si v duchu přecpanou nemocniční jídelnu. Připadalo mu, jako kdyby to bylo někde miliony kilometrů odsud. Přišel číšník, jaký chtějí aperitiv. Adam nejistě pohlédl na Percyho, ale ten si bez zaváhání objednal martini. A proč, k sakru, ne? pomyslel si Adam a poručil si totéž.
„Tak jak se ti zamlouvá kšeft, teď když jsi k němu trochu přičichl?“
„Je to zajímavé,“ odpověděl Adam vyhýbavě. „To sem chodíš jíst každý den?“
„Abych řek pravdu, tak ne. Ale McGuire mi nařídil, že na tebe mám udělat dojem.“
Adam se rozesmál. Percyho upřímnost se mu líbila.
„Jinak musím říct, že na tebe koukám jako blázen. Jde ti to fantasticky.“
Percy zavrtěl hlavou: „Na tom nic není. To je jako chytat pstruhy na sádkách. Nevím, čím to je, ale doktoři vědí o lécích houby. Třeba bys mi to dokázal vysvětit ty.“
Adam se na chviličku zamyslel. Chodil na přednášky z farmakologie jako každý, ale pravda byla, že o skutečných účincích léků věděl málo. Jediné, co ho učili, bylo jak účinkují v rovině buněk. To málo, co o předepisování léků věděl, pochytil při praxích. Než stačil Percymu odpovědět na jeho otázku, přinesli jim pití.
„Takže na tvou kariéru u Arolenu,“ pozvedl Percy sklípku.
„Jak je to s tím Pregdolenem, co pořád nabízíš?“ zeptal se Adam, protože si vzpomněl, že si Jennifer poslední dobou pořád stěžuje, že je jí špatně. „Moje žena na tyhle nevolnosti taky trpí. Možná že bych jí pár těch ukázkových vzorků mohl vzít.“
„Já bych to být tebou nedělal,“ řekl Percy a zčistajasna zvážněl. „Vím, že ho Arolen prodává po tunách a spousta lidí si myslí, že je to nejsenzačnější vynález hned po plátkovaném chlebu, ale já nemyslím, že by moc účinkoval a je tady možnost, že je i toxický.“
„Jak to myslíš?“ užasl Adam.
„Psali o tom v různých dost významných lékařských časopisech,“ přiznal Percy a znovu upil ze své sklenice. „To se ví, že před doktory o těchhle článcích nemluvím. Ale oni sami je zřejmě vůbec nečtou, protože ten prevít předepisují jako diví. Rozhodně to nabourává představu, že doktoři berou informace o lécích z odborných časopisů. Většina praktických doktorů na ně kašle. To málo, co o všelijakých medikamentech vědí, mají od takových, jako jsem já, a já jim povím jen to, co jim povědět chci.“
Když uviděl Adamův vytřeštěný výraz, jen pokrčil rameny: „Musíš přece vědět líp než já, že většina doktorů předepisuje léky jen tak od oka a ze zvyku. A nás Arolen platí za to, aby se jeho přípravky staly součástí tohohle zvyku.“
Adam pomalu otáčel sklenicí a díval se, jak se v ní koulí oliva. Začínalo mu docházet, že při téhle práci bude muset před některými věcmi zavřít obě oči.
Percy vycítil, co mu táhne hlavou, a dodal: „Abych ti řek pravdu, budu rád, že z té práce u prodeje konečně vypadnu.“
„Proč?“ zajímal se Adam.
Percy vzdychl: „Nevím, kolik bych ti toho měl povědět. Nerad bych ti bral hned ze začátku elán. Ale v tom okrsku, co mám na starosti, se staly všelijaké podivné věci. Například řada doktorů, za kterými jsem pravidelně chodil, mi najednou ze seznamu prostě zmizela. Nejdřív jsem si myslel, že se prostě odstěhovali nebo umřeli, ale pak jsem zjistil, že většina z nich vyjela na některé z těch sympozií na lodi, co Arolen pořádá, a když se vrátili, nechali svou praxi plavat a odešli na Julianovu kliniku.“
Při jménu Julianova klinika Adama zašimralo v žaludku, protože si ho zapamatoval z historky, kterou mu vyprávěla Jennifer.
„Některé z těch doktorů jsem za ten čas už dost dobře znal,“ vyprávěl dál Percy, „tak jsem za nimi dokonce zašel i na tu kliniku, i když ta do mého okrsku nepatří. Co mě praštilo do očí, bylo, že se všichni nějak změnili. Například takový doktor Foley, za tím jsem chodil už od té doby, co jsem začal pracovat u Arolenu. Moc přípravků od firmy nebral, ale přesto jsem tam chodil, protože mi ten chlap byl sympatický. Dokonce jsme spolu dvakrát za měsíc hrávali tenis.“
„To byl ten Lawrence Foley, co nedávno spáchal sebevraždu?“ zeptal se Adam.
„Zrovna ten,“ kývl Percy. „A ta sebevražda byla taky součást té změny, co o ní mluvím. Myslel jsem si, že toho člověka opravdu dobře znám. Byl to společník jedné gynekologicko-porodnické ordinace tady ve městě. Pak odjel na tu plavbu s Arolenem, vrátil se, se vším praštil a začal pracovat na Julianově klinice. Když jsem pak za ním přišel, jako by to byl někdo dočista jiný. Byl tak zabraný do práce, že si už nenašel čas ani na tenis. A rozhodně to nebyl typ sebevraha. Za celý život nepoznal, co je to deprese, měl rád svou práci i svou ženu. Když jsem slyšel, co se stalo, vůbec jsem tomu nemohl uvěřit. Nejdřív zastřelil svou ženu, pak si strčil opakovačku do úst a…“
„To si umím představit,“ přerušil ho rychle Adam. „A co je to zač ty konference na lodi, co pořádá Arolen?“
„To jsou ohromně populární lékařské semináře, které se pořádají na lodi při plavbě v Karibském moři. Přednášejí tam ti nejslavnější profesoři a vědci, kapacity z nejrůznějších oborů. Ta setkání mají nejlepší pověst ze všech lékařských sympozií v celé zemi,“ řekl Percy. „Ale víc o to nevím. Jednou jsem se na to zeptal Clarence McGuira, ale ten o tom taky nevěděl o moc víc, jen to, že to organizuje MTVS.“
„Pokud tě to doopravdy zajímá,“ nadhodil Adam, „proč se na to nezeptáš Billa Shellyho? Pokud je pravda, jak mi říkáš,

že Arolen sbírá všechny možné informace o doktorech, připadá mi, že by ho ty tvoje postřehy mohly zajímat. Můžu ti říct, že Bill Shelly je překvapivě mladý a sympatický chlapík."
„A víš, že ano?" zamyslel se Percy. „Možná že máš pravdu. Možná že za ním ještě dneska odpoledne zajdu. Vždycky jsem si přál se s panem Shellym setkat a tohle by k tomu mohla být vhodná záminka."
Když Adam Percyho požádal, aby ho v podvečer vysadil před lékařským centrem, připadalo mu, že po zaměstnání u Arolenu už nikdy nebude takový doktor, jaký by býval mohl být jinak. Navštívili celkem šestnáct lékařských ordinací a podle Percyho odhadu rozdali přes pět set lahviček se vzorky léků. Většina lékařů byla jako Smith: celí diví po vzorcích a snadno skočili Percymu na jeho řeči.
Adam vešel do nemocnice vchodem pro mediky a zamířil do knihovny k oddělení periodik. Chtěl si v časopisech z poslední doby přečíst něco o Pregdolenu. Percyho poznámky v něm vzbudily zvědavost a myšlenka, že by měl prodávat lék s opravdu vážnými vedlejšími účinky, se mu vůbec nezamlouvala.
To, co hledal, objevil v deset měsíců starém výtisku Lékařského časopisu Nové Anglie. Gynekologovi provozujícímu praxi mohl ten článek jen těžko uniknout.
Přesně jak naznačoval Percy, Pregdolen se projevil při srovnávacích zkouškách s neutrálním placebem jako neúčinný. Dokonce ve třech případech placebo prokázalo při zvládání ranní nevolnosti lepší službu. Ale co hůř, studie dokázaly, že Pregdolen je často teratogenní a vyvolává u plodů závažné deformace.
Když zalistoval ještě v Časopise pro aplikovanou farmakologii, zjistil, že navzdory všem varováním zaznamenává prodej Pregdolenu v průběhu let soustavný nárůst, se zvlášť výrazným vzestupem v posledním roce. Adam zavřel časopis a nevěděl, zda ho víc děsí schopnost Arolenu uplatnit své výrobky, nebo nevědomost běžného porodníka. Uložil časopisy zpátky na místo a usoudil, že to v konečném výsledku vyjde nastejno.
Percy Harmon se cítil na vrcholu blaha, když vyjížděl z parkoviště své oblíbené japonské restaurace se skvělou místní specialitou v žaludku. Restaurace byla shodou okolností až ve Fort Lee v New Jersey, ale v tuhle večerní dobu, v půl jedenácté, mu cesta domů na Manhattan nebude trvat víc než dvacet minut.
Nevšiml si nenápadného muže v modrém blejzru a béžových kalhotách, který po celou dobu, kterou strávil v restauraci, postával u baru. Muž se za ním díval, dokud mu modrý chevrolet nezmizel z dohledu. Pak zamířil k nejbližší telefonní budce. „Odjel z restaurace. V garáži by měl být za čtvrt hodiny. Zavolám na letiště."
Nečekal na odpověď, zavěsil a vhodil do automatu další dvě mince. Knoflíky číselníku tiskl zvolna, takřka mechanicky. Percy ujížděl po magistrále podél řeky Harlem a přemítal, proč ho nenapadlo zajít za Billem Shellym už dřív. Nejenže ho Percyho postřehy viditelně potěšily, ale choval se vysloveně přátelsky. Dokonce zavedl Percyho i za výkonným viceprezidentem! Získat v Arolenu takové kontakty bylo neocenitelné. Percy měl pocit, že jeho budoucnost ještě nikdy nevyhlížela tak slibně.
Zastavil před garáží, kterou mu Arolen sehnal sotva čtyři bloky od jeho bytu na Čtyřiasedmdesáté ulici. Nevýhodné to bývalo, jenom když pršelo. Budova garáží byla mohutná stavba podobná skladišti, tyčící se nad ulicí plnou výmolů. Vchod byl zahrazen bytelnou kovovou mříží. Percy stiskl knoflík dálkového ovladače, který přechovával v přihrádce pod přístrojovou deskou, a mříž se vysunula vzhůru. Nad vjezdem bylo jen nenápadné označení – nápis „Parkování na den, týden nebo měsíc" a místní telefonní číslo.
Když zajel dovnitř, kovová mříž opět s příšerným zaskřípěním a konečným žuchnutím zapadla. Nebyla tu žádná vyhrazená místa a Percy nejprve objel celý kruh, než zamířil k rampě svažující se o poschodí níž. Nejradši parkoval hned v přízemí, špatně osvětlené prostory pater v suterénu ho zneklidňovaly.
Protože už bylo dost pozdě, musel sjet až do třetího suterénu, než konečně objevil volné místo. Zamkl vůz a zamířil ke schodišti. Cestou si pohvizdoval, aby si dodal trochu kuráže. Jeho podpatky hlasitě klapaly na betonové podlaze se skvrnami od oleje. Kdesi v dálce slyšel kapat vodu. Došel k šachtě schodiště, otevřel dveře, a úlekem div neomdlel. Přímo proti němu stáli dva muži se staromódním vojenským sestřihem vlasů a v modrých blejzrech. Nepohnuli se, ani nepromluvili. Jen stáli a blokovali mu cestu.
Percyho tělem projel záchvěv strachu jako elektrická rána. Pustil dveře a ucouvl. Jeden z mužů vztáhl ruku a dveře znovu rozrazil, až bouchly o zeď. Percy se obrátil a dal se na útěk ke schodišti na opačném konci garáže. Boty s koženými podrážkami mu na betonové podlaze klouzaly, že jen taktak udržel rovnováhu.
Ohlédl se přes rameno a ulevilo se mu, když viděl, že ho ani jeden z dvojice mužů nepronásleduje. Doběhl ke dveřím a pokusil se je otevřít. Nešlo to. Na chvilku se mu zastavilo srdce, a pak se prudce rozbušilo. Dveře byly zamčené!
Jediné, co slyšel, bylo sípění jeho vlastního dechu a ustavičné odkapávání vody. Jediná další cesta ven vedla po příjezdové rampě, a tak vyrazil tam. Byl už skoro u ní, když zahlédl jednoho z obou mužů, jak nehnutě stojí na úpatí šikmé rampy s rukama založenýma v bok. Percy se přikrčil za zaparkovaný vůz a snažil se vymyslet co dál. Muži se zřejmě rozdělili: jeden hlídá u schodiště, druhý u rampy. V té chvíli si Percy vzpomněl na starý výtah pro automobily uprostřed garáže.
Vydal se tím směrem, stále v předklonu. Když dorazil k výtahu, nadzvedl dřevěnou bránu, přikrčil se, podlezl ji a znovu ji za sebou spustil. Zbývající tři stěny výtahu byly z těžkého drátěného pletiva. Jediné světlo sem vrhala holá žárovka na stropě. Percy roztřeseným prstem stiskl knoflík označený jedničkou.
Výtah se s klapnutím následovaným pronikavým bzukotem elektrického motoru rozjel. K Percyho úlevě se podlaha pohnula a začala zvolna stoupat.
Výtah se pohyboval zoufale pomalu, a když byl Percy necelé dva metry pod úrovní přízemí, dvojice mužů se náhle vynořila přímo nad ním.
Jeden z nich beze spěchu přešel k ovládači výtahu a k Percyho hrůze ho poslal znovu dolů do podzemí. Percy mačkal v panice znovu a znovu knoflík, ale výtah bez ohledu na to klesal níž a níž. Poznenáhlu si Percy uvědomil, že ti muži s tím, že uteče do výtahu, počítali. Proto ho taky nehonili. Chtěli ho dostat do pasti.

„Co po mně chcete?“ vykřikl. „Prachy si klidně vemte.“ V zoufalství vytáhl peněženku a vyhodil ji dřevěnou mřížkou na podlahu garáže. Jeden z mužů se shýbl a zvedl ji. Ani se do ní nepodíval a zastrčil si ji do kapsy. Druhý z mužů vytáhl něco, o čem si Percy nejdřív myslel, že je to pistole. Ale jak se přiblížil, rozeznal, že jde o injekční stříkačku.
Ucouvl až do nejzazšího koutku výtahu a připadal si jako polapené zvíře. Když klec dojela až dolů a zůstala stát, jeden z mužů natáhl ruku a nadzdvihl dřevěnou bránu. Percy zaječel hrůzou a sklouzl na podlahu.
Přesně hodinu nato dorazil na plochu letiště Teterboro modrý dodávkový vůz a zajel přímo před tryskové letadlo připravené k odletu. Vystoupili z něj dva muži, přešli dozadu k nákladnímu prostoru dodávky a vytáhli z ní rozměrnou dřevěnou bednu. Dveře nákladového prostoru letadla se nehlučně, klouzavě rozevřely.
/8
V konferenčním sále musela být nejmíň g stovka lidí. Všichni se přišli podívat, jak jejich přátelé a příbuzní přebírají diplomy o absolvování kurzu obchodních zástupců pořádaného Arolenem. Arnold Wiseman, muž pověřený vedením kurzů, seděl na pódiu vedle Billa Shellyho. Po pravici jim zplihle visela americká vlajka.
Adama celý ceremoniál trochu uváděl do rozpaků, protože si jasně uvědomoval, že z toho Arolen dělá větší představení, než bylo takovému čtyřtýdennímu výcviku úměrné. Ale přesto to zapadalo do celkové mozaiky, protože už taky věděl, že devět desetin práce obchodních cestujících s léky není nic víc než čiré divadélko.
Když se nad tím tak zamýšlel, až sám žasl, jak rychle ty čtyři týdny uběhly. Od prvního dne mu bylo jasné, že má se svými pěti semestry medicíny přede všemi ostatními velký náskok. Polovina ostatních dvaceti studentů měla diplomy z farmakologie, pět z nich mělo obchodní školu a zbytek byl z různých oddělení farmaceutických závodů Arolen.
Adam se rozhlížel v davu po Jennifer, jestli si to na poslední chvíli přece jen nerozmyslela a nepřišla, ale věděl, že je to planá naděje. Od samého začátku byla proti jeho zaměstnání u Arolenu, a i kdyby v sobě tuhle nechuť? dokázala překonat, bývalo jí teď každé ráno tak zle od žaludku, že jen zřídkakdy dokázala vyjít z bytu před polednem. Přesto však nemohl odolat tomu, aby se v publiku nedíval po všech tmavovlasých ženách, kdyby se tu snad i, I; nějakým zázrakem přece jen objevila.
Náhle jeho těkající pohled zavadil o drobného muže s tmavými i kudrnatými vlasy a v černém plášti do deště. Stál u vchodu, ruce zaražené do kapes. Na orlím nose mu seděly jednoduché brýle s kovovými obroučkami.
Adam se odvrátil a usoudil, že ho nejspíš mámí zrak. Pak se zvolna otočil a podíval se na toho muže znovu. Nebylo pochyb. Byl to jeho otec.
Po celý zbytek ceremoniálu byl Adam úplně vyveden z míry. a Když skončila oficiální část a začala recepce, prodral se ke dveřím, kde muž stál. Opravdu to byl jeho otec.
„Tati?“ oslovil ho Adam.
Doktor Schonberg se ohlédl. Na párátku držel napíchnutého garnáta. V jeho očích ani na rtech nebylo stopy po úsměvu.
„Kde ses tu vzal?“ podivil se Adam a nevěděl co dál. To, že otec přišel, ho potěšilo, ale zároveň znervóznilo.
„Takže je to pravda,“ utrousil stroze doktor Schonberg. „Ty vážně pracuješ pro Arolen!“
Adam přikývl. „A co tvoje medicína?“ vyjel na něj hněvivě doktor Schonberg. „Co teď mám říct tvé matce? Co mi to dalo práce, aby tě tam vzali!“
„Myslím, že s tím měl co dělat spíš můj prospěch,“ odsekl Adam. „Mimoto se tam chci zase vrátit. Jenom jsem načas přerušil studium.“
„A proč?“ nechápal doktor Schonberg.
„Protože potřebujeme peníze,“ vysvětlil Adam. „Budeme mít dítě.“
Na vteřinku se mu zazdálo, jako by otcovy rysy zjihly. Ale vzápětí se už doktor Schonberg znovu znechuceně rozhlížel sálem. „Takže ty ses dal dohromady s tímhle…,“ Máchl rukou po honosně zařízené místnosti. „Nepovídej mi, že neraš, jak se obchodní zájmy snaží ovládnout lékařskou profesi.“
„Arolen je k užitku nemocným,“ pípl Adam.
„Ušetři mě těch žvástů,“ zarazil ho doktor Schonberg. „Na tuhle propagandu nejsem zvědavý. Farmaceutické firmy a společnosti, které stojí za nimi, chtějí hlavně vydělávat prachy, jako každý jiný průmyslový podnik. Jenomže vyhazují miliony na to, aby veřejnost přesvědčily, že to tak není. Lež jako věž. A když si pomyslím, že se do toho zapletl můj syn, a to jen proto, že ta holka, co si ji vzal…“
„Jmenuje se Jennifer,“ vybuchl Adam a cítil, jak mu do tváří stoupá krev.
„Pan doktor Schonberg.“ Za Adamovými zády se náhle objevil Bill Shelly se sklenicí sektu v ruce. „Vítám vás v Arolenu. Jistě jste na svého syna hrdý zrovna tak jako my. Jmenuju se Bill Shelly.“
Doktor Schonberg pominul ruku, kterou mu podával.
„Já vím, kdo jste,“ řekl. „A pokud mám být upřímný, jsem z toho, že se tu setkávám se svým synem, spíš zděšený než hrdý. Jediný důvod, proč jsem přijal vaše pozvání, byl, že jsem si přál, aby bylo jasno, že kvůli tomu, že Adam nastoupil do zaměstnání ve vašem podniku, nemůže Arolen očekávat nějaké zvláštní ohledy.“
„Tati,“ vyhrkl Adam.
„Vždycky jsem si cenil upřímnosti,“ řekl Bill a stáhl nabízenou ruku, „a rád bych vás ujistil, že jsme u nás Adama nezaměstnali proto, že má otce na Úřadu pro kontrolu léčiv.“
„To doufám,“ řekl doktor Schonberg. „Nerad bych, abyste si mysleli, že to bude mít Arolen při schvalování léků do prodeje nějak jednodušší.“
Nepočkal na odpověď, odhodil garnáta do koše na odpadky a propletl se davem k východu.
Adam nevěřícně zavrtěl hlavou: „Moc se vám omlouvám,“ řekl Billu Shellymu.
„Není proč,“ nenechal ho Bill domluvit. „Za to, čemu váš otec věří či nevěří, přece nemůžete. Má spoustu zkušeností s firmami z našeho oboru, které nejsou tak poctivé, jako ta naše. Jen mě mrzí, že nepřišel s Arolenem do styku natolik,

aby ten rozdíl dokázal posoudit.“
„To je možná pravda,“ připustil Adam, „ale přesto to není žádná omluva pro takové chování.“
„Třeba se nám jednou podaří vašeho otce přemluvit, aby se zúčastnil některé z našich konferencí na lodi. Slyšel jste už o nich?“
Adam přikývl a vzpomněl si na Percyho Harmona. Celý měsíc po něm ani nevzdechl, ale teď ho najednou napadlo, proč se mu vlastně ten geniální prodejce neozval, jak slíbil.
„Už mnohokrát jsme vašeho otce zvali,“ mluvil dál Bill. „Nejen na loď, ale taky na návštěvu našeho výzkumného centra na Portoriku. Třeba by se vám podařilo ho přemluvit, aby naše pozvání přijal. Pokud by se k tomu uvolil, určitě by svůj názor na Arolen změnil.“
Adam ze sebe vynutil smích: „V současné době bych, myslím, otce nedokázal přemluvit ani k tomu, aby přijal zdarma obraz od Rembrandta. Prakticky spolu nemluvíme. Udivilo mě, když jsem ho tu dnes zahlédl.
„To je škoda,“ zalitoval Bill Shelly. „Byli bychom moc rádi, kdyby se nám povedlo vašeho otce získat jako jednoho z významných přednášejících. Naše semináře mají po celé zemi vynikající pověst. A pokud by se váš otec uvolil přednášet, uhradili bychom mu pochopitelně všechny výlohy.“
„Možná že na tohle by spíš zabrala matka,“ rozesmál se Adam.
„Manželky zásadně nezveme,“ řekl Bill a vedl ho ke stolu se sektem.
„Proč ne?“ zeptal se Adam a sáhl po sklenici.
„Sympozia na lodi jsou čistě vědecká.“
„Aha, jistě.“
„Doopravdy. Cesty sponzoruje Arolen, ale pořádá je MTVS. Hlavní důvod, proč se konají na lodi, je právě snaha uchránit lékaře před vším, co by je mohlo rozptylovat: před telefony, před pacienty, před makléři. Každý seminář je zaměřen na určité klinické nebo výzkumné téma a jako přednášející zveme nejvýznamnější kapacity z každého oboru. Kvalita konferencí je skutečně vynikající.“ „Takže loď prostě vypluje na moře a pak někde zakotví?“ zajímal se Adam.
„Ale to ne. Loď vypluje z Miami, pluje na Panenské ostrovy, odtamtud na Portoriko a pak zpátky do Miami. Někteří z návštěvníků, většinou z řad přednášejících, se na Portoriku vylodí a prohlédnou si tam naše výzkumné centrum.“
„Takže samá práce a žádná zábava. To tam nemáte ani hazardní hry?“
„Ty trošičku ano,“ připustil Bill s úsměvem. „Ale vašemu otci by se to určitě líbilo, takže pokud na něj přece jen máte aspoň trošičku vlivu, měl byste ho zkusit uplatnit.“
Adam přikývl, ale pořád ještě myslel na Percyho Harmona. Zdál se tak upřímný, až Adama skutečně udivovalo, že se neozval. Právě se chystal zeptat se Shellyho, jestli Percy odjel z Manhattanu, ale Bill právě říkal: „Zamyslel jste se už trochu nad naší nabídkou manažerského školení?“
„Abych řekl pravdu,“ vyhnul se odpovědi Adam, „ten kurz obchodních zástupců mi nedopřál myslet na nic jiného. Ale slibuju vám, že to ještě uvážím.“
„Uvažte,“ řekl Bill a oči za okrajem sklenky se sektem se mu zablýskly.
Později téhož odpoledne seděl Adam v McGuirově kanceláři a procházel s ním okrsek, který měl mít na starosti.
„Převezmete okrsek po Percym Harmonovi,“ řekl McGuire. „Za normálních okolností bychom ho svěřili někomu, kdo má víc zkušeností, ale, jak víte, máme k vám velkou důvěru. Počkejte, ukážu vám to.“
Rozložil plán Manhattanu, na němž byla velká část východní čtvrti ohraničena žlutým zvýrazňovačem. Oblast začínala na Čtyřiatřicáté ulici a táhla se k severu; na západě ji ohraničovala Pátá avenue a na východě řeka. K Adamovu zklamání do ní nespadalo lékařské centrum, ale Newyorská nemocnice, Mount Sinai a Julianova klinika v jejích hranicích byly.
Jako by mu četl myšlenky, Clarence poznamenal: „Jistě pochopíte, že nemocnice a velká zdravotnická zařízení jako třeba Julianova klinika pod vaši kompetenci nespadají.“
„Proč ne?“ podivil se Adam.
„Vy jste ale nenasyta!“ zasmál se Clarence. „Ale můžu vás ujistit, že se soukromými lékaři ve vašem okrsku budete mít práce až nad hlavu. Všechny nemocnice má na starosti hlavní kancelář.“
„Julianova klinika není jen nemocnice,“ namítl Adam.
„To je pravda. Po pravdě řečeno mezi Arolenem a Julianovou klinikou je určitá vazba, protože obě patří pod správu MTVS. V důsledku toho umožňuje Julianova klinika Arolenu volný přístup ke klinickým informacím a Arolen zase poskytuje Julianově klinice speciální vzdělávací možnosti.“
Naklonil se dopředu, sáhl po počítačové sestavě a položil ji Adamovi do klína: „Pokud byste měl náhodou obavy, že nebudete mít dost práce, jen si v rychlosti prolistujte seznam vašich zákazníků.“
Váha materiálu v Adamově klíně byla úctyhodná. Na první straně stálo: „Seznam lékařů, Upper East Side“. Pod tím bylo napsáno: „Majetek farmaceutických závodů Arolen, Montclair, New Jersey“, a v pravém rohu bylo jediné slovo: „Důvěrné“.
Adam přelétl listy papíru očima a uviděl, že jde o abecedně řazený seznam lékařů s adresami a telefonními čísly. První jméno na poslední straně bylo Clark Vendermer, Východní šestatřicátá ulice 67.
Zatímco Adam uvažoval nad tím, jaké to asi bude přijít jako prodejce za lékařem, kam chodí Jennifer, pustil se McGuire do rozvláčného vyprávění o lékařích, které bude Adam navštěvovat.
„Chcete se ještě něco zeptat?“ zakončil.
„Ano,“ přisvědčil Adam, protože se mu vybavila otázka, kterou chtěl dopoledne položit Shellymu. „Nevíte, co se stalo s Percym Harmonem?“
Clarence zavrtěl hlavou: „Co jsem slyšel, měl odjet na manažerské školení na Portoriko, ale jestli tam doopravdy odjel, to nevím. Nemám tušení. Proč se ptáte?“

„Náhodou jsem si na něj vzpomněl.“
„Takže pokud už nemáte žádné další dotazy, můžete jít. Kdybyste cokoli potřeboval, jsme vždycky k zastižení, a ještě abych nezapomněl, tady jsou klíčky od služebního vozu. Je to Buick Century.“
Adam převzal klíčky.
„A tady máte adresu podzemní garáže. Je to kousek od vašeho bytu, nejblíž, co se našemu personálu podařilo sehnat. Nájem platíme.“
Adam od něj vzal papír, znovu omráčen velkorysostí firmy. Parkovací místo ve městě mělo stejnou cenu jako vůz.
„A konečně ještě tohle: tady je váš vstupní počítačový kód, jak vám vysvětlili v kurzu. Počítač máte v kufru vozu. Tak hodně štěstí.“
Adam převzal poslední obálku a znovu si potřásl rukou s vedoucím oddělení prodeje. Teď už z něj byl oficiální zástupce firmy Arolen.
Naladil si rádio na rockovou stanici na krátkých vlnách, stáhl okénko a furiantsky z něj vystrčil loket. Uháněl víc než osmdesátkou a cítil se zčistajasna úplně bezstarostný. Pak si vzpomněl na otcovo jízlivé pohrdání a jeho úsměv se vytratil.
„Potřebujem prachy!“ pronesl nahlas. „Kdybys nám býval pomohl, mohl jsem studovat dál.“
Náladu mu příliš nepozvedlo, když dorazil do bytu a našel ho prázdný, jen se stručným vzkazem na chladničce: „Jsem u našich.“ Adam lístek roztrhal na kousky a rozhodil je po místnosti.
Otevřel dveře chladničky a nahlédl dovnitř. Byl tam nepatrný zbytek pečeného kuřete. Vyndal ho se sklenicí majonézy a dvěma plátky žitného chleba. Udělal si sendvič, pak přešel do obývacího pokoje a vytáhl počítač. Spustil ho a vypukal svoje heslo. Na kterého doktora by se měl podívat? Chviličku zaváhal a pak napsal jméno Clarka Vandermera. Pak vyvěsil sluchátko telefonu a připojil ho na modem. Když měl všechno nachystané, stiskl klávesu Enter, pohodlně se opřel v křesle a zakousl se do sendviče. Na modemu se rozsvítily červené diody – znamení, že je přístroj napojen na hlavní databázi Arolenu. Obrazovka před Adamem se zamihotala a pak se na ní objevil text. Přestal na okamžik žvýkat, naklonil se kupředu a četl.

MUDr. CLARK VANDERMER
… Životopisné údaje
… Osobní údaje
… Ekonomické údaje
… Profesionální údaje
… Údaje o farmaceutických zvyklostech
(žádaný soubor zvolte mezerníkem)
S rostoucím zájmem přejel Adam kurzorem k řádku „Osobní údaje“. Pak stiskl Enter. Objevil se před ním další seznam:

OSOBNÍ ÚDAJE
… Rodinné poměry (v minulosti) včetně rodičů a sourozenců
… Rodinné poměry (současné) včetně manželky a dětí
… Zájmy a koníčky
… Záliby a averze
… Společenská anamnéza (včetně vzdělání)
… Zdravotní anamnéza
… Osobní vlastnosti
(žádaný soubor zvolte mezerníkem)
Panebože, pomyslel si, to je přece Orwellův 1984. Přejel kurzorem na „Rodinné poměry (současné)“ a znovu stiskl Enter. Obrazovka se okamžitě zaplnila obsáhlým textem. Dalších deset minut si Adam četl informace o manželce a dětech doktora Vandermera. Z větší části šlo jen o podružné detaily, ale bylo tu i několik podstatných údajů. Adam se dozvěděl, že manželka doktora Vandermera byla třikrát hospitalizována pro deprese, které ji postihly po porodu třetího dítěte. Zjistil také, že jeho prostřední dítě, dcera, trpí neurotickou anorexií.
Adam s hrůzou vzhlédl od obrazovky. Neexistoval žádný důvod, nač by farmaceutická firma jako Arolen potřebovala tak zevrubné informace o kterémkoli lékaři. Připadalo mu, že všechno, co by se jim mohlo hodit, je zahrnuto v jediném souboru „Údaje o farmaceutických zvyklostech“. Aby si to ověřil, vyvolal jej na obrazovku a našel tam údaje, které očekával, zejména rozbor toho, co má Vandemer ve zvyku předepisovat, včetně celkového množství každého léku, který předepíše v průběhu roku.
Adam se vrátil k seznamu a požádal počítač, aby mu vytiskl kompletní zprávu o doktoru Vandermerovi. Tiskárna se rozjela a Adam si zašel do kuchyně pro kolu.
Po dvaatřiceti minutách tiskárna zmlkla. Adam odtrhl konec a zvedl dlouhatánský pás papíru, který se poskládal vedle počítače. Bylo to skoro padesát stránek. Adam přemítal, jestli chudák doktor tuší, jak rozsáhlý materiál si o něm Arolen nashromáždil.
Obsah zprávy byl suchopárný a únavně vyčerpávající. Zahrnoval i dokonce i Vandermerovy investice.
Adam chvíli listoval, až se dostal k popisu Vandermerovy profesionální dráhy. Dočetl se, že byl jedním ze zakladatelů Sdružení gynekologů zároveň s Lawrencem Foleym! Lawrencem Foleym, tím lékařem, co tak nečekaně spáchal sebevraždu. Adama napadlo, jestli Jennifer ví, že Foley byl kdysi společníkem jejího lékaře.
Četl dál a dověděl se, že současnými společníky doktora Vandermera jsou Dr. John Stens a Dr. June Baumgartenová.
S podrážděnou zvědavostí se Adam rozhodl, že doktor Vandermer bude první zákazník, za kterým se vypraví.

Rozpomněl se na radu Percyho Harmona, že cesta k lékaři vede přes jeho příjmovou sestru a vyhledal si v počítači také ji.
Jmenovala se Christine Morganová. Bylo jí sedmadvacet, byla provdaná za Davida Morgana, mahře, a měla jedno dítě, chlapečka, také Davida.
Pokusil se napodobit Percyho sebejisté vystupování a vytočil číslo Sdružení gynekologů. Když Christine zvedla telefon, vysvětlil jí, že nastoupil na Percyho místo. Jen tak mimochodem se zmínil, kolik mu toho Percy napovídal o jejím roztomilém chlapečkovi. Zřejmě si vedl dobře, protože mu Christine řekla, že může přijít hned. Pokusí se ho nějak dostat dovnitř.
Pět minut nato už Adam ujížděl k severu po Park Avenue a pokoušel se vybavit si, které z přípravků Arolenu má vlastně nabízet gynekologům a porodníkům. Rozhodl se, že se zaměří na obecnou sérii vitamínů, které Arolen doporučoval v těhotenství.
V okolí křižovatky Šestatřicáté ulice a Park Avenue bylo těžké najít i placené místo k parkování. Adamovi nezbylo, než se spokojit s místečkem u hydrantu mezi Park Avenue a Lexington Avenue. Zamkl vůz, přešel dozadu a otevřel kufr. Byl vybaven celým sortimentem vzorků, prospektů a dalších reklamních předmětů Arolenu. Byl tam dokonce i tucet plnicích per Cross se značkou Arolenu. Adam je mohl rozdávat podle vlastního uvážení.
Vybral si příslušnou sadu medikamentů a prospektů a uložil je do aktovky. Jedno z per strčil do postranní kapsy saka. Zamkl kufr vozu a rázným krokem vykročil k Vandermerově ordinaci.
Christine Morganová byla žena s pečlivě upravenými vlasy a chováním vyplašeného ptáčka. Odsunula skleněnou přepážku a zeptala se, co si přeje.
„Já jsem Adam Schonberg od Arolenu," představil se Adam a s úsměvem tak širokým, jaký jen svedl, jí podal svou první obchodní vizitku. Oplatila mu úsměv a pokynem ruky ho pozvala dál do své kanceláře. Poté, co si nadšeně prohlédl nejnovější fotografie malého Davídka, zavedla ho Christine dozadu do jedné z prázdných vyšetřovacích místností a slíbila, že upozorní hlavní sestru, že je tady.
Adam usedl na stoličku před malým psacím stolkem. Díval se na vyšetřovací stůl s opěrkami pro nohy z nerezové oceli. Bylo těžké představit si tu Jennifer jako pacientku.
Chviličku nato se dveře rozlétly a dovnitř připochodoval doktor Vandermer. Adam právě z nudy povytáhl zásuvku stolu a bezmyšlenkovitě si prohlížel soubor per, bloků na recepty a laboratorní formuláře. Teď zrudl až do krve, zavřel zásuvku a vstal.
„Hledal jste snad něco konkrétního?" optal se sarkasticky doktor. V ruce držel Adamovu obchodní vizitku a střídavě přelétal pohledem na ni a na Adamovu rozpačitou tvář. „Kdo vás sem vůbec pustil?"
„Váš personál," odpověděl Adam záměrně neurčitě.
„Budu si s nimi muset promluvit," řekl doktor Vandermer a obrátil se k odchodu. „Řeknu někomu, aby vás vyprovodil ven. Čekají na mě pacientky."
„Mám pro vás vzorky," pospíšil si Adam. „Taky pero." Rychle vylovil pero a podával ho doktoru Vandermerovi, který se právě chystal přetrhnout jeho vizitku napůl.
„Nejste čirou náhodou příbuzný Jennifer Schonbergové?" zeptal se ho doktor.
„To je moje žena," chytil se Adam šance. „A vaše pacientka."
„Já myslel, že studujete medicínu."
„To je pravda."
„Tak co má znamenat tohleto?" zamával doktor jeho vizitkou.
„Přerušil jsem studium," vysvětloval omluvně. „Když je Jennifer těhotná, potřebujeme peníze."
„Tohle pro vás není nejvhodnější doba na založení rodiny," pokáral ho doktor Vandermer. „Ale když už jste na to neměli dost rozumu, může přece ještě pořád pracovat vaše paní."
„Ona je tanečnice," připomněl Adam. Vybavil si Vandermerovy vlastní osobní problémy a zdálo se mu, že to rozhodně není ten pravý, kdo by měl přicházet s jednoduchými řešeními.
„Ale nechat studia medicíny, to je přímo zločin. A ještě začít dělat podomního obchodníka v továrně na léky Bože můj, to je hrůza!"
Adam se kousl do rtu. Vandermer mu začal připomínat otce. Aby to kázání nějak zarazil, zeptal se ho, jestli se nedá něco dělat s tím, aby nebylo Jennifer každé ráno tak špatně.
„Ranními nevolnostmi trpí padesát procent mých pacientek," mávl doktor Vandermer rukou. „Dokud nezačne hrozit podvýživa, je lepší je léčit symptomaticky. Nerad předepisuji léky, pokud to nemusí být, a Pregdolen od Arolenu už vůbec ne. A ne abyste si začal hrát na doktora strkat jí tohle svinstvo. Je to nebezpečné, ať si reklama říká, co chce."
Adamovo mínění o doktoru Vandermerovi poněkud stouplo. Možná je trochu mrznut, ale aspoň sleduje, co se prše v lékařských časopisech.
„Když už jste tady, aspoň mi ušetříte jeden telefon. Příští týden mám přednášet na konferenci, kterou pořádá Arolen. Kdy nejpozději musím nastoupit v Miami?"
„To nemám bohužel ani tušení," přiznal Adam.
„No, to je úžasné," vrátil se doktor Vandermer k svému sarkastickému tónu. „Takže teď, kdybyste šel laskavě se mnou."
Adam popadl aktovku a následoval doktora z vyšetřovací místnosti a pak dál úzkou chodbou. Asi po dvaceti krocích se Vandermer zastavil, otevřel dveře a ustoupil, aby mohl Adam projít. Jak se míjeli, vrazil mu neomaleně do ruky zpátky jeho vizitku a zabouchl za ním dveře. Adam zamžoural a zjistil, že je zpátky v přeplněné čekárně.
„Mluvil jste s doktorem?" zeptala se Christine.
„Mluvil," přitakal Adam a říkal si, proč jim k sakru neřekli v kurzu něco o těch lodních konferencích. Kdyby byl

Vandermerovi dokázal na tu otázku odpovědět, možná že by byl přece jen zabral.
„Já říkala, že vás k němu dostanu," řekla pyšně.
Adam se jí užuž chtěl zeptat, jestli by se nemohl setkat s některým z dalších lékařů, ale vtom si všiml jmenovek na stěně za recepční. Kromě Vandermera, Baumgartenové a Stense tu byli napsáni i Dr. Lawrence Foley a Dr. Stuart Smyth. Adam si nevzpomínal, že by byl v materiálech o Vandermerovi narazil na nějakého doktora Smythe.
Sáhl do kapsy a vytáhl pero.
„Mám pro vás dáreček," řekl a podal jí je. Pominul její díky a ukázal na Smythovo jméno. „To je nový společník?"
„Ale ne," usmála se Christine. „Doktor Smyth býval společník celých patnáct let. Bohužel je teď těžce nemocný. Ale já ho stejně moc neznala. Většinu pacientek si objednával na Julianovu kliniku."
Adam znovu pohlédl na jmenovky. „A tohle je ten doktor Foley, co spáchal sebevraždu?"
„Ano. Taková hrůza," vzdychla. „Mívala jsem ho moc ráda. Ale v posledním půl roce jsme ho tu taky moc často nevídali. Taky si začal objednávat pacientky na kliniku."
Christinina poznámka Adamovi cosi připomněla. Percyho Harmona znepokojovalo, že tolik lékařů včetně Foleyho opouští svou praxi a odchází na Julianovu kliniku.
„Byla jste tu, když doktor Foley odešel?"
„Bohužel ano. Byla to hotová hrůza, protože jsem musela obtelefonovat a přeobjednat všechny jeho pacientky."
„Nebyl, předtím, než odešel, někde na cestách?" zajímal se Adam.
„Myslím, že ano. Pokud si dobře vzpomínám, bylo to nějaké lékařské sympozium. Mám dojem, že dokonce někde na lodi."
„A co doktorka Baumgartenová a doktor Stens? Jsou tu dnes?"
„Bohužel," pokrčila rameny Christine. „Oba dnes operují."
„Já tomu nerozumím," prohlašoval Adam o dvě hodiny později a gestikuloval Jennifer před obličejem čínskými jídelními hůlkami. „Jak to, že ti bylo ráno tak zle, že jsi nemohla přijet do Arolenu, a pak najednou zase natolik dobře, žes vydržela chodit s matkou celé odpoledne po nákupech?"
Sklopila oči a šťourala se v nudličkách smažené zeleniny na talíři. Před chvíli se pokusila Adamovi vysvětlit, proč pro ni bylo tak důležité si s matkou promluvit. Ale Adam to všechno odbyl jen pokrčením ramen, a tak teď, aby neřekla něco, čeho by pak mohla litovat, zůstala raději zticha.
Adam bubnoval prsty o umakartový povrch stolu. Od té chvíle, co se Jennifer dověděla, že je těhotná, jako by se nedokázali naprosto na ničem rozumně domluvit. Adam měl strach, že jestli jí ještě něco vytkne, na místě se mu tu rozpláče.
„Koukej," řekl, „necháme už ten dnešek být. Radši si pochutnáme na večeři. Moc ti to sluší. To jsou nové šaty?"
Přikývla a Adam si domyslel, že je to dárek od matky.
„Jsou vážně moc hezké," pochválil je diplomaticky, ale Jennifer se nedala uchlácholit.
„Šaty možná hezké jsou, ale já vypadám příšerně. Myslela jsem si, že v těhotenství jako ženská rozkvetu, ale místo toho si připadám jen tlustá a nevzhledná." Když neodpovídal, dodala. „Asi to bude i tím, že je mi věčně nanic. Nevím, proč se tomu říká ranní nevolnost, když to trvá celý den."
Adam sáhl přes stůl a stiskl jí ruku. V naději, že ji tím trochu rozptýlí, začal líčit svůj průšvih s návštěvou u doktora Vandermera. Jak mluvil, tvář se jí zvolna zklidňovala.
„Říkala jsem ti, že se chová příšerně," rozesmála se. „Řekl ti aspoň něco užitečného o tom mém zvracení?"
„Ne, jen to, že to časem přejde a budeš v pořádku."
Jennifer vzdychla. Cestou z restaurace toho příliš nenamluvila, a sotva dorazili domů, zalezla si do postele a pustila si Dynastii.
Deprimovaný svým prvním dnem v roli obchodního zástupce a zneklidněný mlčením své ženy, zapnul Adam nervózně svůj počítač. Beze spěchu si vyvolal Sdružení gynekologů s myšlenkou, že tam připojí jméno doktora Smythe. K jeho údivu tam už bylo. Zaváhal, jestli se odpoledne nepřehlédl, a znovu zalistoval tištěnou sestavou o Vandermerovi. Smythovo jméno tam chybělo. Aby si to ještě nějak ověřil, vyvolal si Adam další společníky Stense a Baumgartenovou. V jejich záznamech se nevyskytovali ani Smyth ani Foley.
Adam se kousl do rtu. V tom programu přece musí být něco, co by takové nedopatření zachytilo. Nebo tam programátor zapomněl takovou kontrolu zabudovat? Pokud by to tak bylo, měl by na to Arolen upozornit.
Zvědavý, jací společníci se objeví v záznamech doktora Smythe, vyťukal Adam jeho jméno. Monitor zablikal a pak se na něm objevila jen krátká zpráva: „Lodní gynekologicko-porodnický turnus 9.9.83. Opakovaný turnus určen na 6.5.84 s plánovanou návštěvou výzkumného centra na Portoriku." Adam si promnul koutky úst. Počítač o Smythovi zjevně věděl, ale neměl o něm žádné materiály. Adamovi to nešlo na rozum.
Rozevřel svůj seznam zákazníků a projel ho prstem. O Smythovi tu nebyla ani zmínka. Adam usoudil, že Arolen zásobuje Smythe na Julianově klinice, přestože je ještě formálně členem Sdružení gynekologů. Přesto to ale bylo dost podivné.
Zmatený Adam se rozhodl zkusit nahlédnout do záznamů Lawrence Foleyho. Přístroj vytiskl jediné slovo: „Ukončeno." Ten programátor má dost morbidní smysl pro humor, pomyslel si Adam.
V průběhu následujících tří týdnů získal Adam jako obchodní zástupce značnou zběhlost. Pokud cpal lékařům plnými hrstmi ukázkové vzorky léků, většina z nich si ho ráda poslechla, když jim vynášel do nebe přednosti farmaceutických výrobků Arolenu. Jen zřídkakdy jeho chválu zpochybnili nebo se zeptali na možné vedlejší účinky. Adam bezstarostně vnucoval všechny léky, které Arolen nabízel, jen s jedinou výjimkou: Pregdolen. Článek, který si přečetl, a Vandermerovo varování na něj přece jen zapůsobily. Nechtěl mít na svědomí rozšiřování potencionálně nebezpečného léku.

Po večerech si vyhledával v počítači lékaře, které hodlal navštívit příští den, ale jen kvůli informacím, které k prodeji potřeboval. Rozhodl se, že si možnými chybami či nepřesnostmi, s jakými se setkal v případě Sdružení gynekologů, nebude zatěžovat hlavu.
A pak, zrovna když se ve své práci zvolna začal příjemně zabíhat, došlo k něčemu, co v něm znovu probudilo někdejší zlověstné předtuchy. Měl dohodnutou schůzku se skupinou velmi zaměstnaných internistů, ale když dorazil do ordinace, přijímací sestra mu oznámila, že ji všichni museli zrušit. Jeden ze společníků se právě vrátil z plavby pořádané Arolenem a oznámil, že opouští svou praxi a odchází pracovat na Julianovu kliniku. Ostatní lékaři zuřili a ze všech sil se pokoušeli uchlácholit jeho pacienty.
Adam odcházel a vzpomínal si, jak mu Percy Harmon svého času líčil podobnou příhodu. A to mu připomnělo, že se vlastně nikdy nedověděl, proč se mu už Percy neozval. Když se vyptával v New Jersey, podle všeho tam nikdo přesně nevěděl, co s ním je, i když na Portoriko, jak původně plánoval, zřejmě nedorazil. Adama, který věděl, jak se Percy na manažerské školení těšil, to dost zneklidňovalo.
Jednou odpoledne, když skončil se svými objížďkami dřív, rozhodl se zajet do hlavní budovy a zkusit, jestli by mu některou z jeho otázek dokázal zodpovědět Bill Shelly. Čím dál víc v něm narůstala zvědavost ohledně těch záhadných lodních konferencí, které Arolen pořádal. Na Portoriko se zatím necítil, ale pětidenní lékařský seminář na moří by mohl být skvělá věc. Třeba by si připadal zase jako na studiích. A jeho manželství by možná krátká dovolená jen prospěla. Jennifeřiny nevolnosti byly pořád horší a horší a ona trávila stále víc času u svých rodičů. Když se v ní pokusil vzbudit zájem o svou novou práci nebo ji přimět, aby zašla navštívit některou z kamarádek, pokaždé ho odbyla.
Bylo skoro půl čtvrté, když zastavil na parkovišti Arolenu. Shelly mu do telefonu řekl, že bude mít čas do čtyř. Uniformovaný strážný si to v Shellyho kanceláři telefonicky ověřil, než Adama pustil dovnitř. Když dorazil do poschodí vedoucích pracovníků, už tam na něj v recepci čekala Billova sekretářka Joyce.
„To jsem ráda, že vás zase vidím, pane Schonbergu," usmála se zářivě. „Pan Shelly je nahoře. Půjdete se mnou?"
Na konci chodby Joyce odemkla dveře k malému výtahu. Vstoupila dovnitř a pomocí stejného klíče zvolila jednadvacáté patro. Adam se lekl, když zjistil, že vzhůru ujíždějí ve skleněné kleci, a po vnější straně budovy. Nebyl to zvlášť příjemný pocit, a tak raději zavřel oči a dokud výtah nezastavil, na krajinu New Jersey se ani nepodíval.
Uvítal ho svalnatý muž v tričku a khaki kalhotách.
„Adam Schonberg?" zeptal se, než Adama vyvedl do chodby zaplavené sluncem. Celá vnější stěna byla ze skla a Adam se od ní držel, co nejdál mohl. Nedalo se říct, že by měl přímo strach z výšek, ale také si v nich příliš neliboval.
Když vešli do salónku, cítil se o něco lip. V televizi běžely zprávy. Za salónkem byla další chodba a ještě dál pak šatna s masážními boxy. Široké dveře na protějším konci vedly k bazénu.
Muž v tričku mu přidržel dveře, ale dovnitř s ním nevstoupil. Světlo bylo v první chvíli tak prudké, že Adama skoro oslepilo. Celá jedna stěna byla skleněná, zvedala se do výše dvou pater a nahoře se zaoblovala do tvaru střechy. Podlaha byla z lesklého bílého mramoru a bazén bíle vykachlíčkovaný s modrým značením.
V bazénu se ráznými tempy prohánět jediný plavec. Při obrátce zahlédl Adama a připlaval k okraji bazénu. Na očích měl malé plavecké brýle, které mu zakrývaly právě jen oči, a černou závodnickou gumovou čepici.
„Nechcete si zaplavat?" nabídl mu Bill Shelly.
Zavrtěl hlavou: „Bohužel jsem si s sebou nevzal plavky."
„Teď plavky nepotřebujete. Tohle je hodina vyhrazená pro muže. Pojďte, zkuste si to. Paul určitě sežene nějakou osušku."
Adam zaváhal. Vlastně nebyl důvod odmítnout. Možnost zaplavat si víc než dvacet pater nad zemí nemívá člověk každý den.
„Tak dobře," přikývl. „Kde najdu Paula?"
„Vraťte se do šatny. Na stěně tam uvidíte bzučák. Zazvoňte a Paul hned přijde."
Adam uposlechl. Paul mu ukázal kabinku a donesl mu obrovitou osušku a koupací plášť z bílého froté.
Svlékl se a natáhl na sebe koupací plášť. Jak vycházel z kabinky, zřetelně si uvědomoval zimní bledost svého těla a vrtalo mu hlavou, jak si Shelly udržuje své opálení. Ve značných rozpacích shodil plášť? a ponořil se do bazénu. Voda byla ledově studená.
„Udržujeme vodu chladnou, aby víc stimulovala," vysvětlil mu Bíll, když zahlédl jeho překvapení.
Jen co začal plavat, bylo mu líp, ale když se pokusil napodobit Billovu závodnickou obrátku, podařilo se mu jen si nabrat do nosu plno vody. Vynořil se s kuckáním a prskáním.
Billovi se ho zželelo, zavedl ho zpátky do šatny a navrhl, že by si oba mohli dát malou masáž.
„Co jste mi vlastně chtěl?" zeptal se pak, když leželi vedle sebe na lehátkách.
Adam zaváhal. Bill se k němu vždycky choval mile, ale nikdy neodložil svůj chladný odstup nadřízeného.
„Chtěl jsem se něco dovědět o těch konferencích na lodi," řekl, zatímco mu Paul naznačoval, že se má převrátit na záda.
„Zákazníci se mě na ně věčně ptají."
„Co chtějí vědět?"
„Kdo se jich může zúčastnit. Jak vybíráte různé specializace. Jestli je v Arolenu někdo, kdo by jim o tom mohl říct něco bližšího."
„Můžou si bezplatně zavolat na číslo MTVS," odpověděl mu Bill upjatě. „Doufal jsem, že mi chcete říct, že jste se konečně rozhodl odjet na manažerské školení."
„To zatím ne," zavrtěl Adam hlavou a Paul mu přitom dál hnětl ramena. „Ale napadalo mě, jestli byste mě třeba neposlali na některou z těch plaveb. Obchodní zástupci tam nejezdí?"
„To bohužel ne," řekl Bill, zvedl se a začal se oblékat. „Našla by se tu spousta lidí, kteří by rádi jeli. Bohužel není Fjord zas tak velká loď. Mimoto by vás to nudilo. Cílem programu je poskytnout lékařům z praxe další vzdělání, a tak jsme

většinu zábavních prostor na lodi přeměnili v přednáškové sály.“
„Přesto bych rád jel.“
„Bohužel,“ odbyl ho Bill, kterého tenhle námět už viditelně přestával zajímat. Přešel k zrcadlu a uvázal si kravatu. „Myslím, že nejrozumnější bude, když se soustředíte na práci, kterou máte na starosti.“
Adam usoudil, že teď není vhodná doba ptát se na lékaře, kteří po návratu z plavby opustili své praxe. Bylo jasné, že jeho otázky Billa Shellyho pomalu, ale jistě dráždí. Když se oblékal a šel za Billem k výtahu, snažil se proto pouze odpovídat a na nic se neptat. Ale i pak, když se vracel autem do New Yorku, mu stále vrtaly hlavou ty podivné náhody, které si začal spojovat s plavbami pořádanými Arolenem. Zvlášť ho znepokojovalo zmizení Percyho Harmona. Když se Adam dověděl, že Percy na Portoriko neodjel, pokoušel se mu zavolat, ale telefon nikdy nikdo nezvedl. Když vjížděl Lincolnovým tunelem do města, napadlo ho najednou zajet k Percyho bytu. Třeba bude některý ze sousedů vědět, co s ním je.
Percy bydlel v sešlém hnědém domě, čtvrtý vchod od Druhé avenue. Adam objevil jméno Percy Harmon u zvonku k bytu 3C. Zazvonil a čekal.
Muž v pomačkaném modrém obleku naproti přes ulici odhodil cigaretu a zašlápl ji podpatkem. Rozhlédl se na obě strany a s rukou zasunutou v náprsní kapse začal přecházet k hnědému domu.
Adam přešlápl a stiskl zvonek na domovníka. Takřka vzápětí se malá vstupní hala zaplnila pronikavým bzučením. Adam otevřel dveře. Vnitřek budovy byl zchátralý, ale mnohem čistší než očekával. O patro níž uslyšel otvírání dveří. Popošel ke schodišti a shlédl dolů. Po schodech stoupal vzhůru neoholený muž v nátělníku bez rukávů.
„Copak chcete?“ zeptal se.
„Hledám Percyho Harmona.“
„To nejste první,“ ujistil ho bez zájmu domovník. „Není tu, a neviděl jsem ho už víc jak měsíc.“
„Tak promiňte, že jsem vás obtěžoval,“ omluvil se Adam, ale domovník už se zase vracel po schodech dolů. Adam se obrátil k odchodu, ale u schodů zaváhal. Slyšel, jak domovník zavírá dveře svého bytu, a v náhlém popudu začal tiše stoupat do třetího patra. Zaklepal na dveře bytu 3C, ale nikdo se neozval. Zkusil je otevřít, ale byly zamčené. Přemýšlel, jestli nemá Pereymu napsat vzkaz, když vtom si na konci chodby povšiml okna vedoucího k požárnímu schodišti. Ještě nikdy v životě nic podobného neudělal, ale teď otevřel okno a vylezl ven. Cosi mu říkalo, že se Percymu něco přihodilo. Chtěl se podívat do jeho bytu a rozhlédnout se tam po něčem, co by mu prozradilo, jak dlouho je pryč.
Požární schodiště bylo staré a zrezivělé a Adam se snažil nedívat se dolů přes kovovou mříž na betonový dvůr. Kousek po kousku, ruce přitisknuté ke zdi budovy, se posouval dál a dál, až se konečně doplížil k Percyho oknu. Bylo asi na pět centimetrů pootevřené. Otevřel je dokořán a jen tiše doufal, že ho nikdo nevidí a nepřivolá policii. Když už došel tak daleko, připadalo mu, že nemá co ztratit, a vsoukal se do Percyho ložnice páchnoucí plísní.
S bušícím srdcem obešel rozestlanou postel a otevřel dveře skříně. Byla plná šatstva. Obrátil se a nahlédl do koupelny. Hladina vody v záchodové míse byla nízko, to znamenalo, že toaletu už delší čas nikdo nepoužil.
Vrátil se do ložnice a prošel do obývacího pokoje. Na stolku ležely noviny se sedm týdnů starým datem. Když zašel do kuchyně, uviděl v dřezu nádobí pokryté huňatou černou plísní. Bylo jasné, že Percy počítal, že se vrátí domů. A to bylo právě to, čeho se obával. Muselo se mu přihodit něco nečekaného.
Rozhodl se, že odtud vypadne a zavolá policii. Když vycházel z kuchyně, zaslechl tlumený zvuk, který ho přimrazil k zemi. Bylo to zřetelné klapnutí zavíraných dveří.
Vyčkával. Všude bylo ticho. Nahlédl do obývacího pokoje. Bezpečnostní řetěz na hlavních dveřích se zvolna pohupoval sem a tam.
Div neomdlel strachy. Pokud se vrátil Percy, proč se schovává? Zůstal bez hnutí stát na svém místě v kuchyni a usilovně naslouchal, jestli neuslyší ještě něco. Když se vedle něj rozběhl motor ledničky, vyjekl leknutím. Konečně usoudil, že tu tak stojí už aspoň deset minut, a že se mu to všechno asi jen zdálo. Vyšel tedy do obývacího pokoje a nahlédl do ložnice. Viděl otevřené okno nad požárním schodištěm. Záclony se zvolna vlnily v průvanu. Odhadoval, že přeběhnout místnost a vylézt ven bude otázka vteřinky.
Nestihl to. Jak běžel k oknu, vynořila se ze skříně postava. A než stačil jakkoli zareagovat, dostal pěstí do břicha, až se svalil na zem.
/9
Když Jennifer dorazila do Sdružení gynekologů na pravidelnou měsíční kontrolu, povšimla si, že v čekárně není tak plno, jako obvykle. Posadila se na jednu z pohovek, kterou měla sama pro sebe, sáhla po časopisu a pokusila se číst, jenže se nedokázala soustředit. Místo toho jen žasla nad tím, že se jejímu nenarozenému dítěti za tu dobu, co byl doktor Vandermer na sympoziu, nic nepřihodilo. Byla by dala krk na to, že sotva doktor odjede, určitě začne krvácet, a přestože se pořád ještě nedokázala smířit s jeho nerudným chováním, nerada by byla šla k jinému lékaři.
Za necelou čtvrthodinku ji sestra zavedla do vyšetřovny. Jak odkládala oblečení, v němž přišla, a navlékala si papírový plášť, zeptala se jí, jestli se doktoru Vandermerovi na dovolené líbilo.
„Myslím že ano,“ kývla Nancy bez valného nadšení. Podala Jennifer nádobku na moč a pokynula ke dveřím toalety.
Něco v jejím hlase Jennifer znepokojilo, ale když se vrátila, doktor Vandermer už čekal.
„Prosím vás, pane doktore, ještě pět minut,“ řekla Nancy. „Ještě nejsem s paní Schonbergovou hotová. Potřebuju nabrat krev a zvážit ji.“
„Já ji chtěl jenom pozdravit.“ Hlas měl nezvykle vlídný, bez obvyklého odměřeného tónu. „Jak se vám daří, Jennifer? Vypadáte skvěle.“
„Ujde to, děkuju,“ odpověděla překvapeně Jennifer.
„Tak já přijdu, jen co s vámi Nancy skončí.“ Vyšel ven a Nancy za ním na chvilku zůstala zírat.
„Panebože zavrtěla hlavou. „Kdybych ho tak neznala, dala bych krk na to, že něco bere. Co se vrátil, je nějaký divný.

Na pacientky je o hodně milejší, ale dělá se mi s ním desetkrát hůř. Nevím…“ Obrátila se zpátky k Jennifer. „Takže vám vezmu tu krev a zvážím vás.“
Sotva skončila, doktor Vandermer už byl zase zpátky. „Já už si ji teď vezmu na starost,“ řekl stejným bezvýrazným hlasem. „Váhu máte dobrou. Jak se jinak cítíte?“
„Ještě jsem ji neprohlédla,“ zasáhla Nancy.
„To je v pořádku,“ mávl doktor Vandermer rukou. „Udělejte ten test na hematokrit a já si zatím s Jennifer popovídám.“
Nancy sebrala se slyšitelným povzdechem zkumavky s krví a vyšla z místnosti.
„Takže jak se cítíte?“ zeptal se znovu doktor Vandermer.
Jennifer mu udiveně zírala do tváře. Byl stejně úpravně pohledný jako dřív, ale tvář měl ochablou jakoby vyčerpáním. I vlasy měl trochu jiné. Zdály se pocuchanější, a místo toho, aby věčně někam spěchal jako obvykle, měla z něj Jennifer pocit, že by opravdu rád věděl, co má na srdci.
„Cítím se docela dobře.“
„Moc nadšeně to neříkáte.“
„Totiž…,“ zaváhala. „Už si nepřipadám tak unavená, ale ty ranní nevolnosti jsou čím dál horší, a jím co jím.“
„Jaký máte ze svého těhotenství pocit?“ zajímal se doktor Vandermer. „Emoce někdy hrají v našem fyzickém stavu velkou roli.“
Jennifer mu pohlédla do tváře. Připadalo jí, že v ní vidí upřímnou účast.
„Abych řekla pravdu,“ přiznala se, „pocity mám z toho všeho dost smíšené.“ Až do téhle chvíle nebyla ochotná se s tím komukoli svěřit, dokonce ani vlastní matce. Ale doktor Vandermer nepůsobil dojmem, že by jí to měl za zlé.
„Člověka někdy napadá všelicos,“ řekl vlídně. „Povězte mi, prosím vás, docela otevřeně všecko.“
Povzbuzena jeho přístupem se Jennifer přistihla, že mu najednou vypráví o tom, jaké má obavy o svou profesionální dráhu i o vztah s Adamem. Připustila, že měl pravdu: tohle opravdu nebyla vhodná doba na to pořídit si dítě. Mluvila skoro deset minut a byla by se rozplakala, kdyby jí v tom nezabránila podivná lhostejnou v lékařově výrazu. Poslouchal ji účastně, ale v duchu jako. by přitom byl bůhvíkde.
Když domluvila, řekl jemně: „Vážím si toho, že jste se mi se vším svěřila. Není dobře uzavírat vlastní pocity v sobě. Mohou mít dokonce souvislost s těmi vašimi přetrvávajícími ranními nevolnostmi, které by už měly touhle dobou pomalu ustupovat. Myslím, že bych vám na to měl něco dát.“ Obrátil se k Nancy, která právě vstoupila do místnosti, a vybídl ji: „Došla byste do skříňky s léky a přinesla odtamtud pár vzorků Pregdolenu?“
Nancy beze slova odešla.
„Tak a teď,“ řekl doktor, „si vás pořádně vyšetřím.“
Vyšetření zahrnovalo i sonografii. Vysvětlil jí, že tak získají pomocí ultrazvukových vln odrážených tkání děťátka jeho zobrazení. Jennifer si nebyla jistá, jestli mu dobře porozuměla, ale lékař ji ujistil, že je to metoda bezbolestná a neškodí ani matce, ani plodu. Skutečně to nebolelo. I když se k přístroji dostavil technik, aby ho uvedl do chodu, doktor Vandermer trval na tom, že test provede sám. Na obrazovce podobné televizní uviděla Jennifer obrys svého dítěte.
„Chcete vědět, jestli je to chlapeček, nebo holčička?“ naléhal se doktor Vandermer.
„Snad ano,“ pokrčila rameny. Touto myšlenkou se zatím příliš nezabývala.
„Nevím to určitě, ale vypadá to spíš na chlapečka.“
Jennifer kývla. V téhle chvíli jí bylo jedno, jestli má mít chlapečka nebo holčičku, ale bylo by ji zajímalo, co by tomu říkal Adam.
Po návratu do vyšetřovny usedl doktor k psacímu stolku a začal zapisovat svá zjištění. Poslal Nancy pryč a ona beze slova odešla, zjevně roztrpčená omezováním své práce.
Jennifer seděla na vyšetřovacím stole a nevěděla, jestli se má obléct nebo ne. Konečně se k ní doktor Vandermer obrátil: „Až na ty ranní nevolnosti to s vámi vypadá dobře, a od těch by vám mohlo pomoct tohle.“ Položil vedle ní vzorky léku a zároveň napsal recept. „Užívejte třikrát denně jednu tabletku.“
Jennifer přikývla. Byla ochotná zkusit cokoli.
„A teď,“ pokračoval doktor Vandermer svým novým monotónním hlasem, „bych si s vámi rád promluvil o dvou věcech. Za prvé, příště za mnou přijdete na Julianovu kliniku.“
Jennifer ucítila, jak se jí na vteřinku zastavilo srdce. V duchu před ní probleskl obraz Cheryl hroutící se na podlahu. Znovu viděla tu krev a pocítila ledový děs.
„Jennifer! je vám dobře?“ polekal se doktor.
„Možná bych si na chviličku lehla,“ špitla, protože se jí najednou zatočila hlava.
Doktor Vandermer jí pomohl natáhnout se.
„Moc se omlouvám,“ usmála se na něj chabě. „Už je to dobré. Proč mám za vámi přijít na Julianovu kliniku?“
„Protože jsem se rozhodl tam nastoupit,“ vysvětloval doktor Vandermer a kontroloval jí tep. „Soukromá praxe mě už přestala bavit. A můžu vás ujistit, že jako o pacientku o vás bude na Julianově klinice postaráno líp. Už je vám dobře?“
Jennifer kývla.
„To je poprvé za dobu těhotenství, eo se vám udělalo takhle na omdlení?“
„Ano,“ přikývla a začala vyprávět o nečekané Cherylině smrti. „To pro vás musel být hrozný zážitek,“ uznal doktor Vandermer. „Zvlášť když jste sama těhotná. Naštěstí jsou takové poruchy srážlivostu nesmírně vzácné. Doufám, že si nemyslíte, že k tomu došlo vinou Julianovy kliniky. Slyšel jsem o tom případu, a tak náhodou vím, že slečna Tedescová zatajila některé aspekty své anamnézy. Užívání drog u ní vyvolalo hematologické změny, které se při běžných laboratorních zkouškách neprojevily. Kdyby byla slečna Tedescová o něco otevřenější, nepochybně mohla být dnes naživu. Říkám vám to jen proto, abyste neměla o té klinice nějaké pochybnosti.“
„Než jsem tam šla s Cheryl, slyšela jsem o ní jen samou chválu. A musím říct, že ohleduplnost tamějšího personálu na

mé udělala obrovský dojem.“
„To je taky jeden z důvodů, proč tam chci přejít. Lékaři se tam nervou v konkurenčním boji jako u soukromých praxí.“
Jennifer se posadila a s úlevou zjistila, že už jí mdloby nadobro přešly.
„Myslíte, že už vám bude dobře?“ zeptal se jí doktor.
„Myslím, že ano.“
„Druhá věc, o které jsem si s vámi chtěl promluvit, je možnost provést amniocentézu.“
Jennifer se znovu zatočila hlava, ale tentokrát to rychle přešlo. „Vy jste si to rozmyslel,“ podotkla. Bylo to konstatování, ne otázka.
„To je pravda,“ uznal doktor. „Původně jsem se domníval, že vada vašeho bratra byla kongenitální, to znamená chromozomální změna po početí. Ale dostal jsem mikroskopické preparáty z nemocnice, kde váš bratr zemřel, a v laboratoři soudí, že by mohlo jít o vadu dědičnou.
Vzhledem k téhle možnosti by bylo škoda nevyužít technologických možností, které máme k dispozici.“
„A ten test by ukázal, jestli moje dítě nemá stejnou vadu?“
„Stoprocentně,“ ujistil ji. „Ale bylo by potřeba ho provést co nejdřív, protože na výsledek se čeká několik týdnů. Kdybychom to příliš odkládali, mohlo by být pozdě něco dělat, i kdyby byl výsledek pozitivní.“
„Něco dělat – to myslíte interrupci?“ polekala se Jennifer.
„Ano. Pravděpodobnost té vady je sice nepatrná, ale vzhledem k rozporným pocitům, o kterých jste prve hovořila, si myslím, že byste se s tou možností dokázala vyrovnat.“
„O tom si budu muset promluvit s manželem a s rodiči,“ zaváhala.
Z ordinace vyšla trochu nesvá z vyhlídky na amniocentézu, ale přesto měla radost, že má tak starostlivého lékaře, jako je doktor Vandermer. Musí Adamovi povědět, že se její názor na něj nadobro změnil.
Adam neztratil vědomí úplně. Neurčitě si uvědomoval, že ho kdosi táhne do Percyho obývacího pokoje a neomaleně jím hází na pohovku. Cítil, jak mu ten člověk vytahuje z kapsy peněženku, a zase ji vrací na místo. Tahle drobnost byla v rozporu s tím, co očekával. Jak si ji rovnal v hlavě, vědomí se mu rozjasnilo.
Nejprve ze všeho se začal shánět po brýlích, až mu je někdo znenadání strčil do ruky. Nasadil si je a obraz místnosti se zaostřil. Proti němu seděl rozložitý muž v modrém obleku, s bílou, u krku rozhalenou košilí.
„Dobrýtro,“ řekl muž. „Pěkně vás vítám.“
Adam se pohnul. K jeho překvapení ho nic nebolelo.
„Pokud se mnou nechcete jet na policejní stanici, pane Schonbergu, tak mi pěkně povězte, co jste tady v tom bytě dělal.“
„Nic,“ zachraptěl Adam. Odkašlal si.
„Tak to si budete muset vymyslet něco lepšího,“ řekl muž, zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř ke stropu.
„To samé bych se mohl zeptat já vás,“ namítl Adam.
Neznámý natáhl ruku, popadl Adama vpředu za košili a málem ho vyzvedl z pohovky.
„Na srandičky nemám náladu,“ zavrčel.
Adam přikývl.
Muž ho pustil stejně náhle, jako ho předtím uchopil.
„Tak dobře. Vezmem to zas od začátku. Co jste tu v tom bytě dělal?“
„Jsem kamarád Percyho Harmona,“ pospíšil si Adam s odpovědí. „Tedy spíš vlastně známý. Začal jsem pracovat u farmaceutické firmy Arolen a on mě zaučoval.“
Muž pokývl, jako by prozatím tuhle verzi bral.
„Percy mi měl zavolat,“ pokračoval Adam. „Ale už se neozval, a telefon taky nebral. Tak jsem se rozjel podívat, jestli není doma.“
„To ještě není důvod k tomu, abyste se vloupal do cizího bytu,“ namítl neznámý.
„To mě tak zničehonic napadlo,“ řekl zahanbeně Adam. „Chtěl jsem zjistit, jestli se mu něco nestalo.“
Muž neříkal nic. Ticho a napětí začínaly Adama zmáhat.
„Měl jsem Percyho rád,“ řekl. „Měl jsem o něj starost. Měl totiž jet na školení na Portoriko, ale nedorazil tam.“
Muž stále mlčel.
„Víc toho nevím. Vickrát jsem ho už neviděl.“
„Já vám věřím,“ pronesl muž po krátké odmlce.
„Děkuju,“ řekl Adam a úlevou se div nerozplakal.
Muž zamáčkl cigaretu. Sáhl do náprsní kapsy, vytáhl vizitku a podal ji Adamovi. Stálo na ní: „Robert Marlow, soukromý detektiv“. V pravém horním rohu bylo telefonní číslo.
„Asi před šesti týdny odešel Percy Harmon z japonské restarace ve Fort Lee v New Jersey. Domů už nedojel. Najala si mě jeho rodina, abych něco zjistil. Hlídal jsem tady před bytem. Až na pár slečinek jste první, kdo se tu ukázal.“
„A nemáte tušení, co se s ním mohlo stát?“ zeptal se Adam.
„Ani v nejmenším,“ pokrčil rameny Marlow. „Ale kdybyste se náhodou něco dozvěděl vy, budu moc rád, když mi zavoláte.“
Když se Adam vrátil domů, cítil se ještě stále jako praštěný. Podráždilo ho, že Jennifer zase není doma. Byl rozrušený a chtěl si s ní popovídat, ale domyslel si, že bude zase u matky. Plácl sebou na postel a pustil si zprávy. Pomaloučku se začínal zklidňovat.
Pak najednou uslyšel, jak se otvírají dveře, a na vteřinku si myslel, že je znovu v Harmonově bytě.
„Ale, ale,“ uslyšel Jennifer. „Tak on se tu místo práce takhle povaluje.“
Neodpověděl.

„Co je?“ podivila se.
„Nejspíš jsi byla zase v Eaglewoodu, co?“ utrhl se na ni bezdůvodně.
Jennifer na něj zůstala překvapeně koukat. Neměla na jeho výčitky náladu. Neměla chuť se mu omlouvat za to, že byla u rodičů. Založila si ruce v bok a odsekla: „Ano, byla jsem u našich.“
„To jsem si domyslel,“ utrousil a obrátil se zpátky k televizi.
„A co má být?“ dopálila se.
„Ale nic.“
„Tak poslouchej,“ řekla Jennifer a sedla si na kraj postele. „Měla jsem důvod jít k našim. Doktor Vandermer mi říkal, že bych si měla nechat udělat amniocentézu. Šla jsem se s našimi poradit, jestli na ni mám jít, nebo ne.“
„No to je ohromné,“ ušklíbl se sarkasticky. „Jde o naše dítě, ale ty se o tom musíš poradit s vašimi.“
„Věděla jsem, že tě přes den nezastihnu,“ snažila se o rozumný tón Jennifer. „Samozřejmě že s tebou jsem si o tom chtěla promluvit taky. Ale chtěla jsem mluvit s maminkou, protože ta to trauma, že se jí narodilo mongoloidní dítě, zažila.“
„Přesto si myslím, že bychom to měli rozhodnout jen my dva.“
Převalil se na posteli a spustil nohy na zem. Uvědomoval si, že se chová nespravedlivě. „Mimoto mám dojem, že doktor Vandermer říkal, že amniocentézu nepotřebuješ.“
„To je pravda,“ uznala Jennifer. „Ale dneska mi řekl, že viděl mikroskopické preparáty mého bratra a že myslí, že bych si ji nechat udělat měla.“
Adam vstal a protáhl se. Z toho mála, co věděl o genetice, mu nepřipadalo, že by Jennifer amniocentézu potřebovala.
„Možná že by ses o tom měla ještě jednou poradit, a s jiným doktorem. Když jsem se začal poptávat po nějakém porodníkovi, doporučovali mi taky Herberta Wicklemana.“
Jennifer zavrtěla hlavou: „K nikomu dalšímu chodit nebudu. Jen bych z toho měla ještě víc zamotanou hlavu. Jsem s doktorem Vandermerem spokojená a mám k němu důvěru, zvlášť teď, co se chová docela jinak než dřív.“
„Jak to myslíš?“ zbystřil Adam.
„Co se vrátil z té lékařské konference, jako by měl najednou na člověka víc času a víc se o něj zajímal,“ vysvětlovala. „Není pořád tak v poklusu.“
Adam zapomněl na svůj hněv: „Změnil se ještě v něčem?“ vyzvídal.
„Říkal, že už ho soukromá praxe přestala bavit,“ vyprávěla Jennifer, jak si svlékala šaty a mířila do koupelny. „Prý se rozhodl přejít na Julianovu kliniku a odteďka mám za ním chodit tam.“
Adam zvolna klesl zpátky na postel.
„Co umřela Cheryl, myslela jsem si, že na tu kliniku už v životě nevkročím,“ mluvila Jennifer z koupelny, „ale doktor Vandermer mě přesvědčil, že je opravdu báječná. A pamatuju se, že ten personál tam na mě udělal velký dojem.“
Adam slyšel z koupelny zvuk tekoucí vody. Nezmínil se Jennifer o zmizení Percyho Harmona ani o svých dalších podezřeních kolem Arolenu, ale teď, když se zdálo, že je do toho zapletený i Vandermer, přišlo mu, že musí zasáhnout. Vešel do koupelny, kde si Jennifer myla obličej.
„Myslím, že budu trvat na tom, abys za doktorem Wicklemanem šla. Vůbec se mi nelíbí, že Vandermer přechází na Julianovu kliniku.“
Překvapeně vzhlédla. V poslední době se Adam občas choval prapodivně.
„Myslím to vážně,“ začal mluvit dál, ale zarazil se uprostřed věty, když na okraji umyvadla zahlédl povědomou lahvičku.
„Co je sakra tohle?!“ vykřikl a chňapl po ní. Jennifer sklouzla pohledem z jeho tváře k lahvičce, kterou držel. Pak se otočila a mlčky pověsila ručník.
„Na něco jsem se tě ptal!“ rozkřikl se Adam.
„Myslím, že není co odpovídat. To je Pregdolen. Aby mi nebylo po ránu špatně. A teď, když dovolíš, půjdu.“ Vykročila do ložnice. Adam ji popadl za paži.
„Kdes k tomu přišla?“ vyptával se a nastavil jí lahvičku přímo před oči.
Jennifer ji odstrčila: „Pokud to nutně musíš vědět, tak ji mám od doktora Vandermera.“
„To není možné! Vandermer by ti tenhle prevít jakživ nepředepsal.“
Vyprostila ruku z jeho sevření.
„Chceš tím snad říct, že lžu?“
Adam se vrátil do koupelny a vysypal si pár modrožlutých kapslí do dlaně. Opravdu to byl Pregdolen.
„Slyšels mě?“
„Nechci, abys tohle brala,“ prohlásil důrazně. „Máš toho ještě víc?“
„Budu dělat, co mi nařídí doktor,“ ohradila se. „Co jsem začala tyhle prášky brát, poprvé za celé měsíce mi bylo dobře. A nezapomeň, že za doktorem Vandermerem jsi mě poslal ty!“
„A už tam chodit nebudeš! Ani zanic!“ rozhodl. Sebral z poličky Jenniferinu toaletní taštičku a nahlédl dovnitř. Další balení Pregdolenu byla hned navrchu.
Jennifer skočila po kabelce a rozkřikla se: „Doktor Vandermer se mi líbí a mám k němu důvěru. A naval sem tu tašku!“
Než Adam kabelku pustil, vylovil z ní další lahvičky s Pregdolenem.
„Poslouchej mě,“ řekl už mírněji. „Nechci, abys tohle svinstvo brala. Může to škodit.“
„Kdyby mi to mohlo uškodit, tak by mi to doktor Vandermer nedával,“ odporovala Jennifer. „A já to brát budu. Koneckonců špatně je mně a ne tobě. A myslím, že bys neměl zapomínat, že nejsi žádný doktor. V dané chvíli jsi jen cesťák s léky.“
Adam nadzvedl nohou víko toalety a začal otvírat lahvičky.
„Dej sem moje prášky,“ zaječela Jennifer, když jí došlo, k čemu se chystá.

Adam vysypal obsah první lahvičky do záchodové mísy.
Jennifer mu zoufale jednu z lahviček vytrhla z ruky a utekla s ní do ložnice. Adam strnul, zaváhal a pak vyrazil za ní. Chviličku stáli tváří v tvář. Pak se Jennifer vrhla zpátky do koupelny a pokusila se tam zamknout. Adam byl rychlejší a strčil nohu mezi dveře. Chvilku se o ně přetahovali. Konečně Jennifer ztratila sílu a dveře se otevřely. Couvla ke sprše, lahvičku za zády.
„Dej sem ten Pregdolen!“
Zavrtěla hlavou. Přerývaně lapala po dechu.
„Tak jak chceš,“ ztratil Adam trpělivost, sáhl po ní a hrubě jí vytáhl ruce skryté za zády.
„Ne!“ zavřískla Jennifer.
Odtrhl jí od lahvičky prsty jeden po druhém. Pak ji vzal a vysypal pilulky do záchodu. Jennifer mu začala bušit pěstmi do zad. Adam se v sebeobraně ohnal pravou rukou a nechtě ji zasáhl do hlavy. Zapotácela se a napůl omráčená padla na stěnu.
Adam naházel zbytky pilulek do záchodové mísy a spláchl je. Pak se obrátil, aby se Jennifer omluvil, ale ta byla tak rozzuřená, že s ní vůbec nebyla řeč.
„Ty nejsi žádný můj doktor!“ vřískala. „Už toho mám až po krk den co den blít, a když konečně dostanu prášky, které mi pomáhají, tak je budu brát!“
Vřítila se do ložnice a sundala ze skříně svůj kufr.
„Jennifer, co to vyvádíš?“ zeptal se, třebaže bylo nad slunce jasné, co má v úmyslu. Jennifer neodpověděla, ale začala smotávat své šaty a cpát je do kufru.
„Jennifer, můžeme se pohádat, ale nemusíš kvůli tomu hned utíkat,“ chlácholil ji Adam.
Obrátila se k němu a tváře jí jen hořely.
„Jdu k našim. Už toho mám dost. Není mi dobře a nemám náladu na takovéhle scény.“
„Jennifer, já tě mám rád. Ty prášky jsem ti vzal jen proto, abych ochránil naše dítě.“
„Je mi fuk, proč jsi to udělal. Potřebuju na pár dní vypadnout.“ Zvedla telefon a Adam pár minut poslouchal, jak se domlouvá s otcem, že za ním přijede taxíkem do kanceláře a pak se s ním sveze domů.
„Jen, prosím tě, nedělej to,“ škemral, ale ona pokračovala v balení, a ani na něj nepohlédla. Když zavřela kufr, sebrala kabelku a odpochodovala z bytu.
Když Adam osaměl, trvalo pár minut, než uvěřil, že opravdu odešla. Jako omámený se přišoural do obývacího pokoje a usedl k počítači. Zapnul ho, napojil se na databázi Arolenu a pokusil se vyvolat záznamy doktora Vandermera. Chtěl se podívat, jestli se nějak změnily jeho zvyky v předepisování léků, ale obrazovka zůstala prázdná až na stručnou informaci: „Převeden na Julianovu kliniku.“
Strnul. Byl by rád věděl, jestli byly z počítače vymazány i jiné záznamy. Vytáhl výstup, který dostal od McGuira, a požádal přístroj o nový seznam lékařů v jeho okrsku. Počítač vynechal nejen doktora Vandermera, ale ze seznamu ubylo ještě šest dalších lékařů.
Začal horečně vyvolávat záznamy každého z vypuštěných lékařů. U žádného z nich materiály nebyly. U čtyř byly podobné poznámky jako u doktora Smythe – „Opakovací turnus určen na…“ – které naznačovaly, že pokud se nějaký lékař zúčastnil plavby pořádané Arolenem, nebylo už potřeba zabíhat do podrobností. U dvou byl stejný záznam jako u Vandermera: „Převeden na Julianovu kliniku.“ Adam přemítal, jestli ty lodní konference představují nejen propagaci výrobků Arolenu, ale také nábor pro Julianovu kliniku.
Zmatenější než kdy předtím požádal počítač o seznam lékařů pracujících na Julianově klinice. Tiskárna se poslušně rozběhla a vychrlila úctyhodný pruh papíru. Přejel očima seznam jmen, a asi v polovině se u jednoho z nich zarazil: Dr.Thayer Norton. Co k čertu dělá Norton na Julianově klinice? Byl to přece přednosta interny v Univerzitní nemocnici!
Zvolna vyťukal jméno Thayer Norton na klávesnici a vyžádal si jeho materiály. Jediné, co získal, bylo: „Převeden na Julianovu kliniku.
Představa, že se ten starý harcovník vzdal své milované katedry na univerzitě, byla nemyslitelná. Adam by byl rád věděl, jestli se Norton v poslední době zúčastnil konference na lodi.
Vrátil se zpátky k počítači a pokoušel se získat statistické údaje o Julianově klinice. Zjistil, že čtyři z šesti lékařů, kteří tam přešli, byli gynekologové. Třeba z toho něco plyne. Další půl hodiny zahlcoval přístroj dotazy, ale většina jeho požadavků se mu vrátila nazpět s poznámkou, že jeho vstupní kód neodpovídá žádanému materiálu. Změnil tedy taktiku a požádal o informaci o počtu amniocentéz provedených na Julianově klinice za poslední kalendářní rok. Obdržel číslo 7112. Když požádal o informaci, kolik z nich odhalilo deformace plodu, počítač opět odmítl jeho vstupní kód. Konečně se dotázal, kolik bylo za dané období na klinice provedeno interrupcí z lékařských důvodů: 1217.
Nadobro popletený vypnul počítač a šel si lehnout do postele, kde strávil noc plnou snů o hádkách s rozzuřenou Jennifer.
/10
Když se Adam přištího rána probudil a našel místo, kde po jeho boku spávala Jennifer, prázdné, byl z toho natolik nesvůj, že odešel z bytu, a ani se nenamáhal uvařit si aspoň šálek kávy. Kolem půl deváté už nervózně přecházel po chodníku před Sdružením gynekologů a čekal, až otevřou ordinaci. Sotva zahlédl Christine, stiskl zvonek.
„Dobrý den, tady Adam Schonberg.“
Sestra si pamatovala jeho jméno a Adamovi se zdálo, že je to dobré znamení. Urovnal si tmavomodrou kravatu a s nejbezelstnějším úsměvem, jaký se mu podařilo vyloudit na tváři, prohodil: „Byl jsem tady vedle a tak mě napadlo, že se tu stavím a poptám se, jak se vede Davídkovi.“
„Je ohromný,“ ujistila ho Christine. „To bych byla ani nečekala. Představte si, že minulý pátek…“
Adam přestal vnímat a snažil se urovnat si myšlenky. Když Christine na okamžik přestala, aby nabrala dech, řekl:

„Myslíte, že by se vám podařilo dostat mě k doktoru Vandermerovi?“
„Doktor Vandermer je na Julianově klinice,“ zaskočila ho.
„Takže on už odešel?“
„Jo. Celá ordinace je vzhůru nohama. Včera tu byl naposled, a přitom měl na půl roku dopředu objednané stovky pacientek. Až do vánoc prosedím všechen čas u telefonu.“
„Takže se s tím nepočítalo?“
„Kdepak,“ zavrtěla Christine hlavou. „Vrátil se z té plavby a oznámil doktoru Stensovi a doktorce Baumgartenové, že odchází. Povídal, že si už soukromé praxe užil až až.“
Přesně tohle vyprávěl Percy o doktoru Foleym, pomyslel si Adam, zatímco Christine se otočila, aby zvedla telefon.
„Já se z toho zblázním, posteskla si když zavěsila. „Všechny pacientky se vztekají na mě.“
„Choval se doktor Vandermer, co se vrátil z té plavby, nějak divně?“ zeptal se Adam.
„To tedy jo,“ rozesmála se Christine. „Nic, co jsme udělaly, mu nebylo dost vhod. Už jsme z něho byly celé divé, i když v některých směrech byl naopak o hodně ohleduplnější. Předtím se s nikým nikdy moc nepáral.“
Adam si vzpomněl na své vlastní setkání s ním a pomyslel si, že výraz „moc nepáral“ bylo ještě hodně jemné označení doktorova chování.
„Nejpodivnější na tom celém je to,“ pokračovala Christine, „že společník doktora Vandermera, doktor Foley, to před časem udělal přesně taky tak. A tenkrát z toho doktor Vandermer div vzteky nevyletěl z kůže. Jenže tehdy to ještě nebyl takový průšvih, protože tu byli ještě čtyři další doktoři a ti si mohli pacientky rozdělit. Teď už jsou tu jen dva, protože chudák doktor Smyth je ve špitále s tou svou podivnou nemocí.“
„Co mu je?“ zajímal se Adam.
„Já nevím, jak se to jmenuje. Nějaké neurologické potíže. Vzpomínám si, jak to začalo.“ Ztlumila hlas, jako by mu svěřovala tajemství. „V jedné chvíli byl normální, a pak se zničehonic začal všelijak šklebit. Bylo to trochu legrační. A trapné.“
Do místnosti vstoupila žena, zamířila ke kukani a Adam jí ustoupil z cesty. V duchu si pomyslel, že Smythův případ je podobný té tardivní dyskyneze, o které mluvil při prezentaci na škole. V tamtom případě šlo o nečekanou reakci na uklidňující léky.
„Nevíte, jestli neměl doktor Smyth nějaké psychiatrické potíže?“ zeptal se, když se pacientka usadila v čekárně.
„Myslím, že ne,“ zavrtěla Christine hlavou. „Býval to ohromně milý mladý člověk. Vypadá trochu jako vy. Tmavé kudrnaté vlasy.“
„V které nemocnici leží?“ zeptal se Adam.
„Přijali ho do Univerzitní, ale od jedné ze sester jsem slyšela, že prý ho mají převézt na Julianovu kliniku.“
Telefon znovu zazvonil a Christine sáhla po sluchátku.
„Jen ještě jedno mi povězte,“ zadržel ji. „Byli Foley a Smyth také na té konferenci na lodi jako doktor Vandermer?“
„Myslím, že oba,“ přisvědčila Christine a zvedla sluchátko. „Tady Sdružení gynekologů, okamžik, prosím.“ Obrátila se k Adamovi a zeptala se ho: „Chtěl byste mluvit s doktorem Stemsem nebo doktorkou Baumgartenovou?“
„Dnes radši ne,“ poděkoval. „Až někdy jindy, až tu budete mít trochu víc klidu. Moc pozdravujte Davídka.“
Christine pozdravila Adama zdviženým palcem a stiskla blikající knoflík na telefonním přístroji.
Cestou z ordinace docházel Adam k pocitu, že už nemůže ignorovat všechny ty prapodivné shody náhod spojené s Julianovou klinikou. Proč tolik lékařů opouští své praxe a odchází pracovat tam? A proč se hned potom Vandermer zčistajasna rozhodl předepsat Jennifer Pregdolen? Ať si bude tenhle poslední rozhovor sebenepříjemnější, Adam cítil, že mu nezbývá než si s ním promluvit. Musí ho přesvědčit, že buď přestane tyhle věci Jennifer předepisovat, nebo se jí musí jako pacientky vzdát. Adam věděl, že přemluvit manželku, aby lékaře změnila sama, se mu nepodaří.
Jak se blížil k jižnímu okraji Harlemu, uviděl budovu kliniky tyčící se nad okolními domy. Jak se s obdivem díval na její stěny ze zrcadlového skla, uvědomil si, že ji musel navrhovat týž architekt, který projektoval hlavní budovu Arolenu. Administrativní budova však lépe zapadala do svého okolí. Klinika Adamovi připadla jako zjevení z jednadvacátého století zčistajasna vržené doprostřed dvě stě let staré zástavby.
O půl bloku dál objevil místo k parkování a zacouval na ně. Vytáhl aktovku, aby mohl v případě potřeby zamaskovat svou návštěvu jako obchodní a vyběhl po širokém schodišti k hlavnímu vchodu kliniky.
V okamžiku, kdy vstoupil, se jeho podezření rozptýlilo. Očekával, že proklouzne halou ke gynekologicko-porodnickému oddělení jako by patřil k personálu. Ze svých zkušeností ze studia medicíny věděl, že pokud se někdo chová, jako by tam patřil, může proniknout v nemocnici kamkoli. Ale uvolněná atmosféra Julianovy kliniky ho přiměla změnit záměr. Zamířil přímo k rozlehlému informačnímu pultu a oznámil, že by rád mluvil s doktorem Vandermerem.
„Ale ovšem,“ přikývla recepční. Zvedla telefon a předala Adamovu žádost dál. „Doktor tu je,“ usmála se na něj zářivě. „Víte, kudy se jde na gynekologii?“
„Možná že bych se měl pana doktora napřed zeptat, jestli na mě má čas. Chtěl bych si s ním promluvit o své ženě.“
„Ale to se rozumí, že vás přijme,“ usmála se recepční, jako by Adam řekl úplný nesmysl. „Počkejte, zavolám vám zřízence.“ Stiskla malý knoflík na pultě a objevil se mladík v modré košili a bílých kalhotách z bavlněného kepru. Recepční mu dala pokyny.
Mladík provedl Adama dlouhou ústřední chodbou, kolem květinářství, knihkupectví a přívětivě vyhlížející kavárničky.
„Máte to tu krásné,“ pochválil Adam.
„Ano,“ odpověděl mechanicky mladík.
Adam se po něm v chůzi podíval. Měl širokou bezvýraznou tvář. Při pozornějším pohledu se Adamovi zazdálo, že je pod vlivem nějaké drogy – zřejmě šlo o nějaký případ z psychiatrie. V nemocnicích často pracují chroničtí pacienti. Dodává jim to víc sebedůvěry.

Muž ho zavedl do salónku, který připomínal spíš soukromý obývací pokoj než nemocniční čekárnu. Byla tu pohovka, dvě křesla a psací stolek.
Podivná klinika, pomyslel si Adam, když přecházel k oknu. Temně zbarvené sklo dodávalo řadovým domům na protější straně ulice neobvyklého vzezření. Připadalo mu, jako by se díval na starou fotografii.
Vrátil se zpátky k pohovce a začal listovat jedním z časopisů. Pár minut nato se otevřely dveře a vešel doktor Vandermer. Adam spěšně povstal.
Lékař působil impozantně, zvlášť ve svém naškrobeném bílém plášti. Ale vyhlížel méně nepřátelsky než při prvním setkání.
„Pane Schonbergu, vítám vás na Julianově klinice," řekl.
„Děkuju," odpověděl Adam s úlevou, ale Vandermerovo srdečné chování mu současně trochu vyrazilo dech.
„Překvapuje mě, že se s vámi setkávám tady. Myslel jsem, že máte svou praxi moc rád."
„Míval jsem," přisvědčil doktor Vandermer. „Ale medicína jako placená služba už je záležitost minulosti. Tady se snažíme udržet lidi zdravé, místo abychom je léčili, teprve když onemocní."
Adam si povšiml, že Vandermerův hlas zní podivně jednotvárně, jako by něco odříkával zpaměti.
„Chtěl jsem si s vámi promluvit o Jennifer," začal.
„To jsem si domyslel," přikývl doktor Vandermer. „Požádal jsem genetika, aby sem také zašel."
„Dobře. Ale nejdřív bych si s vámi rád promluvil o Pregdolenu."
„Pomohl vaší paní od těch nevolností?" zeptal se doktor.
„Připadá jí, že ano," připustil Adam. „Ale já mám dojem, že funguje spíš jako placebo. Hlavně mě překvapuje, že jste jí ho dal."
„Na trhu je spousta nejrůznějších přípravků," řekl doktor Vandermer, „ale podle mě je Pregdolen nejlepší. Nerad předepisuji léky proti ranním nevolnostem, ale u vaší paní už trvaly příliš dlouho."
„Ale proč zrovna Pregdolen?" vyzvídal Adam opatrně. „Zvlášť po té negativní studii, co vyšla v Novoanglickém žurnálu."
„To byl dost lajdácky provedený výzkum," prohlásil doktor Vandermer. „Nepoužili odpovídající srovnávací materiál."
Adamovi se nechtělo zaútočit na doktora přímo, a tak jen poznamenal: „Ale posledně, když jsme spolu mluvili, jste říkal, že Pregdolen může být škodlivý. Co vás přimělo k tomu, že jste změnil názor?"
Doktor Vandermer nechápavě zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem netvrdil, že by ten lék byl škodlivý. Používám ho už léta."
„Ale já se jasně pamatuju…," nadechl se Adam, ale vtom vešli do čekárny dva další lékaři. Jeden z nich byl vysoký hubený šedovlasý muž. Byl Adamovi představen jako doktor Benjamin Starr, genetik Julianovy kliniky.
„Případ vaší paní jsme s doktorem Starrem probírali právě dnes ráno," řekl doktor Vandermer.
„Ano," přisvědčil doktor Starr a pustil se do podrobného popisu případu. Jeho hlas měl stejně bezvýraznou intonaci jako Vandermerův a Adama napadlo, jestli se všichni lékaři na Julianově klinice neudřou až k smrti.
Snažil se pochopit, co mu Starr říká, ale zdálo se, že lékař mluví záměrně nesrozumitelně. Chvílí se pokoušel porozumět důvodům, které mu pro Jenniferinu amniocentézu uváděl, ale pak usoudil, že jenom ztrácí čas. Jako by se ho jak Vandermer, tak Starr pokoušeli jen poplést. Jen co to bylo trochu možné, rozhodl se odejít. Vandermer ho zval na oběd v kavárničce, ale Adam trval na tom, že už musí jít.
Jak se vracel chodbou, dospěl k názoru, že Jennifer měla pravdu. Doktor Vandermer byl jako vyměněný a to Adama znepokojovalo. Vlastně na celé té klinice, jako by bylo něco falešného. Při pohledu na krásně zařízené místnosti chápal, v čem je její přitažlivost. Působilo to jako ideální nemocniční prostředí. Ale zároveň tu bylo všechno jaksi až příliš pěkné, a Adamovi to trochu nahánělo strach.
Když znovu usedl do auta, chvilku zaváhal nad klíčkem zapalování. Byl si naprosto jistý, že původně prohlašoval Vandermer Pregdolen za nebezpečný, a všechny ty supervědecké řečičky o nutnosti provést u Jennifer amniocentézu ho lekaly. Teď, když jeho žena odešla k rodičům, měl svázané ruce. Jediné, čím si byl jistý, bylo, že nechce, aby Jennifer brala Pregdolen, to znamená, že nechce, aby dál chodila k doktoru Vandermerovi. Potíž byla v tom, že ona Vandermerovi zjevně důvěřovala a lékaře měnit nechtěla.
Jak vyjížděl na ulici, uvědomoval si, že ve dvou věcech má Jennifer pravdu: sám není lékař a o porodnictví neví vůbec nic. Uvědomil si, že pokud by chtěl Jennifer přemluvit, aby změnila názor, měl by si tyhle věci trochu prostudovat.
Před budovami Univerzitní nemocnice nebylo kde zaparkovat, a tak zajel s buickem do nemocniční podzemní garáže. Když našel místo, kam vůz postavit, zamířil k lékařskému centru. Zřízenec ve vrátnici ho poznal a půjčil mu bílý plášť.
V knihovně si Adam vybral pár novějších učebnic porodnictví a začal si číst o ranních nevolnostech i o amniocentéze. Když s tím byl hotov, nalistoval si kapitolu o fetoskopii – zobrazení plodu v děloze – a díval se na fotografie toho, jak jeho dítě v tomto stadiu vývoje asi vyhlíží.
Vrátil učebnice na místo a zamířil do nemocnice. V porovnání s měkkými koberci a zářivými barvami Julianovy kliniky působila Univerzitní nemocnice jako kulisa pro Dantovo peklo. Byla jednotvárně šedá, nátěr zdí se odlupoval a na podlaze bylo plno skvrn. Sestry i ostatní personál vyhlížely ušlapaně a jejich výraz naznačoval, že duševní pohoda pacientů pro ně není zrovna to nejpodstatnější.
Adam vyjel hlavním výtahem na neurologické oddělení v desátém patře. Předstíral, že je dosud student, zamířil na sesternu a postavil se přímo ke kartotéce. Byly tu tři sestry, dvě z oddělení a třetí na praxi, bavily se mezi sebou a Adamovi nevěnovaly ani letmý pohled. Chorobopis doktora Stuarta Smythe byl v přihrádce pro pokoj 1066. Adam pokradmu pohlédl na sestry a pak vytáhl desky s kovovým hřbetem z kartotéky a vycouval do relativního klidu sousední místnosti. Byl tu jakýsi lékař, ale právě si telefonicky domlouval setkání na tenis. Adam usedl k psacímu stolu.
Diagnóza, kterou u Smythe určili, byla kupodivu tardivní dyskinéza. Když si pročítal anamnézu, dozvěděl se, že doktor

Smyth nikdy nebral žádné psychotropní látky. Příčina jeho choroby byla stále označována jako neznámá a většina pokusů ji zjistit spočívala v komplikovaných snahách izolovat nějaký virus.
Jediný pozitivní test, který Adam objevil, bylo EEG, ale lékař, který ho prováděl, zaznamenal do chorobopisu, že výsledky sice lehce vybočují z rámce normálu, jsou však nespecifické. Zkrátka doktora Smythe prošťourali, propíchali a odebrali mu krev pro nespočet testů, ale příčinu jeho potíží se objevit nepodařilo. Dva a půl měsíce strávil střídavě v nemocnici a doma. Jediným kladem bylo, že se jeho stav začínal zvolna zlepšovat, třebaže nikdo nevěděl proč.
Adam vrátil chorobopis na místo a prošel chodbou k pokoji číslo 1066. Na rozdíl od ostatních pokojů byly dveře zavřené. Adam zaklepal. Zaslechl cosi, co mohlo být „Dále“, a tak otevřel dveře a vstoupil dovnitř.
Doktor Stuart Smyth seděl u okna obklopen knihami a časopisy. Při Adamově příchodu vzhlédl a urovnal si brýle bez obrouček.
Adam okamžitě postřehl, že Christine měla pravdu, když se zmínila, že jsou si se Smythem podobní. Potěšilo ho to, protože Stuart byl pohledný muž.
Představil se jako student medicíny a Smyth, jehož tvář se co chvíli zkroutila v grimase, ho vybídl, aby se posadil. Svěřil se mu, že se snaží využít svého nedobrovolného uvěznění k tomu, aby se seznámil s novými poznatky v oboru gynekologie a porodnictví. Bylo mu těžko rozumět, protože i rty a jazyk se mu občas sevřely v záchvatu křeče.
Přes tenhle handicap byl Smyth očividně rád, že má společnost, a za svou chorobu se nijak nestyděl. Adam trpělivě vyčkal, až mu vypoví všechny její detaily, které už z valné části znal ze záznamů v chorobopise. O plavbě s Arolenem se Smyth nezmínil a Adam se k tomu tématu dostal oklikou přes zmínku, že Jennifer chodí k doktoru Vandermerovi.
„Vandermer je vynikající porodník,“ řekl doktor Smyth.
„Doporučili mi ho tady v nemocnici,“ vysvětlil Adam. „Zřejmě má mezi svými pacientkami hodně zdejších zaměstnankyň nebo manželek zaměstnanců.“
Doktor Smyth přikývl.
„Nejspíš jste slyšel o tom, že se zrovna vrátil z plavby s Arolenem?“ nadhodil Adam.
Smyth přikývl a tvář se mu zkroutila v křeči.
„Byl jste taky někdy na některé z těch jejich lodních konferencí?“ přeptal se Adam.
Kniha, kterou Smyth prve četl, mu sklouzla z klína a spadla na podlahu. Shýbl se pro ni, ale když se pokusil odpovědět, jazyk mu vypověděl službu a nezbylo mu než se omezit na přikývnutí.
Adam měl strach, že by dalšími otázkami Smythe unavoval, ale když se zvedl k odchodu, přivolal ho lékař pokynem ruky zpět a naznačil, aby se znovu posadil. Dal mu jasně najevo, že by rád mluvil dál.
„Ty lodní konference jsou skvělé,“ podařilo se mu ze sebe nakonec vypravit. „Na jedné jsem byl před půl rokem a zrovna tenhle týden jsem měl jet na další. Tentokrát mě zvali i k zastávce na Portoriku. Moc jsem se na to těšil, ale zřejmě z toho teď nic nebude.“
„Až vás pustí domů,“ utěšoval ho Adam, „určitě si to budete moct přehodit na jindy.“
„Snad,“ připustil Smyth. „Ale získat rezervaci není nic jednoduchého, zvlášť na Portoriko.“
Pak se ho Adam zeptal na Julianovu kliniku. Smyth pronesl pár superlativů, ale pak ho znenadání přepadly tak strašné křeče, že nakonec Adamovi pokývl, aby radši šel.
Adam uvažoval, jestli se nemá za pár minut vrátit, jenže byl už se svými cestami pro Arolen natolik pozadu, že usoudil, že udělá líp, když půjde po své práci. Měl o té firmě své pochybnosti, ale přesto by byl nechtěl přijít o místo.
Když se krátce po šesté vrátil domů, našel byt ve stejném nepořádku, v jakém ho zanechal. Jeho lístek se slovy: „Vítám tě doma, už se nezlob, miluju tě“, ležel na podlaze u dveří, kam ho položil.
Pohlédl na chladničku, ale pak si vzpomněl, že je prázdná a že se bude muset jít najíst ven. Napřed však ještě vytočil číslo Jenniferiných rodičů. K jeho smůle zvedla telefon tchyně: „Adame! To je hezké, že voláš,“ řekla ledově.
„Je tam Jennifer?“ zeptal se Adam tak zdvořile, jak jen dokázal.
„Je,“ odpověděla paní Carsonová. „Pokouší se tě sehnat už od samého rána.“
„Byl jsem v práci,“ vysvětloval Adam, potěšený, že se ho Jennifer pokoušela sehnat.
„To je jistě dobře,“ řekla paní Carsonová. „Měla bych ti říct, že Jennifer byla dnes ráno na amniocentéze. Všechno proběhlo v pořádku.“
Adam málem upustil sluchátko: „Ach panebože, jak jí je?“
„Dobře, děkuju za optání.“
„Prosím vás, dejte mi ji k telefonu.“ „Moc mě to mrzí,“ pravila paní Carsonová hlasem, který dával jasně znát, že ji to nemrzí ani dost málo, „ale Jennifer zrovna spí. Až se vzbudí, povím jí, žes volal.“
Ozvalo se klapnutí, jak zavěsila.
Adam chvíli zíral na sluchátko, jako by ono bylo příčinou jeho zoufalství. Pak se opanoval, zvolna sluchátko zavěsil, ale nervozita a strach, které cítil, když odcházel z Julianovy kliniky, ho rázem zachvátily znovu. Proč se mu proboha Vandermer ani nezmínil o tom, že Jennifer byla zrovna to ráno na klinice?
/11
Jennifer se neozvala a druhý den ráno se Adam probudil dosud plný úzkosti. Oholil se a pak se přistihl, jak přechází po ložnici sem a tam. Co se to na té klinice děje? Děsilo ho pomyšlení, že by se o Jennifer měl dál starat podivně mechanický doktor Vandermer, ale nevěděl, jak své ženě zabránit, aby k němu chodila. Kdyby jen dokázal přijít na to, proč se lékaři po plavbě s Arolenem vždycky tak zvláštně promění. Kdyby se jen mohl jedné z těch plaveb sám zúčastnit, třeba by se mu pak podařilo připadnout na nějaký způsob, jak Jennifer přesvědčit, že Vandermer je nebezpečný.
Smyth mu řekl, že loď má vyplout z Miami tenhle týden. Adama napadlo, co by se mohlo stát, kdyby se tam objevil místo něj.

„Řekli by mi, a z té lodi koukám okamžitě vypadnout," řekl si nahlas.
Najednou přestal rázovat po místnosti, přešel do obývaciho pokoje a zapnul počítač. Ve chvíli, kdy napojoval telefon na modem, věděl určitě, že má pravdu.
Svou obvyklou dvouprstovou technikou vypukal na klávesnici žádost o záznam Dr. Stuarta Smythe a znovu se dověděl, že lékař je určen pro obnovující turnus, druhou plavbu, k níž mělo dojít ještě téhož dne.
Adam se v rychlosti oblékal a přitom přemýšlel. Christine mu řekla, že vypadá jako Smyth, a sám si té podoby také povšiml. Zvedl sluchátko a zavolal do Miami na informace. Když se mu ozvala operátorka, požádal ji o číslo Plaveb Arolenu. Operátorka s nosovým přízvukem odpověděla: „Bohužel, pod tímhle názvem tu nic evidováno není."
Zavěsil. Pak dostal jiný nápad. Tentokrát požádal o číslo Fjordu. Zase nic. Existovala sice cestovní kancelář Fjord, ale to neznělo příliš slibně.
Vytáhl ze skříně proužkované sako a zanesl je do kuchyně. Žehličku, která ležela na ledničce, zapnul do zásuvky vedle dřezu. Podélně složil osušku, položil ji na kuchyňský stůl a vyžehlil nejhůř pomačkané záhyby. Vtom ho napadlo zavolat MTVS.
„V seznamu není žádná společnost MTVS," oznámila mu operátorka z Miami, „ale jsou tam Plavební linky MTVS."
Rozradostněný Adam si nechal nadiktovat číslo a pokusil se na ně zavolat. Když se mu ozval ženský hlas, představil se jako doktor Stuart Smyth a přeptal se, zda se s ním dosud počítá pro dnešní plavbu. Jeho sekretářka zapomněla potvrdit rezervaci.
„Okamžik, prosím," řekla žena. Adam slyšel slaboučký klapot klávesnice počítače.
„Už to mám," ozvalo se ze sluchátka. „Doktor Stuart Smyth z New Yorku. Počítá se s vámi na dnešní skupině gynekologů-porodmků. Na palubě byste měl být nejpozději do 18 hodin."
„Děkuji," řekl Adam. „Mohla byste mi říct ještě jednu věc? Potřebuju pas nebo tak něco?"
„Stačí jakýkoli průkaz totožnosti," řekla žena. „Je jen potřeba, abyste prokázal občanství."
„Děkuji," řekl znovu Adam a zavěsil. Kde má ksakru vzít nějaký Smythův průkaz?
Deset minut seděl na kraji postele a snažil se vymyslet, co si počít dál. Až na problém s pasem byl nápad vydávat se na lodi za Smythe dost lákavý. Adam ani trochu nepochyboval, že pokud má Jennifer přimět, aby změnila názor na doktora Vandermera, potřebuje k tomu skutečně pádný důkaz o jeho nespolehlivosti. Cesta lodí se jevila jako nejslibnější možnost ho získat.
Dokázal by ale sehrát gynekologa s praxí? A což jestli budou na lodi lidé, kteří se se Smythem osobně znají? V náhlém hnutí mysli se Adam rozhodl, že to přesto zkusí. Co může ztratit? Pokud náhodou narazí na nějakého Smythova osobního přítele, namluví mu, že ho Smyth poslal místo sebe. A když ho odhalí Arolen, řekne jim prostě, že ke své práci obchodního zástupce potřeboval víc informací. V nejhorším přijde o zaměstnání.
Když se konečně odhodlal, pustil se do horečné činnosti. Nejprve zavolal Clarenci McGuirovi a namluvil mu, že z rodinných důvodů potřebuje na pár dní odjet z města. Clarence okamžitě projevil velkou účast a naději, že se všechno urovná.
Pak zavolal na letiště, aby zjistil, jakým letem by se mohl dostat do Miami. Od Delty až po Eastern si mohl vybrat ze spousty linek.
Konečně sebral odvahu a zavolal Jennifer. Když uslyšel vyzvánění na druhém konci linky, vyschlo mu v ústech. Jedno zazvonění. Druhé. Pak telefon zvedla paní Carsonová.
Adam ji pozdravil, jak nejroztomileji dokázal, a zeptal se, jestli by nemohl mluvit se svou ženou.
„Podívám se, jestli už je vzhůru," řekla odměřeně.
Adamovi se ulevilo, když se Jennifer ozvala.
„Nezlob se, jestli jsem tě vzbudil, Jen."
„Já nespala," ujistila ho.
„Jen, moc se omlouvám za ten večer předevčírem. Nevím, co to do mě vjelo. Ale byl bych rád, kdyby ses vrátila domů. Jediná potíž je, že budu muset kvůli práci na pár dní nebo na týden odjet z města."
„Aha," hlesla Jennifer.
„Nerad bych ti to vysvětloval po telefonu, ale asi bude nejlíp, když ještě pár dní zůstaneš u vašich."
„To jedeš asi na Portoriko, vid'?" ucedila.
„Ne, to ne."
„Tak kam to jedeš?" vyzvídala.
„To bych ti radši neříkal," zaváhal s odpovědí.
„Tak dobře," řekla. „Jak myslíš. Mimochodem, pokud by tě to náhodou zajímalo, byla jsem včera na amniocentéze."
„Já vím."
„Jak to, že to víš?" podivila se. „Od sedmi od rána jsem se ti pokoušela dovolat. Pořád jsi nebyl k zastižení."
Uvědomil si, že jí tchyně ani neřekla, že večer volal. Dostat svou ženu zpátky nebude žádná hračka.
„Takže si ten výlet hezky užij," zakončila Jennifer a zavěsila, dřív než jí stačil říct, jak moc ji miluje.
Když Jennifer odložila sluchátko, vrtalo jí hlavou, co může mít Adam tak důležitého, aby ji kvůli tomu nechal v téhle těžké chvíli samotnou. Určitě to bude to Portoriko, ale přitom jí ještě nikdy předtím nelhal.
„Něco nového?" otázala se paní Carsonová.
Jennifer se obrátila k rodičům.
„Adam někam odjíždí."
„No, to je od něj roztomilé," řekla paní Carsonová.
„A kam?" „To nevím," zaváhala Jennifer. „To mi nechtěl říct."
„Nemůže v tom být nějaká ženská?" napadlo paní Carsonovou.

„Tak to bych mu tedy neradil!“ vzplanul pan Carson, sklopil svůj Wall Street Journal a blýskl po obou ženách očima.
„Žádnou ženskou nemá,“ ohradila se Jennifer.
„No, rozhodně se nechová, jak by měl,“ podotkla její matka.
Jennifer si nabrala do misky obilné vločky s rozinkami a k nim si ještě nakrájela banán. Co začala brát Pregdolen, ranní nevolnosti se skoro úplně vytratily. Odnesla si snídani ke stolu a usedla proti televizi.
Telefon znovu zazvonil a Jennifer po něm skočila v domnění, že volá Adam, že si to s tím výletem rozmyslel. Ale když zvedla sluchátko, ozval se na druhém konci doktor Vandermer.
„Nehněvejte se, že volám tak časně,“ omluvil se, „ale chtěl jsem mít jistotu, že vás zastihnu.“
„To nevadí,“ ujistila ho Jennifer a cítila, jak se jí svírá žaludek.
„Byl bych rád, kdybyste se mohla ještě dnes znovu stavit na klinice, potřebuji si s vámi promluvit. Měla byste čas dopoledne tak kolem desáté? Odpoledne totiž bohužel operuji.“
„Samozřejmě. V deset jsem tam,“ shbila Jennifer. Zavěsila sluchátko, a ani se neodvážila zeptat, o čem s ni chce mluvit.
„Kdo to byl, miláčku?“ zeptala se paní Carsonová. „Doktor Vandermer. Chce, abych k němu dnes dopoledne přišla.“
„A proč?“
„To mi neřekl,“ špitla Jennifer.
„No, rozhodně to nemůže mít nic společného s tou amniocentézou,“ uvažovala paní Carsonová. „Říkal přece, že výsledky budou znát tak za čtrnáct dní.“
Jennifer se rychle oblékala a lámala si hlavu, co jí jen může doktor Vandermer chtít. Matčina zmínka o amniocentéze ji trochu upokojila. Jediné, co ji napadalo, bylo, že možná nějaký krevní test ukázal, že jí chybí železo nebo nějaký vitamín.
Paní Carsonová trvala na tom, že Jennifer na kliniku doveze a půjde s ní dovnitř. Okamžitě je zavedli do doktorovy nové ordinace, ještě vonící čerstvou malbou.
Když vešly, doktor Vandermer vstal a pokynul Jennifer a její matce, aby se posadily do dvou křesel proti jeho stolu. Při pohledu na jeho tvář Jennifer okamžitě věděla, že půjde o něco vážného.
„Je mi líto, ale mám pro vás bohužel špatné zprávy,“ řekl hlasem, který neprozrazoval žádné emoce.
Jennifer cítila, jak jí poskočilo srdce. V místnosti bylo najednou nesnesitelné vedro.
„Výsledky amniocentézy bývají zpravidla známé až po dvou týdnech,“ začal. „To proto, že je potřeba provést kultivaci tkání, aby bylo možné buňky opravdu dobře prohlédnout. Občas ale bývá abnormalita tak zjevná, že se dá odhadnout už z jednotlivých buněk plodové vody. Jennifer, máte stejně jako vaše matka dítě s Downovým syndromem. Karyotyp je jeden z nejhorších.“
Jennifer oněměla. Tohle musí být nějaký omyl. Nemohla uvěřit tomu, že by ji vlastní tělo tak zradilo a zplodilo nějakou zrůdu.
„Znamená to, že miminko nebude žít víc než pár týdnů?“ optala se paní Carsonová a zápasila s vlastními vzpomínkami.
„Myslíme si, že dítě by přežilo,“ řekl doktor Vandermer. Přešel k Jennifer a objal ji kolem ramen. „Mrzí mě, že vám musím sdělovat takovouhle zprávu. Byl bych počkal až na konečné výsledky, ale je lepší, když se to dovíte hned. Máte tak víc času na rozhodování. Možná že to pro vás v téhle chvíli není velká útěcha, ale snažte se myslet na to, že jste ještě velmi mladá. Můžete mít ještě spoustu dalších dětí, a jak jste se sama zmínila, tohle není pra vás ani pro Adama nejvhodnější doba k tomu založit rodinu.“
Jennifer naslouchala v omámeném mlčení. Doktor Vandermer se obrátil a zachytil pohled paní Carsonové.
„Myslím, že byste měla jít domů a všechno si to probrat v rodině,“ mluvil dál. „Věřte mi, že je lip rozhodnout se hned, než po dlouhých a nelehkých potížích s těhotenstvím a porodem.“
„To můžu jen potvrdit,“ řekla paní Carsonová. „Doktor Vandermer má pravdu, Jennifer. Půjdeme domů a popovídáme si o tom. Uvidíš, že všechno bude dobré.“
Jennifer přikývla, a dokonce se dokázala na doktora Vandermera, na jehož tváři se konečně objevil zákmit citu, pousmát.
„Zavolejte mi, prosím, kdykoli budete chtít,“ řekl jí na rozloučenou.
Obě ženy prošly klinikou, sešly do podzemní garáže a mlčky si tam vyzvedly vůz. Jak jely po rampě vzhůru, prohlásila Jennifer: „Chci jet domů, k nám do bytu.“
„Já myslela, že pojedeme rovnou do New Jersey,“ namítla paní Carsonová. „Myslím, že bychom to měly říct tátovi.“
„Já bych chtěla mluvit s Adamem,“ trvala na svém Jennifer. „Neříkal, kdy odjíždí. Třeba ho ještě zastihnu.“
„A co kdybychom tam napřed zavolaly?“ navrhla matka.
„Radši pojedu rovnou,“ nedala se Jennifer.
Paní Carsonová usoudila, že není vhodná chvíle na hádky a odvezla svou dceru do města. Jennifer uviděla, že oba Adamovy kufry jsou dosud ve skříni, a zdálo se, že nechybí nic z jeho šatstva. Vypadalo to, že zatím neodjel.
„Takže co míníš dělat?“ zeptala se jí matka.
„Počkám tu na něj a promluvím si s ním,“ prohlásila Jennifer hlasem, který nepřipouštěl další debatu.
„Jestli se to bude opakovat ještě jednou, začnu si za to účtovat poplatek,“ zažertoval vrátný v univerzitní vrátnici.
Adam vzal bílý plášti a natáhl ho na sebe.
„Mě to sem prostě pořád táhne. Stýská se mi.“ Rukávy mu byly dost krátké a na kapse byla velká žlutavá skvrna.
„Něco lepšího by tam nebylo?“ zavtipkoval.
Sebejistý ve svém lékařském převleku vyjel Adam výtahem na neurologii, zamířil přímo k sesterně, usmál se na sekretářku oddělení a znovu vytáhl z přihrádky Smythův chorobopis.
Šlo mu teď především o informace z první stránky. Obrátil se zády k úřednici a opsal si všechny Smythovy osobní údaje, které se mu tam podařilo najít: informace o zdravotním pojištění, číslo sociálního pojištění, jméno manželky a datum narození. Pro začátek to nebylo špatné.

Vrátil chorobopis na místo a sjel výtahem do knihovny v přízemí. Asistent mu ukázal, kde najde kompendium amerických lékařů. Adam si vyhledal Stuarta Smythe, ověřil si školy, které navštěvoval, od střední až po vysokou, a zaujalo ho, že lékař strávil rok na chirurgické praxi na Havaji. Naučil se také nazpaměť všechny Smythovy profesionální kontakty.
Nakonec pak ještě zašel za Christinou do Sdružení gynekologů, pod záminkou, že by si na příští týden rád domluvil schůzku s doktorem Stensem a doktorkou Baumgartenovou. Podařilo se mu z ní vytáhnout, že Smyth rád hrál tenis, miloval klasickou hudbu a často chodil do kina.
Cestou zpátky pak projel městem a zahnul vpravo na Osmou avenui. Když se blížil k Dvaačtyřicáté ulici, město se měnilo: úřední budovy a sklady vystřídaly pestré kinosály s křiklavými neonovými nápisy a obchody s pornografickými knihami a časopisy, nabízející všechno možné. Jak Adam zaparkovával vůz, kývaly na něj prostitutky v sandálech s vysokými kramflíčky a minisukních.
Pěšky se pustil směrem na východ a potloukal se kolem novinových stánků. Po mnoha individuích, která mu nabízela drogy, ho konečně oslovil hubený muž s tenoučkým knírkem, jaké si Adam pamatoval z filmů ze třicátých let.
„Nechtěl byste opravdickou dámu?“ zeptal se ho.
Adama napadlo, jestli je opravdická dáma opak té, která se nafukuje. Byl v pokušení se na to zeptat, ale nebyl si jistý, jestli by hubeňour jeho smysl pro humor ocenil.
„Potřeboval bych nějaké doklady,“ řekl místo toho.
„Jaký?“ zeptal se muž, jako by taková žádost byla na denním pořádku.
Adam pokrčil rameny: „Vlastně nevím. Možná řidičák a voličský průkaz.“
„Voličský průkaz?“ podivil se hubeňour. „Ten teda zatím nechtěl ještě nikdo.“
„Ne? Víte, já se v tom tolik nevyznám. Chci jet někam lodí a nechci, aby někdo věděl, kdo opravdu jsem.“
„Tak to potřebujete falešnej pas. Dokdy ho chcete mít?“
„Teď hned.“
„Doufám, že máte prachy.“
„Nějaké mám,“ přikývl.
Byl dost opatrný na to, aby předem zamkl většinu svých peněz i své pravé doklady do přihrádky pod přístrojovou deskou. „Bude to pětadvacet za řidičák a padesátka za ten pas,“ řekl hubeňour.
„Aha,“ zarazil se Adam. „Já mám s sebou jen padesátku.“
„Smůla,“ pokrčil rameny muž. Obrátil se a zamířil k Osmé avenui.
Adam se za ním chvíli díval a pak pokračoval v chůzi směrem na Broadway. Po pár krocích ucítil na rameni ruku.
„Šedesát za obojí,“ řekl hubeňour.
Adam přikývl.
Muž ho beze slova vedl zpátky k Osmé avenui a do jednoho z četných krámků olepených rukou psanými cedulemi: „Konečný výprodej! Poslední tři dny! Nevídané slevy!“ Adam postřehl, že nápis „Poslední tři dny!“ je už časem značně omšelý.
Uvnitř se nabízel na prodej obvyklý sortiment kamer, kalkulaček, videokazet a hrstka „pravých řezeb z čínské slonoviny“. Na stole uprostřed stály vyrovnány v řadě miniatury Empire State Buildingů a Soch Svobody a vedle nich hrnky na kávu s nápisy Miluju New York.
Žádný z prodavačů ani nevzhlédl, když hubeňour vedl Adama přes celý krám a zadním východem zas ven. V zadním traktu budovy byla chodba s dveřmi na všech stranách. Adam jen doufal, že se nezamotal do něčeho, s čím si nebude umět poradit. Hubeňour zaklepal na první z dveří, pak je otevřel a pokynul Adamovi, aby vstoupil do malé temné místnůstky.
V jednom koutě stála na stativu kamera Polaroid. V dalším byl kreslicí stůl pod jasným zářivým osvětlením. U stolu seděl muž s lesklou pleší. Na čele měl jedno z těch zelených stínítek, která Adam, jak si uvědomil, vídal u karetních hráčů ve westernech. Hubeňour promluvil: „Tady mladej by chtěl řidičák a pas za šedesát doláčů.“
„Jméno?“ zeptal se muž se zeleným stínítkem.
Adam rychle uvedl Smythovo jméno, adresu, datum narození a číslo sociálního pojištění.
Žádné další řeči už nenásledovaly. Usadili Adama před polaroid a pořídili několik fotografií. Muž se zeleným stínítkem pak přešel ke kreslicímu stolu a pustil se do práce. Hubeňour se opřel o stěnu a zapálil si cigaretu.
Deset minut nato vycházel Adam zpátky přes krám a v ruce pevně svíral své falešné doklady. Nenahlédl do nich dřív než v autě, ale pak zjistil, že vyhlížejí naprosto opravdově. Potěšen zamířil k domovu. Už mu zbývala na balení sotva hodina nebo jen o málo víc.
Když dorazil do bytu, ke svému překvapení zjistil, že bezpečnostní zámek je odemčený. Otevřel dveře a uviděl Jennifer s matkou.
„Ahoj,“ podivil se. „Kde se tu berete?“
„Doufala jsem, že tě ještě stihnu, než odjedeš na Portoriko,“ řekla Jennifer.
„Nejedu na Portoriko,“ namítl.
„Myslím, že bys neměl jezdit nikam,“ zasáhla paní Carsonová. „Jennifer prodělala velký otřes a potřebuje, abys ji podpořil.“
Adam odložil své věci na psací stůl a pohlédl na svou ženu. Opravdu se zdála bledá.
„Co se stalo?“
„Doktor Vandermer pro ni měl moc špatné zprávy,“ odpověděla opět tchyně.
Adam nespouštěl oči z Jennifeřiny tváře. Měl chuť říci paní Carsonové, ať je laskavě zticha, ale místo toho jen stál proti své ženě.

„Co ti řekl?“ zeptal se jí šetrně.
„Amniocentéza prý dopadla pozitivně. Říkal, že dítě je vážně poškozené. Je mi to strašně líto, Adame, ale asi budu muset jít na potrat.“
„Co je to za pitomost?“ vybuchl Adam a udeřil se pěstí do dlaně. „Vypěstovat tkáňové kultury po amniocentéze trvá týdny. Co se to s tím Vandermerem k sakru děje?“
Rázně vykročil k telefonu.
Jennifer se rozplakala: „Doktor Vandermer za to nemůže,“ vzlykala a vysvětlovala, že abnormality byly prý tak výrazné, že kultivace tkání nebylo ani zapotřebí.
Adam se zamyslel a snažil se rozpomenout, co o té věci četl. Nedokázal si vzpomenout na žádný případ, kde by kultivace tkání nebyla potřebná.
„Tohle já jen tak nespolknu,“ prohlásil a už vytáčel číslo na Julianovu kliniku. Když požádal, že chce mluvit s doktorem Vandermerem, řekli mu, že musí počkat.
Paní Carsonová si odkašlala: „Adame, myslím, že by ses měl starat spíš o to, jak je teď Jennifer, než o doktora Vandermera.“
Adam jí nevěnoval pozornost. Operátorka Julianovy kliniky se vrátila k telefonu a sdělila Adamovi, že doktor Vandermer právě provádí nějaký zákrok, ale že mu zavolá, jen co skončí. Adam jí řekl své jméno a telefonní číslo a pak upustil sluchátko zpátky do vidlice.
„Tohle je o mozek,“ mumlal. „Na té Julianově klinice se mi něco nezdá. A ten Vandermer…“ Nechal větu nedokončenou.
„Já si myslím, že Julianova klinika je jedna z nejlepších nemocnic, co jsem kdy viděla,“ poznamenala paní Carsonová. „A když pominu svého vlastního lékaře, jakživa jsem nepoznala tak laskavého člověka, jako je doktor Vandermer.“
„Já tam zajedu,“ rozhodl se Adam a své tchyně si vůbec nevšímal. „Chci si s ním promluvit osobně.“ Popadl klíče a vyrazil ke dveřím.
„A co tvoje žena?“ připomněla mu paní Carsonová.
„Za chvíli jsem zpátky.“ Odešel a práskl za sebou dveřmi.
Paní Carsonová byla zlostí bez sebe. Vůbec se jí nechtělo uvěřit, že tohle manželství svého času schvalovala. Slyšela, jak Jennifer pláče, a tak usoudila, že bude líp, když radši neřekne nic. Popošla k dceři a zašeptala jí: „Pojedeme domů, táta se o všechno postará.“
Jennifer nic nenamítala, ale když už byly u dveří, řekla najednou: „Nechám tu Adamovi vzkaz.“
Paní Carsonová přikývla a sledovala, jak Jennifer píše na Adamově psacím stole krátký vzkaz a pak ho odkládá na podlahu ke dveřím. Oznamoval prostě: „Šla jsem k našim. Jennifer.“
Adam se řítil do města jako zběsilý newyorský taxikář, zastavil přímo před Julianovou klinikou a vyskočil z vozu. Uniformovaný bezpečnostní strážný se ho pokusil zarazit, ale Adam na něj jen křikl přes rameno, že je doktor Schonberg a jedná se o naléhavý případ.
Když dorazil na gynekologii, sestra v příjmu jako by na něj už čekala. „Adam Schonberg,“ přikývla. „Doktor Vandermer řekl, abyste na něho počkal u něj v ordinaci.“ Ukázala chodbou. „Jsou to třetí dveře vlevo.“
Adam dívce poděkoval a zamířil do místnosti, kam ho poslala. Vyhlížela působivě, kolem stěn police plné knih a lékařských časopisů. Adam pohlédl na řadu modelů embryí a pocítil nezvyklé nutkání tu všechno roztřískat a zdemolovat. Popošel k psacímu stolu. Byl velký, vykládaný, s ozdobnýma nohama. Na jeho desce ležela kupa strojem psaných operačních protokolů čekajících na podpis.
Doktor Vandermer se objevil takřka vzápětí. Pod paží nesl velkou papírovou obálku.
„Neposadíte se?“ navrhl.
„Ne, děkuju,“ odmítl Adam. „Dlouho vás nezdržím. Chtěl jsem si jen ověřit diagnózu své ženy. Pokud jsem dobře rozuměl, nosí chromozomálně defektní dítě.“
„Bohužel je to tak,“ přisvědčil doktor Vandermer.
„Myslel jsem, že kultivace tkání trvá pár týdnů,“ podotkl Adam.
Doktor Vandermer mu pohlédl přímo do očí. „Obvykle to tak bývá,“ souhlasil. „Jenže v případě vaší paní existovalo množství buněk, které jsme mohli vyšetřit přímo z plodové vody. Adame, jako medik jistě pochopíte, že takové věci se stávají. Ale jak už jsem říkal vaší paní, oba jste ještě mladí. Můžete mít další děti.“
„Chci vidět mikroskopické preparáty,“ prohlásil Adam a chystal se na hádku. Ale Vandermer jen přikývl a řekl: „Tak pojďte se mnou.“
Adam začínal uvažovat, jestli se ve svém úsudku neunáhlil. Zdálo se, že lékaři je skutečně líto, že mu nemůže oznámit lepší zprávu.
Ve čtvrtém patře zavedl doktor Vandermer Adama do cytologické laboratoře. Když prošli dveřmi, Adam zamžikal. Všechno tu i bylo bílé: stěny, podlaha, strop i laboratorní pulty. Na konci místnosti byl laboratorní pult se čtyřmi mikroskopy. Tři byly volné, jen u jednoho z nich seděla bruneta středních let a při příchodu doktora Vandermera zvedla oči.
„Coro,“ požádal ji lékař, „strašně nerad vás obtěžuju, ale mohla byste nám ukázat vzorky Jennifer Schonbergové?“
Cora přikývla a doktor pokynem Adama vybídl, aby se posadil k mikroskopu.
„Nevím, jestli jste chtěl vidět i ultrazvukový snímek nebo ne,“ řekl doktor Vandermer, „ale pro každý případ jsem ho vzal také.“ Otevřel obálku, kterou nesl s sebou, a podal mu snímky.
Ze svých medicínských studií neměl zatím Adam se sonografií žádné zkušenosti a snímky mu připomínaly spíše inkoustové skvrny. Doktor Vandermer vzal snímek, který Adam prohlížel, obrátil ho a špičkou prstu objel obrys vyvíjejícího se plodu. „Tato technika se stále zdokonaluje,“ poznamenal. „Tady jasně vidíte varlata. V téhle věkové fázi

se pohlaví dítěte často ještě nedá rozpoznat. Možná že je tenhle malý po tatínkovi.“
Adam si uvědomil, že Vandermer dělá, co může, aby se choval přátelsky.
Dveře se rozlétly a dovnitř vešla Cora s podnosem, kde měla preparáty. Každý z nich byl uložen pod droboučkým sklíčkem. Doktor Vandermer vybral jeden označený voskovou tužkou. Umístil ho pod binokulární mikroskop, ukápl na něj kapku oleje a spustil dolů inverzní čočky. Adam seděl a díval se do mikroskopu.
Doktor mu vysvětloval, že vzorky jsou zvlášť přibarvené, aby byl chromatinový materiál co nejviditelnější. Upozornil, že musejí najít buňku ve stadiu dělení. Konečně to vzdal a požádal Coru o pomoc.
„Měl jsem to vůbec nechat na vás, usmál se a vyměnil si s ní místo. I Coře trvalo nějakých třicet sekund, než vhodnou buňku objevila. Pohybem vlasového zaměřovače ukázala Adamovi chromozomální abnormalitu.
Adam byl zdrcen. Doufal, že výsledek bude nejednoznačný, ale i pro jeho nezkušené oko byla situace jasná. Cora dál upozorňovala na drobnější odchylky, které postřehli, včetně skutečnosti, že jeden ze dvou chromozomů X rovněž vyhlíží lehce abnormálně.
Nakonec se ho Cora zeptala, jestli by nechtěl vidět jiný případ, na kterém by mu předvedla běžnější typ Downova syndromu.
Adam zavrtěl hlavou: „Ne, a děkuju vám, že jste se mnou ztrácela čas.“ Oběma rukama se opřel o laboratorní pult a začal se zvedat. Napůl vztyčený se však náhle zarazil. Něco tu nehrálo. Znovu se sklonil a nahlédl do mikroskopu.
„Ukažte mi ještě jednou tu abnormalitu chromozomu X,“ požádal.
Cora se sklonila kupředu a nastavila tvář k okuláru. Vlasový zaměřovač se za okamžik přesunul ke dvojici identických chromozomů. Cora začala znovu vysvětlovat podezřelou odchylku, ale Adam ji zarazil.
„To jsou chromozomy X?“ zeptal se.
„Jistěže,“ řekla Cora. „Jenže…“
Adam ji opět nenechal domluvit a požádal doktora Vandermera, aby se také podíval: „Vidíte ty chromozomy X?“
„Vidím,“ přisvědčil doktor Vandermer, „jenže stejně jako vy nedokážu posoudit tu odchylku, o které Cora mluví.“
„Mně nejde o tu odchylku,“ řekl Adam. „Mně jde o ty dva chromozomy X. Před malou chviličkou jste mi na ultrazvukovém snímku ukazoval, že moje dítě je kluk. Tenhle vzorek, na který se koukáme, je holčička.“
Doktor Vandermer se napřímil, sotva začal Adam mluvit. Z jeho tváře zmizel jakýkoli výraz.
Cora se okamžitě obrátila k mikroskopu.
„Má pravdu,“ přikývla, „tohle je vzorek holčičky.“
Doktor Vandermer zvolna pozvedl pravou ruku k tváři. Cora naklonila okraj podnosu se vzorky a zkontrolovala číslo. Pak se podívala na číslo vzorku. Čísla si odpovídala. Vytáhla hlavní záznamník a překontrolovala číslo tam. Jméno vedle něj bylo Jennifer Schonbergová. Doktor Vandermer, bledý jako stěna, požádal Adama, aby okamžik počkal.
„Stalo se vám tu něco podobného už někdy dřív?“ zeptal se Adam, když doktor odešel.
„Nikdy,“ prohlásila Cora.
Doktor Vandermer se vrátil s mohutným mužem v patách. Stejně jako Vandermer měl na sobě dlouhý bílý plášť. Vandermer ho Adamovi představil jako doktora Ridleyho Stanforda. Adam si to jméno vybavil. Byl to autor učebnice patologie, podle které studoval v druhém ročníku, a býval přednostou patologie v Univerzitní nemocnici.
„No, tohle je hrůza,“ prohlásil doktor Vandermer poté, co do mikroskopu nahlédl i doktor Stanford.
„To tedy ano,“ souhlasil doktor Stanford hlasem stejně prostým všech emocí jako byl Vandermerův. „Nechápu, jak se to mohlo stát. Musím vyřídit pár telefonů.“
Během deseti minut se kolem mikroskopu shluklo dalších deset lidí.
„Kolik amniocentéz jsme včera dělali?“ zeptal se doktor Vandermer.
Cora nahlédla do záznamové knihy: „Jednadvacet,“ oznámila.
„Budou se muset všechny zopakovat,“ podotkl doktor Vandermer.
„Rozhodně,“ souhlasil doktor Stanford.
Pak se doktor Vandermer obrátil k Adamovi: „Musíme vám poděkovat.“ Všichni kolem přizvukovali.
Adam měl pocit, jako by se náhle rozplynul obrovský černý mrak, který se mu vznášel nad hlavou. Jeho dítě není žádná genetická zrůda. První, co chtěl udělat, bylo zavolat Jennifer.
„Byla by pro nás čest, kdybyste tu zůstal na oběd,“ zval ho doktor Stanford. „Po něm bude výtečná přednáška o retroperitoneálních tumorech, která by vás mohla zajímat.“
Adam se omluvil a rychle seběhl do hlavní haly. Nechtělo se mu uvěřit, že uprostřed takového maléru po něm chtějí, aby zůstal na oběd a po něm na přednášku! Málo platné, je to prapodivná nemocnice. Když procházel hlavním vchodem a spěchal k telefonu, potěšilo ho, že jeho auto dosud stojí na svém místě.
Nejprve zavolal do bytu, ale tam telefon nikdo nebral. Napadlo ho, že Jennifer možná odešla s matkou k rodičům, a tak zavolal i do Englewoodu, ale ani tam se nikdo nehlásil.
Po chvilce váhání se rozhodl vrátit se do bytu. Vyrazil z Julianovy kliniky, naskočil do vozu a zamířil k domovu.
Jeho rozjaření z dobré zprávy pozvolna ustupovalo rostoucímu pocitu pochybností o Julianově klinice a doktoru Vandermerovi. Byla to jen čirá náhoda, že si té nesrovnalosti všiml. Nebýt toho, šla by Jennifer na potrat!
Pocítil, jak se mu všechny jeho obavy v plné síle vrátily. Jen o vlas odvrátil katastrofu, ale dokud se mu nepodaří dostat Jennifer z dosahu doktora Vandermera i kliniky, může dojít k jiné. Na chviličku se prve vzdal nápadu na plavbu s Arolenem. Teď se znovu zdálo, že je to jediná možnost, jak získat důkazy, že Vandermer je nebezpečný. Adam pohlédl na hodinky. Bylo dvanáct dvacet. Pořád ještě mohl stihnou nalodit se do šesti na Fjord.
Když došel ke dveřím svého bytu a uviděl bezpečnostní zámek zamčený, pocítil zklamání. Našel Jenniferin neosobní vzkaz a rozhodl se znovu zavolat do Englewoodu. Měl radost, že se mu ozvala Jennifer, a ne její matka.
„Mám dobrou zprávu a špatnou zprávu.“

„Nemám náladu na hry," odbyla ho Jennifer.
„Dobrá zpráva je, že tvůj vzorek na klinice zaměnili. Špatné chromozomy má dítě někoho jiného. Popletli sklíčka."
Na okamžik měla Jennifer strach se zeptat, jestli Adam mluví pravdu, nebo jestli jde jen o nějakou fintu, která má podrýt její důvěru ve Vandermera. Ta zpráva se zdála až příliš dobrá, než aby mohla být pravdivá.
„Jen, slyšelas, co ti říkám?"
„Je to vážně pravda?" zeptala se Jennifer nejistě.
„Ano," ubezpečil ji Adam a pak jí vylíčil, jak si všiml nesrovnalosti v souvislosti s pohlavím buňky.
„Co na to říkal Vandermer?" zajímala se.
„Povídal, že všechny amniocentézy z toho dne se budou muset zopakovat."
„To je ta špatná zpráva, o které ses zmiňoval?"
„Ne, ta špatná zpráva je, že přesto musím odjet, leda bys mi něco slíbila."
„A co bych ti měla slíbit?" zeptala se skepticky.
„Že budeš po celý zbytek těhotenství chodit k doktoru Wicklemanovi a přestaneš brát Pregdolen."
„Adame…," protáhla rozmrzele Jennifer.
„Mám čím dál větší jistotu, že na té Julianově klinice něco nehraje," naléhal. „Pokud mi slíbíš, že půjdeš k doktoru Wicklemanovi, slibuju, že ti nebudu mluvit do ničeho, co ti doporučí."
„Chyby se stávají v každé nemocnici den co den," řekla Jennifer. „Jen proto, že se jedna stala i na Julianově klinice, tam přece nepřestanu chodit. Připadá mi to, teď když jsem se už dokázala přenést přes ten zážitek s Cheryl Tedescovou, jako ideální místo, kde bych chtěla porodit své dítě. Libí se mi ti lidi tam a celá ta atmosféra."
„Tak dobře," vzdychl Adam. „Takže za pár dní na shledanou."
„Kam to jedeš?" vyzvídala.
„To bych ti radši neříkal," zaváhal.
„A nezdá se ti," dopálila se, „že za daných okolností bys tu měl spíš zůstat? Adame, já tě potřebuju."
„To se mi ani nechce moc věřit, když jsi pořád u vašich, a já sám tady v bytě. Je mi líto, ale už sebou musím hodit. Miluju tě, Jen."
Zavěsil a zavolal Eastern Airlines, než si to stačí rozmyslet. Rezervoval si místo v letadle odlétajícím z letiště La Guardia za osmačtyřicet minut.
Vytáhl ze skříně svůj malý samsonitový kufřík a začal balit. Právě když cpal dovnitř toaletní potřeby, zazvonil telefon. Adam po něm vztáhl ruku, ale pak, poprvé v životě, jeho vyzvánění nedbal. I kvůli minutovému zdržení by mohl let zmeškat.
Jennifer čekala a nechávala telefon vyzvánět skoro donekonečna. Nakonec zavěsila. Vzápětí po rozhovoru s Adamem došla k názoru, že by vlastně byla ochotná za doktorem Wicklemanem zajít, když mu to připadá tak důležité. Měla by mu dát aspoň příležitost, přece jí s ním bylo vždycky dobře, a k doktoru Vandermerovi by se koneckonců mohla vždycky zase vrátit. Jenže Adam podle všeho odjel a Jennifer se cítila strašně sama. Ještě než stačila pustit sluchátko z ruky, zazvonil telefon znovu. S nadějí, že to bude Adam, sluchátko zvedla, než stačilo první zazvonění doznít. Byl to doktor Vandermer.
„Asi jste už slyšela tu dobrou zprávu."
„Ano, Adam mi to právě pověděl," přitakala Jennifer.
„Jsme vašemu manželovi nesmírně vděční," pokračoval doktor Vandermer. „Je neobvyklé, když si někdo všimne druhotné nesrovnalosti tváří v tvář tak jednoznačně pozitivnímu nálezu."
„Takže je to pravda, že moje dítě je v pořádku?" ujišťovala se Jennifer.
„Obávám se, že takové tvrzení by bylo přece jen unáhlené," mírnil ji doktor Vandermer. „Bohužel nemáme vlastně ani tušení, jak vaše amniocentéza dopadla. Budeme muset celý zákrok opakovat. Nesmírně se za to všechno omlouvám. Kromě vás bylo ten den na amniocentéze ještě dvacet dalších žen a všechny ji budou muset absolvovat znovu. Pochopitelně na náklady kliniky."
„A kdy chcete ten test opakovat?" zeptala se Jennifer. Cenila si ochoty doktora Vandermera převzít zodpovědnost za něco, co nepochybně zavinil někdo v laboratoři.
„Co nejdřív," řekl doktor Vandermer. „Nezapomínejte, že pokud by tu skutečně nějaký problém byl, ocitli bychom se v časové tísni."
„Takže co kdybych tam za vámi znovu zašla zítra ráno?" odhodlala se Jennifer.
„To by bylo skvělé. Takový spěch zase není, ale čím dřív to provedeme, tím líp."
/12
Let do Miami proběhl bez zvláštních příhod. Sotva se Adam ocitl v letadle, vytáhl z náprsní tašky svůj vlastní řidičský průkaz a nahradil ho Smythovým. Pak studoval adresy v pase. Pokud by se ho někdo ptal, kde bydlí, měl by to umět odříkat zpaměti.
Letadlo přistálo pět minut po čtvrté, a protože si Adam vzal kufřík s sebou na palubu, ve čtvrt na pět už stál na stanovišti taxíků. Taxík byl starý omlácený kombík dodge a řidič mluvil jen španělsky, ale slovu Fjord porozuměl a pochopil, že se Adam chystá na plavbu lodí.
Adam se rozhlížel po tropické scenerii kolem. Miami bylo mnohem krásnější, než si ho představoval. Zanedlouho vjeli na dlouhou dlážděnou cestu a Adam zahlédl přístav. Jachty tam kotvily jedna vedle druhé, Fjord až docela na konci. V porovnání s ostatními nevyhlížel Fjord ani zvlášť veliký, ani neúměrně malý. Jako všechny ostatní lodě byl natřený na bílo. Měl velký komín s vyobrazením dvou zkřížených šípů a Adam uvažoval, jestli jde o značku MTVS.
Řidič nemohl zajet až k obrubníku, takže mu Adam zaplatil a vystoupil uprostřed ulice. S kufříkem v ruce se proplétal ke vchodu přístavní budovy. Houkání klaksonů, hluk naprázdno běžících motorů a lidských hlasů byly ohlušující a

vzduch byl prosycen výfukovými plyny. Vstoupit dovnitř byla úleva.
Došel k informační budce a uniforma úřednice mu připomněla oblečení personálu na Julianově klinice. Tam také všichni nosili bílé blůzy a modré šatové sukně.
Aby ho dívka vůbec slyšela, musel křičet. Zeptal se, jak se má zapsat, a dověděl se, že musí vyjet po eskalátoru do druhého patra. Adam dívce všechny pokyny prakticky odečetl ze rtů. Poděkoval jí a vydal se k pojízdným schodům. Nastoupit na eskalátor nebyla žádná hračka, zvlášť s kufrem v ruce. Když vyjel nahoru, rozhlédl se po shromážděném hloučku. Bylo tu i pár žen, ale muži byli v jasné převaze. Všichni vyhlíželi jako lékaři – úspěšní a sami se sebou spokojení. Většinou na sobě měli obleky, ale sem tam se tu našel někdo i ve sportovní košili a plátěných kalhotách.
V druhém patře terminálu byl dlouhý recepční pult rozdělený podle abecedy do několika úseků. Adam se postavil do fronty před označením „N-Z“.
Jak se rozhlížel kolem, dostal najednou strach. Možná že by měl ještě zmizet. Nikdo by si toho nevšiml. Stačilo by dojet taxíkem zpátky na letiště a vrátit se domů. Začal počítat, kolik lidí stojí ve frontě před ním. V té chvíli se jeho pohled setkal s očima muže stojícího pár kroků od něj v sousední frontě. Adam rychle odvrátil oči a nervózně podupával nohou. Nebyl důvod, proč by na něj měl někdo zírat. Po chvilce si troufl obrátit pohled znovu k sousední frontě. Muž se bohužel stále upřeně díval přímo na něj. Když zachytil Adamův pohled, usmál se. Adam si dodal odvahy a úsměv opětoval. Nato k němu ten člověk k jeho zděšení přistoupil.
„Já jsem Alan Jackson,“ představil se a donutil tak Adama, aby postavil kufřík a podal mu ruku. Adam se nervózně představil jako Stuart Smyth. Alan pouze pokývl a znovu se usmál.
Byl nejmíň o deset let starší než Adam, měl široká ramena a úzký pas. Pískově zbarvené vlasy měl sčesané dopředu, nejspíš aby zakryly počínající pleš.
„Vy jste mi hrozně povědomý,“ řekl Alan. „Jste z New Yorku?“
Adam cítil, jak se mu z tváře vytrácí všechna krev. Ještě se ani nestačil zaregistrovat a už jsou tu problémy.
V té chvíli se ozval hlas z amplionu: „Dobré odpoledne, dámy a pánové. Ti z vás, kteří už mají palubní vstupenky, budou moci během několika minut nastoupit na Fjord. Pokud palubní vstupenku dosud nemáte, doporučujeme vám, abyste si co nejdříve zašli k registračnímu pultu.“
„Vy jste ortoped?“ zeptal se Alan, sotva reproduktor zmlkl.
„Ne,“ odpověděl Adam s úlevou. Ten člověk zjevně skutečného Smythe nezná. „Gynekolog. A vy?“
„Já jsem ortoped, ze San Diega. Tohle je vaše první plavba s Arolenem?
„Ne,“ zavrtěl Adam rychle hlavou. „A vaše?“
„Já už jsem tu podruhé,“ usmál se Alan. Najednou se prudce otočil. „Ale ne, támhleto je přece Ned Janson. Haló, Nede, ty chlape jeden. Pojď sem!“
Adam uviděl, že podsaditý tmavovlasý muž ve společnosti jedné z žen v hloučku vzhlédl. Když uviděl Alana, tvář se mu rozzářila. úsměvem. Uchopil ženu za paži a vedl ji k němu.
Zatímco se Alan a Ned radostně poplácávali po zádech, představil se Adam ženě. Jmenovala se Clair Osbornová. Byla to hezká žena kolem třicítky, s kulatou zdravě vyhlížející tváří a dlouhýma svalnatýma nohama. Měla na sobě krátké černobílé šaty. Adam měl z její společnosti docela radost, dokud se nedověděl, že je gynekoložka.
„A vy jste co?“ zeptala se ho. „Ortoped, nebo gynekolog?“
„Proč bych musel být jen jedno nebo druhé?“ zažertoval Adam ve snaze převést hovor jinam.
„Moje jasnozřivá intuice,“ řekla Clair. „A k tomu skutečnost, že tahle plavba je jen pro ortopedy a gynekology.“
Adam se nervózně zasmál: „No, já jsem gynekolog.“
„Vážně?“ zaradovala se Clair. „Tak to budeme mít společné semináře.“
„To bude hezké,“ řekl Adam. „Tohle je vaše první plavba?“ Chtěl mluvit o čemkoli jiném než o gynekologii. Nedělal si iluze o tom, že by dokázal vést hovor na profesionální úrovni.
„První,“ přiznala Clair. „Ned je tu taky poprvé. Viď, Nede?“ Zatahala ho za rukáv, aby přilákala jeho pozornost. Z útržků hovoru, které Adam zaslechl, vyrozuměl, že Alan a Ned prošli kdysi praxí ve stejné nemocnici.
„No to je ohromné,“ zaradoval se Ned, když se seznámil s Adamem. „Co kdybychom se dnes všichni společně navečeřeli?“
Alan zavrtěl hlavou: „Zasedací pořádek určují lidi od Arolenu. Berou jídla jako pokračování vědeckých zasedání.“
„Ale ne, sakra,“ zaklel Ned. „Copak jsme tu na nějakém skautském táboře či co?“
Muž před Adamem odešel s palubním lístkem v ruce. Adam přistoupil k pultu a ocitl se tváří v tvář mladíkovi v úpravném bílém blejzru. Na náprsní kapse měl stejné logo, jakého si Adam všiml na komínu Fjordu. Na klopě měl jmenovku označenou „Juan“. Pod jménem bylo drobným písmem vytištěno MTVS.
„Vaše jméno prosím?“ zeptal se Juan. Hlas mu zněl tak, jako by tu otázku opakoval tolikrát, že ji už pronášel docela mechanicky.
„Stuart Smyth,“ řekl Adam a začal se přehrabovat v náprsní tašce, aby vytáhl řidičský průkaz. Přitom mu vypadla na pult jeho obchodní vizitka Arolenu. Naštěstí Juan právě pilně vyklepával jméno Stuart Smyth do počítače, a tak si toho nevšiml. Adam se rozhlédl, zda to nepostřehl některý z jeho nových známých, ale ti byli plně zabraní do hovoru. Obrátil se tedy zpátky k Juanovi a v duchu si říkal, že až tahle plavba skončí, určitě se nervově zhroutí. Pokradmu zastrčil vizitku Arolenu do kapsy saka.
„Pas?“ požádal ho Juan.
Po chviličce paniky objevil Adam pas v náprsní kapse saka a podal ho Juanovi. Když ho otevíral, pocítil Adam bodnutí hrůzy. Ale Juan do pasu jen nahlédl a podal mu ho zpátky se slovy: „Tady máte palubní vstupenku. Prokažte se s ní stevardovi a ten vám přidělí kajutu. Pokud byste během plavby opustil loď, dbejte na to, abyste měl tu kartičku pořád při sobě. Další, prosím.“

Adam uhnul, aby mohl k pultu přistoupit následující muž. Zatím všechno klaplo.
Když dostal palubní lístek i Alan, on, Ned i Clair šli společně s Adamem k pultu Arolenu. Tady obdrželi balíček „dárečků“, jak tomu říkal Ned. Tak už to začíná, pomyslel si Adam, když přebíral dárek, koženou brašnu přes rameno s logem MTVS po straně. Uvnitř brašny byla psací souprava, poznámkový zápisník v kožených deskách a rozvrh přednášek po dobu plavby. Byla tam i souprava výrobků Arolenu, tak trochu lékárna v malém. Adam se na to všechno se zájmem podíval, ale věděl, že s důkladnější prohlídkou bude muset počkat na později.
Reproduktor se zachrastěním ožil a ohlásil, že loď je přichystána přijmout pasažéry. Jak Adam se svými novými přáteli postupoval kupředu, narůstala v zástupu dobrá nálada. Uniformovaný policista překontroloval jejich palubní vstupenky ještě na molu a pak už se všichni hrnuli po můstku na loď.
Když sestoupil ze schůdků, ocitl se Adam na hlavní palubě. Loď nebyla ani zdaleka nová, ale zdála se dobře udržovaná a některé části vyhlížely jako nedávno zrekonstruované. Veškery personál byl oblečen stejně jako muž u registračního pultu, v bílých blejzrech a černých plátěných kalhotách. Jejich stejnokroje byly vesměs neposkvrněně čisté a pečlivě nažehlené.
Jeden ze stevardů přistoupil k Adamovi, zdvořile ho požádal o palubní lístek a poslal ke stolu na pravé straně. Ti, kdo se zúčastnili už některé z předchozích plaveb, měli zřejmě palubní lístek jiné barvy. Neda i Clair poslali k jinému stolu.
Adamovi přidělili kajutu číslo 407 na palubě A, o jedno poschodí níž pod hlavní palubou. Když přebíral klíč, povšiml si, že stevard má stejně monotónní neosobní hlas jako muž u registračního pultu.
Alan, který stál hned za Adamem, dostal kajutu číslo 409. Jak spolu kráčeli chodbou, zmínil se Adam o tom zvláštním způsobu řeči.
„Nejspíš to bude tím, že opakují pořád dokola to samé,“ soudil Alan.
Stevard se přitočil k Adamovi a vzal od něj kufřík i novou brašnu od Arolenu.
„Děkuju,“ řekl Adam.
Muž neodpověděl, pouze naznačil Adamovi, aby šel s ním.
„Na shledanou později, Stuarte,“ zavolal Alan.
Adamovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že je to jeho jméno. „Jasně, na shledanou,“ odpověděl.
Stevard ho vedl kolem obchůdku plného kabelek značky Gucci a japonských fotoaparátů. Vzadu bylo i víno, likéry a tabákové výrobky a také oddělení s léky. Poprvé za celou dobu Adama napadlo, že by mohl dostat mořskou nemoc.
„Promiňte,“ zeptal se. „Kdy tu budou otvírat?“
„Hodinu po vyplutí.“
„Prodávají tu taky Dramamine nebo něco jiného proti mořské nemoci?“ zajímal se.
Stevard na něj upřel bezvýrazný pohled.
„Jestli tu prodávají Dramamine nebo něco takového, to nevím.“ To, jak téměř doslova zopakoval jeho otázku, nevybízelo k další konverzaci.
Kajuty 407 a 409 byly vedle sebe na levoboku lodi. Alan nebyl nikde v dohledu. Adamův stevard otevřel dveře kajuty 407 a zavedl ho dovnitř.
Adamovi, který nikdy nebyl na luxusní lodi, připadla místnost malá. Po pravé straně byla postel pro jednoho a vedle noční stolek. Vlevo byl psací stolek a židle. Koupelna byla titěrná místnůstka se sprchou, záchodem a umyvadlem, vtěsnaná vedle úzké skříně.
Stevard nahlédl do koupelny, vešel dovnitř a okamžik nato se vrátil a podával mu sklenici vody.
„To je pro mě?“ podivil se Adam. Vzal sklenici a trochu vody upil. Měla dost chemickou příchuť.
Stevard sáhl do kapsy, vytáhl žlutou kapsli a podal mu ji.
„Vítáme vás zpátky,“ řekl.
Adam se nejistě usmál.
„Je to příjemné být zase tady,“ prohodil a nespouštěl oči z žluté kapsle. Bylo jasné, že stevard čeká, až ji spolkne.
Nastavil ruku a stevard mu pustil kapsli do dlaně. Dramaminu to podobné nebylo, ale co člověk ví?
„To je proti mořské nemoci?“ zeptal se.
Stevard neřekl nic a jeho upřený pohled už přiváděl Adama do rozpaků.
„Určitě je to proti mořské nemoci,“ řekl Adam a strčil pilulku do úst. Polkl, vrátil sklenici s vodou stevardovi a ten ji odnesl zpátky do koupelny. Než zase vyšel, vytáhl si Adam žlutou kapsli z úst a strčil ji do kapsy.
Stevard odhrnul přikrývky na posteli, jako by předpokládal, že si bude chtít zdřímnout. Pak položil jeho kufr na stojan a začal ho vybalovat.
Užaslý nad takovou obsluhou, zůstal Adam sedět na posteli a zíral na muže, jak si mlčky hledí své práce. Když skončil, poděkoval Adamovi a odešel.
Adam zůstal chvilku sedět, celý popletený ze stevardova chování. Pak vstal a obrátil svou novou brašnu od Arolenu vzhůru nohama. Léky se rozsypaly po přikrývce.
Vytáhl z kapsy žlutou kapsli a porovnával, jestli odpovídá některému ze vzorků. Neodpovídala. Přemýšlel, zda by na lodi dokázal najít knihovnu. Měly by tam být základní farmakologické příručky. Ta žlutá kapsle v něm probouzela zvědavost. Určitě je to proti mořské nemoci. Naposledy se na ni podíval a pak ji schoval do lahvičky s aspirinem.
Chopil se seznamu přednášek a začetl se do něj. Byl dlouhý skoro pětadvacet stránek. První část se týkala ortopedie, druhá gynekologie a porodnictví. Adam si všiml, že většinou jsou přednášky klinicky zaměřené, a napadlo ho, že z toho asi pramení obliba těchto sympozií.
Byl si jistý, že pokud tu dochází k něčemu, jako je vymývání mozků, musí to být právě při přednáškách. Ale jaké řeči by mohly přimět lékaře, jako byl Vandermer, k tomu, aby změnil názor na určitý lék? Jde snad o nějaký druh podvědomé hypnózy? Odhodil rozvrh. Usoudil, že brzy bude moudřejší.

Zahoukání lodní sirény ho vyplašilo, až sebou trhl. Pak uslyšel spouštění motorů. Rozhodl se, že se zajde podívat na palubu.
Pověsil sako, sundal si kravatu a vykročil na chodbu. Zastavil se přede dveřmi kajuty 409, protože si najednou uvědomil, že od Alana, třebaže jejich kajuty těsně sousedí, vůbec nic nezaslechl. Zaklepal na dveře a chvilku počkal, ale nikdo mu neodpověděl. Kolem procházel jiný stevard a Adam se musel přitisknout ke stěně. Pak znovu zaklepal. Užuž se chystal odejít, když vtom uslyšel z kajuty křapnutí. Zabušil na dveře pěstí, protože ho napadlo, jestli Alan není v koupelně. Stále žádná odpověď. Vzal za kliku. Dveře byly odemčené a zhouply se dovnitř.
Alan seděl na krajíčku postele. U nohou mu ležela sklenice na vodu, která mu zřejmě právě vypadla z ruky na zem.
„Promiň," zakoktal Adam v rozpacích. Alan zamumlal, že se nic nestalo, ale Adamovi bylo jasné, že určit spal.
„Nezlob se, že jsem tě vyrušil," pokračoval Adam. „Chtěl jsem se jít podívat, jak vyplouváme, a říkal jsem si, že by ses třeba taky…" Nestačil větu dokončit. Alan se zvolna hroutil dopředu. Adam vběhl do místnosti, zachytil ho, než dopadl na podlahu, a uložil ho zpátky na postel.
„Poslyš, není ti něco?" zeptal se.
Alan rozespale zamumlal: „Jsem jen utahaný."
„Asi bude nejlíp, když si schrupneš," zasmál se Adam a pohlédl na noční stolek s podezřením, že Alan možná něco upil. Ale po žádném alkoholu tu nebylo ani stopy. Adam chvilku váhal, jestli má Alana přikryt, ale protože byl úplně oblečený, nechal ho ležet na posteli jen tak.
V prostoru recepce bylo ještě pár lidí čekajících na přidělení kajut. Ale můstek už byl odstavený. Adam pokračoval o dvě patra výš na takzvanou vyhlídkovou palubu a vyšel ven.
Přechod od klimatizovaného chládku do úmorného vedra Miami byl prudký. Adam došel k zábradlí a zadíval se na přístaviště. Lodníci se činili, odvazovali lana a uvolňovali loď z kotviště. Vibrace motorů zesílily a loď zvolna odrážela od mola. Ze zádi zaslechl výskot a vyhrávání dixielandové kapely.
Pokračoval kupředu a po chvilce narazil na teakovou přepážku s dveřmi vedoucími na příď. Nápis na nich varoval: „Vstup povolen pouze posádce. Cestujícím zakázán." Adam zkusil dveře otevřít. Nebyly zamčené, ale rozhodl se radši nepokoušet štěstí a nepouštět se za ně.
Siréna znovu zavyla a chvění lodi se změnilo. Adam si domyslel, že se začaly otáčet hlavní motory. Loď se zvolna začala pohybovat kupředu.
Potkal i další cestující na obhlídce lodi. Všichni se chovali přátelsky a uvolněně. Převládala nálada jako na dovolené. Sešel o palubu níž a zjistil, že je obklopen konferenčními sály všemožných rozměrů, od velké posluchárny, až po malé seminární místnosti pro sotva tucet lidí. Téměř všechny místnosti byly vybaveny tabulemi a promítacími přístroji. Uprostřed lodi narazil na dveře označené Knihovna. Chtěl zajít dovnitř a podívat se po nějaké farmakologické příručce, ale dveře byly zamčené. Usoudil, že knihovnu nejspíš otevřou až ráno, a pokračoval dál. O kousek dál končila ústřední chodba zamčenými dveřmi, za nimiž, jak si Adam domyslel, byly asi prostory pro posádku.
Sestoupil ještě o patro níž a dostal se na hlavní palubu. Prošel kolem obchůdku a prostoru recepce a zastavil se před hlavní jídelnou. Byla rozlehlá, s křišťálovými lustry a velkými zdobnými okny. Na jednom konci bylo vyvýšené pódium s řečnickým pultíkem. Po obou stranách pódia byly létací dveře, které nejspíš vedly do kuchyně. Stevardové, kteří pilně prostírali stoly, jimi procházeli se svými podnosy sem a tam. Nápis u vchodu oznamoval, že večeře se bude podávat v devět hodin.
Adam sestoupil ještě o patro níž na palubu A, kde byla jeho kajuta. Dveře mnoha kajut byly otevřené a Adam viděl lékaře, jak si vybalují zavazadla a navzájem za sebou přecházejí z místnosti do místnosti.
Ještě o patro níž objevil další konferenční sály, malou tělocvičnu, ordinaci lodního lékaře a krytý plavecký bazén. Usoudil, že už si na lodi prohlédl všechno, co mohl, a vrátil se na vyhlídkovou palubu, kde byla v plném proudu hlučná koktejlová zábava.
Ned Janson ho zahlédl a prodral se skupinkou u bazénu k němu. Adam nemohl nijak odmítnout a než se nadál, už popíjel ledově vychlazené pivo.
„Kde je, prosím tě, Alan?" zeptal se Ned přes šum hovoru.
„V pokoji, spí."
Ned přikývl, jako by ho to nijak nepřekvapilo, a vzápětí se začal plácat do stehna v rytmu kapely, jež spustila: When the Saints Come Marchin'In.
Adam se přes stůl usmál na Clair, která se podle všeho dobře bavila, a pak se rozhlédl po ostatní společnosti. Vypadalo to jako typický lékařský večírek. Hlučný, nevázaný – s ustavičným poplácáváním po zádech, vtipy a pitím. Sotva dopil pivo, vrazil mu Ned do ruky další.
Zčistajasna se loď začala pohupovat. Adam se ohlédl a viděl, že světla Miami už zmizela z dohledu. Loď plula po širém Atlantiku. Zvedl se mu žaludek, proto rychle odložil nedopité pivo.
Ostatní lékaři kolem stolu jako by kolébání lodi vůbec nevnímali. Zalitoval, že se mu nepodařilo sehnat něco proti mořské nemoci. Znovu ho napadlo, jestli ta žlutá kapsle nebyla právě na to. Byl v pokušení se přeptat, ale najednou mu přišlo, že v té hlučné, rozchechtané skupině už nevydrží ani minutu.
Omluvil se a spěšně poodešel kupředu, ke klidnému místečku u zábradlí. Po pár minutách už mu bylo lip, ale rozhodl se, že půjde do své kajuty a chvilku se natáhne. Když zavíral oči, cítil se docela dobře, až na pivo, které mu ještě trochu žbluňkalo v žaludku.
Jennifer si vyšla s otcem na procházku do polí za domem. Věděla, že si s ní chce promluvit o jejím těhotenství, a poslední půlhodinu strávila brebentěním, kterým se snažila tu nevyhnutelnou chvilku co nejvíc oddálit. Konečně, když už se vraceli k domovu, usoudila, že je načase přestat před tou otázkou uhýbat.
„Co myslíš, že bych měla dělat, tati?"

Pan Carson ji objal kolem ramen.
„Dělej, co sama uznáš za nejlepší.“
„Ale co si o tom myslíš ty?“
„To je jiná věc,“ řekl pan Carson.
„Maminka má k doktoru Vandermerovi opravdu důvěru. To, že popletli ty vzorky, byl trapas, ale mně se líbí, jak se k tomu postavil. Podle mě bys měla udělat, co ti radí.“
„Doktor Vandermer chce tu amniocentézu co nejdřív zopakovat,“ zachmuřila se Jennifer.
„Pokud si myslí, že bys mohla uvažovat o interrupci, tak bys to podle mého udělat měla. Maminka ani já nejsme toho názoru, že by bylo správné přivádět na svět těžce poškozené dítě. Není to spravedlivé vůči nikomu, ani vůči tomu dítěti. Ale to je čistě jen a jen náš názor.“
„Mně připadá, že to takhle cítím taky,“ přiznala Jennifer. „Jenom mě to hrozně ničí.“
Pan Carson stiskl své dceři paži: „To je pochopitelné, holčičko. A tvůj manžel ti to všechno příliš neulehčuje. Nechci na něj nasazovat, ale nechová se, jak by měl. Měl by být s tebou a při tomhle rozhodování ti pomáhat, a ne si jezdit po nějakých tajných výletech.“
Došli k zadním dveřím domu, krytým žaluzií. Slyšeli paní Carsonovou, jak chystá v kuchyni večeři.
„Nejspíš máš pravdu,“ řekla Jennifer a otevřela dveře. „Zavolám doktoru Vandermerovi a zítra si nechám tu amniocenézu zopakovat.“
„Dobrý večer, dámy a pánové. Podáváme večeři.“
Adam se probral z hlubokého spánku a pár minut mu trvalo, než mu došlo, že hlas vychází z malého reproduktoru na stěně kajuty. Pohlédl na hodinky. Bylo devět.
Pracně se postavil a ucítil, že se loď nejen pohupuje, ale i kymácí. Pomyšlení na večeři ho zvlášť nelákalo. V rychlosti se osprchoval a snažil se přitom udržet rovnováhu, pak se oblékl a vyšel z kajuty. Na minutku se zastavil a zaklepal na Alanovy dveře, ale nikdo se neozval. Buď ještě spí, nebo už šel na večeři. Ať tak nebo tak, je to jeho věc.
Zjistil, že lodní krámek je otevřený a vešel dovnitř, aby si koupit Dramamine, ale muž za pultem mu řekl, že všechny zásoby už došly a další dostane ze skladu až ráno. Adam zklamaně zamířil do jídelny, kde se ho stevard zeptal, jestli je gynekolog nebo ortoped. Adam řekl, že gynekolog, a stevard ho uvedl ke stolu poblíž řečnického pódia.
U stolu už sedělo pět jiných lékařů. Adamovi dalo dost práce nezapomenout, že se jmenuje Stuart, a tak si z jmen, která uslyšel při představování, zapamatoval jenom dvě: Ted a Archibald.
Tématem konverzace bylo takřka výlučně zdravotnictví, i když spíš z ekonomického než z lékařského hlediska.
Adam mluvil málo, jeho podrážděný žaludek mu dělal starosti. Jak jen mohl, požádal stevarda, aby mu odnesl talíř.
Nešlo mu na rozum, že ostatní podle všeho kolébání lodi vůbec nevnímají. Když přišla na stoly káva, vystoupil na řečnické pódium vysoký tmavovlasý muž.
„Haló, haló,“ vyzkoušel mikrofon. „Jmenuji se Raymond Powell a jsem váš oficiální hostitel od MTVS. Vítám vás na lékařské lodní konferenci pořádané farmaceutickými závody Arolen.“
Konverzace umlkla a všichni obrátili pozornost k pódiu. Powell přednesl typickou uvítací řeč a pak předal mikrofon doktoru Goddardovi, který měl na starosti odborný program.
Když Goddard domluvil, vrátil se k mikrofonu Powell a řekl: „A teď tu pro vás máme překvapení. Dovolte, abych vám představil skupinu Karibští tanečníci, a přeju vám dobrou zábavu.“
Dveře po obou stranách pódia se otevřely a do sálu se vhrnul tucet spoře oblečených tanečníků. Adam mezi nimi postřehl pouze dva muže. Ostatní byly neobyčejně hezké dívky. Za tanečníky vešla rocková skupina s elektrickými kytarami. Hbitě rozestavila po pódiu mikrofony.
Jak se dívky předváděly publiku, povšiml si Adam, že Powell i Goddard stojí po straně, jako by sledovali, jak tanečnice na obvykle zdrženlivou lékařskou společnost působí. Po několika minutách se Adam přistihl, že jeho pozornost přitahuje mimořádně půvabná brunetka. Měla úzké boky a pevná, vztyčená ňadra. Na zlomek okamžiku zachytila Adamův pohled a Adam by byl odpřísáhl, že na něj mrkla. Jeho žaludek se však bohužel odmítal nechat uchlácholit, a tak mu nakonec uprostřed vystoupení nezbylo než chtě nechtě odejít na palubu.
S omluvami se prodíral rozjařeným davem s čím dál větším spěchem. Taktak stačil doběhnout k zábradlí na vyhlídkové palubě, než se mu žaludek definitivně zvedl, a prudce se vyzvracel přes zábradlí. Po chviličce se opatrně rozhlédl, jestli ho někdo neviděl. Naštěstí byla paluba úplně prázdná. Podíval se, jak dopadla košile. Zůstala čistá. S úlevou zamířil dopředu proti větru. Na návrat dolů se ještě necítil.
Po několika minutách už mu bylo o něco líp, a když dorazil ke dveřím, kam byl cestujícím vstup zakázán, jednoduše je otevřel a prošel jimi. Tahle část lodi byla méně osvětlená a prkna paluby byla šedá a nenatřená. Adam došel až na příď a zadíval se dolů na spleť provazů a řetězů. Po obou stranách šplouchalo a vířilo moře. Nad hlavou se mu klenula hvězdnatá obloha.
Zčistajasna mu na rameno dopadla čísi ruka.
„Sem se nesmí,“ řekl muž se španělským přízvukem.
„Nezlobte se,“ omluvil se Adam vyplašeně a pokoušel se v šeru rozpoznat mužovu tvář. „Jsem na lodi poprvé v životě, a tak jsem si to tu jen prohlížel. Nemohl bych se podívat na můstek?“ Adam se upamatoval na staré úsloví, že nejlepší obrana je útok.
„Nejste zfetovaný?“ zeptal se ho muž.
„Já?“ užasl Adam. „Ne, proč?“
„Nic ve zlým, ale zažili jsme si tu už s pasažéry všelicos. Kapitán náhodou na můstku je. Zeptám se, jestli vás tam pustí.“
Přeptal se ho na jméno a zmizel stejně potichu, jako se objevil. Chviličku nato zahulákal dolů hlas a zval ho nahoru. Na

kapitánský můstek prý vede žebřík.
Adam poodešel stranou a objevil schodiště. Domyslel si, že na lodi jsou žebřík a schodiště jedno a totéž. Nahoře mu muž se španělským přízvukem přidržel otevřené dveře.
Uvnitř uviděl přístroje ozářené červenými světly, která dodávala místnosti trochu neskutečný vzhled. Muž u kormidla mu nevěnoval sebemenší pozornost, ale jiný muž vstal a představil se jako kapitán Eric Nordstrom. Vypadal mladší, než by byl Adam očekával, a zpočátku se zdálo, že se ke svému hostu chová dost ostražitě.
„José říkal, že tohle je vaše první plavba, pane doktore."
„Je to tak," přisvědčil Adam nejistě, protože měl na paměti, že Smyth už na plavbě s Arolenem jednou byl. Kapitán to nechal bez poznámky a Adam se zeptal: „Komu tahle loď patří?"
„To přesně nevím," řekl Nordstrom. „Posádka pracuje pro nějakou společnost MTVS. Jestli je ta loď jejich, nebo ji mají pronajatou, to nevím."
„Je MTVS dobrý zaměstnavatel?"
Kapitán Nordstrom pokrčil rameny: „Platí nám pravidelně. Je to ale trochu nuda plavit se pořád dokola po stejné trase, a s touhle posádkou občas není řeč.
„A s cestujícími do styku nepřijdete?" ptal se Adam.
„Nikdy," prohlásil kapitán. „MTVS striktně trvá na tom, aby se cestující a posádka mezi sebou nestýkali. Vy jste za dlouhý čas první, koho jsem si sem pustil. Měli jsme dost malérů s opilými cestujícími." Adam přikývl. Pokud by usuzoval podle množství alkoholu, které lékaři za dnešní večer zkonzumovali, ani se nedivil.
Mimo dosah mořského vánku mu začalo pohupování lodi znovu vadit, a tak se rozhodl dát sbohem.
„José, doprovod pana doktora zpátky do sektoru pro cestující," přikázal kapitán Nordstrom.
José hbitě vyrazil a dovedl ho až ke spojovacím dveřím. Pustil se dolů po žebříku bez ohledu na kymácení lodi. Adam ho následoval, ale mnohem opatrněji.
„Za pár dní už vám to půjde taky," zasmál se José.
Adam si tím nebyl tak jistý.
Cestou zpátky vyprávěl José o některých technických detailech lodi. Adam přikyvoval, ale většinou neměl ani tušení, o čem je řeč. Když došli k přepážce, José zaváhal a přešlápl z nohy na nohu. Tady už bylo víc světla a Adam uviděl jeho tvář zdobenou mohutným knírem.
„Pane doktore…," zaváhal José. „Tak jsem si říkal, jestli bych vás nemohl o něco poprosit."
„O co jde?" zeptal se Adam podezíravě. Podle toho, co říkal kapitán, se cestující s posádkou stýkat neměli, a on si nechtěl koledovat o průšvih. Na druhé straně mít mezi členy posádky přítele, mělo něco do sebe a mohlo by se to časem hodit.
„V krámě na lodi prodávají cigarety," odhodlal se José. „Kdybych vám dal prachy, mohl byste mi tam nějaké koupit?"
„Proč si tam pro ně nedojdete sám?" podivil se Adam.
„My za tyhle dveře nesmíme."
Adam tu žádost zvážil. Zdála se vcelku nevinná.
„Kolik krabiček byste chtěl?"
„Kolik vám dají za tohle." José sáhl do kapsy a vytáhl padesátidolarovku.
Adama napadlo, že Josého žádost nejspíš až tak nevinná není. Zřejmě kšeftuje na lodi načerno s cigaretami.
„Víte co? začneme desetidolarovkou," navrhl.
José okamžitě prohodil padesátidolarovou bankovku za desetidolarovou.
Adam od něj vzal peníze a domluvil si s ním schůzku na příští den v jedenáct na stejném místě. Vzpomněl si, že podle rozvrhu přednášek má být v tuhle dobu přestávka na kávu. José se široce usmál a bílé zuby se mu výrazně odrazily od tmavého knír u.
Adam se párkrát zhluboka nadechl mořského vánku, vešel dovnitř a zamířil ke své kajutě.
/13
Adam slyšel, jak nějaký hlas volá doktora Smythe, ale nedbal toho. To jméno s ním nemělo nic společného a neměl chuť se pohnout. Pak ho někdo uchopil za paži a on s vypětím všech sil otevřel oči.
„Kde mám brýle?" zabrebtal a s úžasem si uvědomil, jak se mu plete jazyk.
Zvolna a opatrně spustil nohy z okraje lůžka a šmátral po nočním stolku. Rukou zavadil o brýle a shodil je na zem. Sáhl po nich, aby je zdvihl, a vtom si vzpomněl, že doktor Smyth je on sám.
Stevard mu podával sklenici vody.
„Děkuju," řekl zmatený Adam.
Pak mu stevard podal další ze žlutých kapslí. Adam ji bez váhání vzal a strčil do úst. Ale jako už předchozího dne ji nespolkl a místo ní nechal vklouznout do hrdla jen trochu vody.
Spokojený stevard odnesl sklenici do koupelny. Adam nenápadně vyplivl kapsli do dlaně.
„Promiňte, prosím vás," řekl už o poznání zřetelněji. „Na co jsou tyhle žluté pilulky?"
„Na uklidnění," řekl stevard svým podivným mechanickým hlasem.
„Poslyšte," ohradil se Adam. „Ale já jsem přece úplně klidný. Mám trošku mořskou nemoc, ale klidný jsem. Nebylo by lepší, kdybyste mi dal něco na ten žaludek?"
„Ty žluté pilulky jsou na to, abyste byl klidnější a přístupnější," upřesnil stevard a už otvíral dveře.
„Přístupnější? k čemu?" zavolal za ním Adam.
„K instrukcím," řekl stevard a zavřel za sebou dveře.
Adam vstal s pocitem nezvyklé únavy a slabostí. Netušil, že mořská nemoc může člověka tak vyčerpat. Přinutil se zajít do koupelny, osprchoval se a oblékl a pořád mu přitom vrtala v hlavě stevardova poznámka.

Cestou na snídani se rozhodl zjistit, jestli je už Alan vzhůru. Tentokrát ani nezaklepal, jen otočil knoflíkem dveří a ty se otevřely.
Alan dosud ležel na posteli, oči zavřené, a hluboce a stejnoměrně oddechoval.
„Alane!“ zavolal Adam. Alanovy oči zvolna zamžouraly a znovu se zavřely. Adam se sklonil a jemně mu nadzvedl víčka. Zprvu viděl jen bělmo, ale pak se duhovky sesuly níž a pohled jako by se zaostřil.
„Vstávej,“ burcoval ho Adam. Pustil Alanova víčka, popadl ho za ramena a vytáhl ho do sedu.
„Co je to s tebou?“ zeptal se.
„Nic,“ odpověděl Alan bezvýrazným hlasem, který Adamovi i připomněl hlas stevardův. „Jsem jenom unavený. Nech mě spát.“ Začal se kácet naznak, ale Adam ho zachytil.
„Pověz mi,“ zeptal se, „jak se jmenuješ?“
„Alan Jackson.“
„Kde jsi?“
„Na plavbě s Arolenem.“ Alan mluvil naprosto monotónně.
„A co je teď za měsíc?“
„Červen,“ řekl Alan.
„Zvedni pravou ruku,“ požádal ho Adam.
Alan poslušně zdvihl pravou ruku. Choval se jako automat nebo člověk pod těžkými sedativy. Vlastně Adamovi připomněl jeho pacienta s tardivní dyskinézou. Když ten člověk přišel do nemocnice poprvé, byl pod tak silným vlivem sedativ, že spal čtyřiadvacet hodin denně, ale kdykoli ho probudili, dokázal se orientovat v čase i prostoru.
Nechal Alana sklesnout zpátky na lůžko. Chvilku se na něj díval a pak se vrátil do vlastní kajuty. Zavřel za sebou dveře a poprvé se ho zmocnil skutečný strach. Alan je pod vlivem nějakých drog. O tom není pochyby.
Ty žluté kapsle byly zřejmě nějaký uklidňující prostředek. Zčistajasna si vzpomněl, jak rozespalý si připadal, když ho stevard probudil. Připisoval to původně následkům mořské nemoci, ale co jestli dostává nějaké drogy i on? Jenže jak by to bylo možné? Ty žluté kapsle nebral a to málo, co u večeře snědl, takřka vzápětí zase vyzvrátil. Třeba je něco v té vodě.
Zašel do koupelny a natočil vodu do sklenice. Neměla žádný zápach. Bázlivě ji ochutnal. Měla chemickou příchuť, ale to mohlo být jen chlorem. Vylil sklenici do umývadla a rozhodl se jít na snídani.
V jídelně už nebylo po včerejším bujném večírku ani stopy. Uprostřed místnosti stál bufetový stůl s impozantním množstvím jídla. Lidé stáli ve frontě a trpělivě čekali, až na ně dojde řada. Procházel mezi stoly a rozhlížel se po Nedoví a Clair, ale neviděl je.
Nejenže už mu bylo od žaludku líp, měl dokonce vysloveně hlad. Potíž byla jen v tom, že teď, když měl chuť k jídlu, měl zase strach se najíst. Obhlížel bufet. Byla na něm obvyklá sestava míchaných vajíček, slaniny, uzenin a sladkostí. Pak zahlédl něco ještě lepšího: velkou mísu ovoce.
Usoudil, že ovoce ve slupce mu snad ublížit nemůže, a tak si naložil na talíř několik banánů, dva pomeranče a grapefuit a zamířil k prázdnému stolu. Sotva usedl, objevili se Ned a Clair. Adam na ně zavolal a oba přišli k jeho stolu. Řekli, že si k němu přijdou sednout.
Adam je sledoval, jak postupují ve frontě k bufetu. Vyhlíželi unaveně, a když se vrátili a usedli, všiml si Adam, že si mnoho jídla nenabrali. Nějak mu to nešlo na rozum. Pokud je ta droga v jídle a ve vodě, čím to, že nejsou ostatní lékaři v místnosti tak vyřízení jako Alan? Třeba to bude ta žlutá kapsle. Třeba ji dávají návštěvníkům jen při druhé plavbě. Třeba je to kombinace té kapsle a kdovíčeho, co dávají do jídla…
„Včera večer to byl ale mejdan,“ přerušil Ned proud jeho myšlenek.
Adam přikývl.
„Sotva stojím na nohou,“ svěřila se Clair. „Ani jsem si nemyslela, že bych toho tolik vypila. Spala jsem jako zabitá.“
„Já to samé,“ přidal se Ned. „To musí být tím mořským vzduchem.
Adam se se snahou o nezávazný tón přeptal: „Dostali jste taky takové žluté kapsle proti mořské nemoci?“
„Já ne,“ řekl Ned a napil se kávy. Pohlédl na Clair.
„Já taky ne. Proč se ptáš?“
„Ale sháním něco, aby mi nebylo špatně od žaludku. A tak mě napadlo…“ Nechal větu nedořečenou, aby v nich nevzbudil podezření. Kdyby se zmínil o tom, že tu lékaři možná dostávají drogy, museli by ho mít za blázna. Ned i Clair mlčky dopili kávu. Ani jeden z nich se zřejmě necítil ve své kůži.
Po snídani se zastavil v lodním krámku. Dostali novou zásobu Dramaminu i ucpávek do uší. Koupil pár ucpávek a ještě před odchodem si vzpomněl na Josého a nakoupil mu za deset dolarů cigarety Marlboro.
Po návratu do kajuty našel na nočním stolku další žlutou kapsli a sklenici vody. Tentokrát spláchl obojí do záchodu.
První dopolední přednáška se měla odbývat ve velké posluchárně. Přednášel nějaký patolog z Kolumbijské univerzity a bylo to k neuvěření nudné. Adam si povšiml, že celá řada lékařů podřimuje, a byl by rád věděl, jestli je to nudou nebo drogou. Druhou přednášku měl doktor Goddard a ta byla daleko zajímavější. Postřehl, že řada lékařů se na svých sedadlech napřímila. Goddard shrnoval výsledky nedávných pokusů, které prokázaly, že tkáně plodu nemají dosud antigeny vyvinuté natolik, aby vyvolaly v těle případného příjemce protilátky. Možnosti, které se tím terapii nabízejí, jsou nezměrné. Znovuoživení Langerhansenových ostrůvků produkujících ve slinivce inzulín je pouze jednou z mnoha převratných možností.
Během přestávky na kávu se Adam vrátil do své kajuty, vzal kartony Marlboro a zamířil vzhůru na vyhlídkovou palubu. Počkal, až se mu zdálo, že kolem nikdo není, pak přešel za přepážku a zůstal stát hned u dveří. José už čekal. Přes rameno měl plátěnou kabelu a v té kartony bleskurychle zmizely. Aspoň ten v sobě žádné drogy nemá, pomyslel si Adam a vrátil Josému jeho desetidolarovku. Lodník si bankovku udiveně prohlížel, jako by zkoumal, co s ní je v

nepořádku.
„Víš co? Uděláme výměnný obchod," navrhl mu. „Já ti budu nosit cigarety a ty mně jídlo a vodu."
José povytáhl obočí: „Co se ti na jídle tam u vás nezdá? Myslel jsem, kdovíčím vás tam nekrmí."
„Součást naší dohody bude taky to, že se nebudem jeden druhého na nic vyptávat. Já se nebudu ptát tebe, nač potřebuješ tolik cigaret, a ty mě, proč chci jídlo."
„Tak dobře," souhlasil José. „Kdy se zase sejdem?"
„Odpoledne ve čtyři, ale trochu jídla bych chtěl hned."
José se ohlédl přes rameno a pak Adama vyzval, aby šel za ním. Došli ke dveřím a José je otevřel. Znovu se ubezpečil, že jsou sami, a pak zavedl Adama do své kajuty v nitru lodi. Podobala se vězeňské cele. Sprcha a záchodová mísa byly přímo v místnosti a vzduch byl prosycený pachem potu a uleželého kouře z cigaret.
José Adama vybídl, aby si udělal pohodlí, zasmál se vlastnímu žertu a vyšel ze dveří. Adam si obhlédl lůžko a sedl si na ně.
Za pět minut byl José zpátky s papírovým sáčkem plným jídla – chleba, sýra, ovoce a džusu. Podal balíček Adamovi a ten ještě ukázal na prázdný džbán v rohu místnosti a požádal Josého, aby mu do něj natočil vodu.
„Teče vám tady stejná voda jako z ostatních kohoutků na lodi?" zeptal se.
„To teda nevím," pokrčil rameny José. „Nejsem žádný inženýr." Otevřel dveře a vyhlédl ven. „Musíme si dát bacha. Spoustě lidí by se nelíbilo, že spolu máme kšefty."
Adam pochopil a opatrně proběhl do své kabiny, otevřel kufr a jídlo do něj schoval. Dva kartony s džusem ukryl do skříně a přehodil přes ně špinavou košili. Při pohledu na hodinky zjistil, že na třetí přednášku už přijde pozdě, a pospíšil si zpátky.
Jennifer natažená na vyšetřovacím stole na Julianově klinice žasla sama nad sebou, jak je klidná. Rozhodování, zda amniocentézu zopakovat nebo ne, bylo daleko těžší než sám návrat na kliniku. Doktor Vandermer ji objednal na časné ráno a teď tu na něj s matkou čekaly. Objevil se za chviličku, ale vyhlížel tak zdeptaně, až Jennifer usoudila, že ho nedopatření se záměnou vzorků sebralo snad ještě víc než ji. Měl opuchlou tvář a v řeči trochu zadrhával, ale výkon provedl ještě zručněji než napoprvé. Jennifer bylo nepříjemné jen to, že hned po zavedení jehly ucítila, jak se její dítě pohnulo. Vylekalo ji to, ale doktor Vandermer ji ujistil, že není žádný důvod k obavám.
Když bylo po všem, Jennifer vstala a prohodila: „Asi vám nemusím říkat, abyste mi dal vědět, jen co něco zjistíte."
„To víte, že ne," ujistil ji. „Osobně dohlédnu na to, jak budou se vzorkem v laboratoři zacházet. Snažte se být klidná a pustit starosti z hlavy."
„Pokusím se," slíbila. Těšila ji pozornost, kterou ji doktor Vandermer zahrnoval, ale byla by ráda, kdyby se netvářil tak vážně. Znepokojovalo ji to ještě víc, než byla.
Při obědě koupil Adam cigarety za deset dolarů a odnesl je do své kajuty. Když z ní vycházel, napadlo ho podívat se znovu na Alana.
Dveře byly dosud odemčené, ale když je otevřel, byl Alan pryč! Adam nahlédl do koupelny, jestli se tam náhodou nezhroutil, ale kajuta byla nadobro prázdná. Věděl určitě, že ten člověk, kterého tu viděl po ránu, nebyl v stavu vyrazit na procházku. Ale třeba se mu mezitím udělalo lépe. Upjal se k tomuto vysvětlení. Bylo ovšem taky možné, že ho odsud odnesli, a co všechno to mohlo znamenat, na to bylo lépe nemyslet. Tak nebo tak, Adam měl pocit, že Alana musí najít. Nejprve to zkusil v jídelně, pak na vyhlídkové palubě, kde byl nachystaný gril na opékání hamburgerů a párků. Mnozí z cestujících odpočívali na lehátkách a spali. Adam prošel nazpět prázdnými přednáškovými sály a zamířil k tělocvičně a ordinaci lodního lékaře. Na dveřích byl nápis: „V naléhavých případech se obraťte na stevarda."
Adamova úzkost stále narůstala. Snažil se ji ovládnout, aby si toho někdo nevšiml a nepojal podezření. Rozhodl se vrátit do jídelny. Jíst nebude, ale aspoň se podívá na ostatní lékaře.
Sotva došel k svému stolu, uvědomil si, že dívka, která mu sedí po pravici, je tmavovlasá tanečnice, které si včera povšiml. Měla na sobě střízlivé oblečení a každý ji mohl pokládat za cestující.
Adam se rozhlédl po místnosti a všiml si mnoha dalších tanečnic. Brunetka vedle něj ho zatahala za rukáv a obrátila jeho pozornost k sobě.
„Já jsem Heather," představila se tím zvláštním monotónním hlasem, který už na téhle plavbě začínal Adamovi připadat jako všeobecný. Příjmení mu neprozradila.
Ostatní hosté u stolu se zdáli soustředěni na jídlo. Před Adamem se objevila miska s voňavou italskou polévkou. Předstíral, že trochu jí a Heather z něj přitom nespouštěla očí. Přikyvoval a usmíval se, dokud nakonec nepoznamenala: „Moc nejíte."
„Měl jsem mořskou nemoc," vysvětlil jí. Byla to jediná výmluva, která ho právě napadla.
„To je ale lepší se najíst," radila Heather. „Nevím proč, ale s prázdným žaludkem to bývá ještě horší."
„Vážně?" podivil se. Pak, jako by ho to najednou napadlo, dodal: „Vy ale taky jídlu moc nedáte."
Heather se rozesmála vysokým pronikavým smíchem: „To už je úděl tanečnic. Věčně si musím hlídat váhu."
Přikývl. Věděl od Jennifer, že tanečnice jsou svou váhou přímo posedlé.
„Nechtěl byste, abych za vámi dnes večer přišla do kajuty?" Prohodila to tak nezávazně, jako by se ptala na počasí.
Adam byl rád, že nejí. Mít v té chvíli cokoli v ústech, určitě by se zakuckal. Takhle si jen odkašlal a rozhlédl se po spolustolovnících, ale všichni dál pokračovali v jídle, jako by vůbec nevnímali, co se kolem nich děje. Otočil se k Heather. Hlas měla divný, ale rozhodně nevyhlížela jako pod vlivem drog. Rozhodl se přistoupit na její hru. Třeba mu aspoň zodpoví pár otázek kolem téhle čím dál podivnější plavby.
„Přijď, až budeš mít po vystoupení," zašeptal.
„Takže v jedenáct u tebe v kajutě," souhlasila nadšené.
Adam zrudl jako rak. Naštěstí ostatní stolovníci jako by přeslechli i tohle. Adam se na dívku letmo usmál a kývl jí na

rozloučenou.
Vrátil se do své kajuty a rychle zhltal trochu Josého chleba a sýra. Na odpolední přednášce si všiml, že přibylo prázdných sedadel. Po Alanovi nebylo nikde ani stopy, později však zahlédl Neda a Clair. Usmáli se na něj, ale o Alanovi nevěděli, a jako by neměli o čem mluvit. Adam odhadl, že dostávají mírné dávky uklidňujících prostředků. Během třetí přednášky už značná část posluchačů spala. Byl přesvědčen, že to není jen z nudy.
Ve čtyři odešel a vydal se za Josém. Třeba bude mít nějaký nápad, kam se mohl Alan podít.
„Rád bych si s tebou promluvil," řekl, když ho José pustil za přepážku.
„Oč jde?" chtěl vědět José.
„Vlastně o nic," řekl Adam. „Jen bych se tě rád na něco zeptal."
José ho zavedl do své kajuty a zavřel dveře. Z horní skříňky vytáhl dvě skleničky a láhev rumu. Adam odmítl, ale José přesto obě sklenice naplnil.
„Co je to s tebou?"
„Prošels někdy celou loď?" zajímal se Adam.
José vyprázdnil sklenici jediným douškem, otřel si ústa hřbetem ruky a zavrtěl hlavou: „Ne. Celou ne. Tam, co bydlí ti magoři v bílých sáčkách, jsem nebyl."
„Já myslel, že bydlí tady s posádkou," podivil se Adam.
„Přeskočilo ti nebo co?" užasl José. „My ty panáky jakživi ani nezahlídnem. Mají kajuty na palubě C."
„A kde to je? Já myslel, že nejnižší paluba je B."
José pozvedl druhou skleničku: „Opravdu nechceš panáka?"
Adam zavrtěl hlavou.
„Schody do ubytovny stevardů vedou z jídelny pro pasažéry," vysvětloval José a upíjel z druhé sklenice. „Vím to jedině proto, že jsem se tam, jednou když jsme stáli v přístavu, vypravil porozhlídnout po něčem k jídlu. Při mojí smůle mě tam čapli a málem jsem dostal padáka. Ale co je ti po nich?"
„Já se vyptávám proto," vysvětloval Adam, „protože pasažér z kabiny vedle mojí zničehonic zmizel. Nejdřív to vypadalo, že stůně, a teď je pryč."
„Zkusils to na marodce? Jeden chlap z posádky mi vykládal, že tu mají nemocnici se vším všudy. Věděl o tom, protože tam pomáhal nosit zařízení." „A kde to je?" ptal se Adam.
„Na béčku, za doktorovou ordinací."
Adam sebral jídlo, které mu José předem zabalil. Marodka mu připadala jako místo, kde by Alana najít mohl.
„A co cigarety?" připomněl José.
„Neboj," ubezpečil ho Adam. „Zítra dopoledne. Ve stejnou dobu."
„Tak dobře," přikývl José. „Počkej, vykouknu ven." Postavil prázdnou sklenici a začal otvírat dveře.
„Ještě na jednu věc bych se tě rád zeptal," vzpomněl si Adam. „Víš něco o těch tanečnicích?"
José se na něj zazubil od ucha k uchu.
„Ne tolik, kolik bych o nich vědět chtěl."
„Jsou to prostitutky?" zajímal se Adam, protože ho napadlo, že by bylo dobře to vědět předem, než ho Heather navštíví.
José zavrtěl hlavou a dal se do smíchu: „Ne, holčičky ze střední školy, cosi potřebujou trošičku přivydělat. Co je to za otázky?"
„Vídáte je někdy?" nevzdával se Adam.
„Rád bych," odbyl ho José. „Pochop, nás ti cvoci, co tyhle plavby organizují, mezi sebe jakživ nepustí. Ale viděl jsem jednu z těch holek asi před rokem na pláži na Portoriku. Trochu jsem to na ni začal hrát, ale neměla zájem. Byl jsem pořádně namazaný, a tak jsem po ní chňapnul. A najednou koukám, že má na hlavě paruku. Ta jí spadla a pod ní měla oholenou hlavu. A na každém spánku čerstvou kulatou jizvu. No pověz, není to divný?"
„Co se s ní stalo?" vyptával se Adam.
„To jsem se jakživ nedověděl," ušklíbl se José. „Nakopla mě a já ztratil zájem."
„To je ale plavba!" poznamenal Adam a zvedal svůj balíček.
„Co pořád máš?" nechápal José. „Copak si tu dost neužíváš?"
Když zazvonil telefon, nějaký vnitřní hlas Jennifer napověděl, že to bude doktor Vandermer. Slyšela, jak matka zvedá sluchátko, a vzápětí nato její tlumený výkřik. V té chvíli Jennifer věděla všechno. Rozběhla se ze schodů, ještě než ji matka stačila zavolat. Když vtrhla do kuchyně, matka jí beze slova předala sluchátko.
„Dobrý den, pane doktore," snažila ovládnout svůj hlas.
„Dobrý den, Jennifer," odpověděl lékař. Na chvilku se odmlčel. „Mám pro vás bohužel špatné zprávy.
„Já to tušila." Vycítila, že se doktor Vandermer pracně snaží vybrat správná slova.
„Amniocentéza dopadla jednoznačně pozitivně," řekl. „Tentokrát jsem na celý laboratorní postup dohlížel osobně. K záměně dojít nemohlo. Je tam stejná základní chromozomální odchylka. K té záměně vlastně totiž vůbec nedošlo. Je mí to moc líto, ale váš plod má zřejmě kromě Downova syndromu i výraznou vývojovou poruchu sexuálních orgánů."
„Panebože!" zděsila se Jennifer. „To je hrůza."
„To je," přitakal doktor Vandermer. „Poslyšte, pokud s tím máme něco udělat, musíme si pospíšit."
„Já vím. Už jsem si to všechno důkladně promyslela, a tu interrupci chci. Čím dřív, tím líp."
„V tom případě bych to pro vás zařídil na zítřek."
„Děkuju, pane doktore," řekla Jennifer. Pak zavěsila. Paní Carsonová sevřela dceru do náručí a řekla: „Vím, jak ti musí být, ale myslím, že děláš dobře."
„Já vím. Jen si o tom chci promluvit s Adamem."

Ústa paní Carsonové se hněvivě stáhla.
„Maminko, je to pořád ještě můj muž a já nechci něco takového udělat bez jeho vědomí.“
„Tak dobře, holčičko, jak myslíš.“ Matka vyšla z kuchyně a zamířila nahoru, nejspíš aby si z druhého aparátu postěžovala na Adama svému muži.
Sotva osaměla, vytočila Jennifer nejprve číslo bytu, pro případ, kdyby se Adam přece jen náhodou vrátil. Nechala telefon zazvonit snad dvacetkrát. Potom zavěsila a zavolala na informace o číslo farmaceutických závodů Arolen v Montclairu. Když se jí ozvala spojovatelka Arolenu, požádala, aby ji přepojila na Clarence McGuira. Než se jí podařilo dostat ho k telefonu, musela se napřed těžce probojovat přes jeho sekretářku.
„Tak jak se vám daří, paní Schonbergová?“ zeptal se McGuire, když se konečně ozval ve sluchátku.
„Není to valné,“ řekla chladně Jennifer. „Chci vědět, kde je můj muž.“
„Je mi líto, ale to sám nevím. Zavolal a oznámil nám, že musí z rodinných důvodů odjet z města.“
„Že mi nelžete, viďte, že ne?“ zaprosila Jennifer. „Já myslela, že jste ho poslali na Portoriko.“
„Tu nabídku odmítl,“ ujistil ji McGuire. „A nevidím důvod, proč bych vám měl lhát.“
Jennifer zavěsila s pocitem zmatku. Byla si natolik jistá, že Adam jel na výlet s Arolenem a nechtěl jí to říct, že si teď vůbec nedokázala představit cokoli jiného. Nenapadlo ji nic lepšího než zavolat Adamovu otci.
„Nehněvejte se, že vás obtěžuju, pane doktore,“ začala nejistě, protože to bylo prvně, co mu kdy volala, „ale sháním Adama a napadlo mě, jestli náhodou nevíte, kde je.“
„Nemám ani tušení,“ ujistil ji doktor Schonberg, „a pokud by to měl někdo vědět, jste to vy.“
Jennifer zavěsila, když se matka vrátila do kuchyně. Zřejmě vyslechla její rozhovor s McGuirem.
„Tátovi to ani neříkej,“ varovala ji. „Už takhle si myslí, že Adam má nějakou ženskou.“
Adam byl nervózní. Kolem šesté hodiny dostal další žlutou kapsli a při večeři ho stevardi pozorně sledovali. Ve strachu, aby si nevšimli, že se vyhýbá jejich kúře, předstíral, že jí, a schovával jídlo do ubrousku. Jak to jen šlo, vypadl z jídelny. Na zpáteční cestě do své kajuty nahlédl na ošetřovnu. Byla skvěle vybavená, s kompletním operačním sálem a rentgenovým přístrojem nejnovější výroby. Ale v malém lůžkovém oddělení žádní pacienti nebyli.
Když míjel Alanovu kajutu, otevřel dveře a očekával, že uvidí opět prázdnou místnost. Ke svému překvapení spatřil Alana, jak leží na posteli v podstatě ve stejném stavu, v jakém ho viděl naposled. Když ho vyburcoval, věděl Alan, kde je, ale trval na tom, že svou kajutu vůbec neopustil. Adam ho opatrně znovu uložil a vrátil se k sobě. V bezpečí New Yorku mu myšlenka, že by mohl zjistit, proč po návratu z plavby doktor Vandermer změnil svůj názor na Pregdolen, připadala jako dobrý nápad.
Teď už si nepřál nic víc než se živý a zdravý vrátit domů ke své ženě. Vzpomněl si, že mu jednou někdo vysvětloval, že Arolen pořádá své konference na lodi právě proto, aby lékaře oprostil od všech každodenních starostí. Ale nacpávat je drogami, aby vůbec nevěděli, co dělají, to už bylo trochu moc. Z toho šel strach.
Někdo zaklepal na dveře a Adamovi se zrychlil tep. Doufal, že to nebude stevard s bezvýraznou tváří a další pilulkou.
„Panebože,“ vydechl, když uviděl na prahu Heather.
„Jsem strašně ráda, že mi dovolili vynechat poslední vystoupení,“ řekla, vešla dovnitř a rozhlédla se malé kajutě.
Měla na sobě průsvitnou blůzu a určitě nejkratší sukni, jakou Adam kdy viděl. Postavu měla skutečně nádhernou.
Jsem přece blázen, pomyslel si a nemohl z ní spustit oči. Jak jen pro všechno na světě vysvětlí tohle Jennifer?
„Heather, co kdyby sis sedla, abychom si mohli trochu popovídat?“
Přestala kroužit tanečními krůčky po místnosti. „Proč ne?“ souhlasila, usedla na postel vedle Adama a přitiskla mu k noze nahé stehno. Lehoučce kopla nohama a odhodila tak střevíčky na vysokých podpatcích na druhý konec místnosti.
„O čem by sis chtěl povídat?“
„O tobě,“ řekl a usilovně se snažil vyhnout pohledem křivce jejích ňader.
„Já bych si radši povídala o tobě,“ namítla Heather a ovinula mu ruce kolem krku.
„Tos říkala už u oběda,“ odstrčil ji jemně, „ale já bych se opravdu rád dověděl něco o tobě.“
„Toho moc k vyprávění není,“ ujistila ho.
„Koukni, tohle není běžná práce pro mladou holku. Jak jsi k tomu vlastně přišla?“
Heather neodpovídala. Adam nejprve myslel, že přemýšlí, ale když se na ni podíval, připadala mu spíš jako v transu.
„Heather?“ zamával jí rukou před očima.
„Ano?“ zamrkala.
„Na něco jsem se tě ptal.“
„Aha, ano. Jak jsem se dostala na Fjord? To je dost dlouhá historie. Původně jsem bývala sekretářka u Arolenu v New Jersey. Byli se mnou spokojení, a tak mi nabídli místo u MTVS na Portoriku. Tam jsem začínala taky jako sekretářka, ale pak zjistili, že ráda tancuju, a tak jsem přišla k tomuhle místu.“
To vysvětluje ta taneční vystoupení, pomyslel si, ale ne prostituci, pokud je skutečně prostitutka. Pokud šlo o tohle, byl by radši zůstal v pochybnostech.
„Líbí se ti tahle plavba?“ přešla Heather k jinému námětu.
„Náramně.“
„Se mnou se ti bude líbit ještě víc,“ slíbila. „Ale napřed mám pro tebe dárek.“
„Vážně?“ podivil se.
„Počkej chviličku.“ Vstala a popošla k malé kabelce, kterou odložila na stůl. Když se obrátila, uviděl, že drží v ruce další dvě žluté kapsle. Pocítil záchvat paniky.
„Nepodala bys mi ze skříně trochu džusu?“ poprosil ji. „Ta voda je příšerná.“
„Ale jistě,“ přisvědčila. Odložila pilulky na stůl a šla pro džus. Otevřela krabičku a podala mu ji. Sevřel pilulky v hrsti, a

jak uklízela džus nazpátek, zahodil je za postel.
„A teď uvidíš, jak se ti tu bude teprve líbit se mnou," prohlásila a sedla si mu na klín.
„Počkej ještě vteřinku," uhnul Adam jejím rtům. „Na co jsou ty prášky, cos mi dala?"
„Ty jsou pro radost," usmála se Heather. „Aby ses uvolnil a pustil z hlavy všechny starosti."
„Ty je taky bereš?"
„Ne," zasmála se svým vysokým pronikavým smíchem. „Já žádné starosti nemám."
„A proč myslíš, že já ano?"
„Všichni doktoři mají starosti," prohlásila.
„To takhle navštěvuješ všechny doktory?
Ty i všechny ostatní tanečnice?"
„Ne," zavrtěla hlavou. „Jen ty, za kterými nás pan Powell a doktor Goddard pošlou."
„A za mnou tě taky poslali?"
Heather přikývla.
„A víš proč?"
„Protože ses ještě pořád dost neuvolnil." Našpulila rty. „Nelíbím se ti snad?"
„To víš, že ano." Sklonil hlavu, políbil ji a rukama se jí přitom probíral kořínky vlasů, aby zjistil, jestli má paruku. Neměla, ale jak jí hladil kůži nad spánky, nahmatal malé scvrklé vrásky.
„Heather, pověz. To jsou jizvy?"
„Já myslím, že ne," odpověděla rozmrzele. „Kde?"
„Tady na spáncích," řekl. Jemně jí pootočil hlavu na stranu a rozhrnul jí vlasy, aby se mohl podívat. Byly to skutečně drobné, asi centimetr dlouhé jizvy, přesně takové, jak říkal José.
Heather zvedla ruku a ohmatala to místečko. Pak pokrčila rameny.
„To ani nevíš, jak jsi k nim přišla?"
„Ne," prohlásila. „A co víc, je mi to fuk."
„Omlouvám se, že se mnou asi není moc velká zábava. Možná že jsem až trošku moc uvolněný."
Heather se zatvářila zklamaně: „Asi jsem s těmi pilulkami měla přece jen ještě chvíli počkat."
„Bude mít pan Powell radost, že jsem konečně pustil všechny starosti z hlavy?"
Přikývla a jemně mu hladila ramena.
„A co na tom panu Powellovi záleží?" vyzvídal dál Adam.
„Chce, abys mohl jít do instruktážního sálu," vysvětlila Heather.
Zůstal na ni zírat. Zachytila jeho pohled a rychle se zeptala: „Opravdu si připadáš uvolněný?"
„Jako nikdy," ujistil ji rychle. „A ty víš, kde ten instruktážní sál je?"
„Aby ne. Vždyť tě tam mám dovést. Ale až na to bude čas."
„Takhle uvolněný jsem si ještě jakživ nepřipadal," vzdechl a nechal ruce volně klesnout podél těla. „Proč mě tam nevezmeš hned?"
Místo odpovědi jako by Heather upadla znovu do transu. Pár minut nato pokračovala v hovoru, jako by si své odmlky vůbec nebyla vědoma: „Mohla bych tě tam vzít, kdyby sis vzal ještě jednu pilulku. Musím mít jistotu, že usneš."
„Tak mi ji dej," požádal. „Beztak už sotva držím oči otevřené."
Bylo zvláštní, jak snadno se nechala Heather obelstít. Stejně jako stevard byla až dětsky důvěřivá. Po chviličce Adam položil hlavu na polštář a zavřel oči. Deset minut nato mu Heather pomohla na nohy a vyvedla ho z místnosti. Šli nazpět k ústřednímu schodišti, vystoupili na hlavní palubu a vešli do jídelny. Hned za jedněmi z dveří vedle pódia byla komora s ubrusy, talíři a podnosy. Vpravo byly dveře a za nimi schodiště vedoucí kamsi dolů do nitra lodi. Adam si domyslel, že tam někde bude paluba C.
Cestou dolů potkali několik stevardů vracejících se vzhůru. Adam se snažil vyhýbat jejich očím. Nechtěl, aby si někdo všiml, že své omámení jen předstírá. Když dospěli až na úpatí schodů, prošli dlouhou chodbou k dvoukřídlým dveřím.
„Stuart Smyth," ohlásila Heather stevardovi, který střežil vchod. „Opakovací turnus."
„Sedadlo 47," řekl stevard a podal Heather cosi velmi podobného kreditní kartě. Vešla spolu s Adamem dovnitř.
Když jeho oči přivykly temnotě, uviděl, že se ocitl v jakémsi divadelním foyeru. Nahlédl přes pažení sahající do výše hrudi, spatřil promítací plátno. Kolem bylo úplné ticho, ale Adamovi se zdálo, že ve tmě vidí mihotavé obrysy lékařů.
Jiný stevard převzal od Heather kartičku, beze slova uchopil Adama za paži a vtáhl ho do hlediště. I ve tmě rozpoznal, že zdejší sedadla se od těch běžných v kině liší. Každé z nich vyhlíželo jako miniaturní elektrické křeslo se spoustou elektrod a popruhů. V každé řadě bylo patnáct až dvacet, sedadel a řad bylo přes dvacet.
Stevard držel Adamovu paži v nepříjemně pevném sevření a vedl ho střední uličkou. Adam z hrůzou spatřil, že lékaři jsou vysvlečeni do naha a upoutáni koženými popruhy. Všichni měli na hlavách helmy vybavené sluchátky a elektrodami pro povrchovou stimulaci. Všichni vypadali těžce nadrogovaní jako Alan, na pomezí mezí spánkem a bděním. Kolem těl se jim vinuly další dráty upevněné jehličkovými elektrodami k různým nervovým centrům.
Stevard zastavil před prázdným křeslem v přední řadě. Zasunul kartičku do štěrbiny po straně křesla a začal rovnat dráty.
Adam se málem bál i vydechnout. Připadal si, jako by se znenadání ocitl uprostřed filmového hororu. Pohlédl na rozměrné promítací plátno a uviděl tam lékaře nabízejícího pacientovi běžný druh léku. Na plátně problesklo jméno přípravku, lékařova tvář se zkřivila bolestí a lahvička mu vypadla z ruky. V téže chvíli uslyšel Adam přízračné zaúpění všech lékařů v sále. Pak podal lékař na plátně pacientovi přípravek Arolenu a široce se usmál. Adam skouzl pohledem k lékaři vedle sebe a uviděl, že i on se blaženě usmívá.
Sledoval stevarda, jak urovnává popruhy, a uvědomil si, že je právě svědkem uplatňování nejnovější techniky kontroly

mysli, zahrnující nácvik averze a posilování pozitivního vztahu. Na plátně se odehrávaly další klinické situace a Adam viděl, jak se tváře lékařů kolem křiví bolestí nebo naplňují rozkoší podle situace na plátně.
Panebože, pomyslel si Adam, ocitl jsem se uprostřed noční můry, kde se lékař stává pacientem. Žádný div, že Vandermer změnil svůj názor na Pregdolen. A to pomyšlení, že Jennifer je v jeho rukou!
Stevard začal Adamovi rozepínat košili a dotek jeho prstů Adamovi připomněl vlastní zranitelnost. Není tu jen jako pozorovatel. Hodlají ho napojit na dráty a podrobit stejné proceduře.
Když si pozorně prohlížel tvář stevarda, který neobratně zápolil s knoflíky, došlo mu, že je pod vlivem drog stejně jako lékaři, pouze dávka byla o něco slabší. Vlastně, uvědomil si Adam, musejí být nadrogovaní všichni stevardi. Někteří z nich možná dokonce prodělali mozkovou operaci, jak měl podezření, že tomu bylo u Heather.
Na plátně se objevila scéna odsuzující zbytečné chirurgické zákroky. Podle všeho šlo MTVS o víc než o to vtlouct doktorům do hlavy, aby předepisovali přípravky Arolenu.
Stevard z něj stáhl košili a začal se potýkat s jeho páskem.
„Víte vůbec, co děláte?“ sykl na něj Adam, neschopen už dál mlčet.
„Pomáháme doktorům při učení,“ odpověděl stevard zaskočený nečekanou Adamovou otázkou.
„Za jakou cenu?“ rozhořčil se Adam a popadl muže za zápěstí.
Stevard pomalu, ale s obrovskou silou odtrhl Adamavy prsty od své paže. Adam užasl nad tím, kolik v tom muži zbylo síly i přes obrovské dávky drog, kterými ho nepochybně ládovali.
„Prosím vás,“ snažil se ho stevard zklidnit. „Musíte spolupracovat.“ Pozvedl helmu a chystal se mu ji nasadit na hlavu.
S vědomím, že musí vsadit všechno na moment překvapení, uchopil helmu a narazil ji stevardovi na hlavu. Popadl změť drátů a omotal mu je kolem krku. Pak se obrátil a rozběhl se pryč, doufaje, že než se stevard zmůže na výkřik, bude už z místnosti venku.
Jak se řítil uličkou mezi sedadly, vydali lékaři další bolestný ston a Adamovi znovu přejel mráz po zádech. Dorazil ke dveřím a v plné rychlosti se vyřítil na chodbu. Jak míjel budku strážného, dozorčí vykřikl.
Adam uháněl vzhůru po schodišti na hlavní palubu takovým tempem, že málem upadl. Stevard scházející po schodech proti němu vztáhl ruku, aby ho zachytil, ale nepokusil se ho zadržet.
V jídelně se musel Adam rozhodnout, jestli má stoupat ještě výš nebo ne. Rozhodl se, že ano, protože podpalubní prostory v něm probouzely klaustrofobický strach. Když pádil kolem přednáškových sálů, uslyšel několikeré zazvonění. Pak se ozval lodní reproduktor: „Prosím, věnujte pozornost tomuto hlášení. Cestující Smyth se dostal do potíží a je třeba ho zadržet.“
Na vrcholu schodiště se Adam na okamžik zastavil a roztřásl se hrůzou. Zoufale se snažil ovládnout nával paniky a připadnout na nějakou skrýš. Různé šatny a skříně byly příliš na ráně. Mimoto by byl v pasti. Vyběhl po schodech ještě výš. Jak přebíhal vyhlídkovou palubu, zaslechl zezdola mužský pokřik.
V křečovité hrůze se vyškrábal na vyhlídkovou palubu a proběhl kolem bazénu. Znenadání se před ním objevil mohutný bílý komín. Zahlédl kovový žebřík při levé straně. Bez rozmyslu se chopil nejnižší příčky a začal šplhat vzhůru. Jak stoupal nad závětří paluby, opřel se mu do holé hrudi závan větru. Urazil už přes patnáct metrů, když uslyšel své pronásledovatele na palubě pod sebou. Představil si reflektor, v jehož světle by se na pozadí bílé stěny jasně odrážel, a zavřel strachy oči.
Když uběhlo několik sekund a dosud se nezdálo, že by ho někdo objevil, odvážil se pohlédnout dolů. Několik stevardů metodicky prohledávalo plátěné kryty záchranných člunů a otvíralo nejrůznější přístěnky. Zatím jim nedošlo, kde se skrývá, ale při zjištění, v jaké výšce nad palubou se ocitl, se mu zatočila hlava. Když pohlédl vzhůru, nebylo to o nic lepší. Hvězdy na obloze jako by se komíhaly sem a tam.
Po pár minutách pohlédl znovu dolů. Několik stevardů se hemžilo u úpatí komína. Přes všechen svůj strach z výšek začal stoupat po žebříku ještě výš. Odhadoval, že na samotný vrcholek mu zbývá ještě nějakých osm metrů. Těsně pod vrcholem komína byl po každé straně temný otvor, přibližně tak široký, aby se jím mohl člověk protáhnout. Rozhodl se zjistit, jestli by se v jednom z nich nemohl ukrýt. Usilovně se snažil nepřipouštět si možnost pádu a přitáhl se k otvorům. V každém z nich byla na dně kovová mříž.
Protože věděl, že na tak nápadném místě už déle zůstat nemůže, zachytil se okraje levého otvoru a přitáhl nohy k jeho ústí. Jak tak visel mezi žebříkem a otvorem, málem ztratil nervy. Paluba byla v nesmírné hloubce. Sebral veškerou odvahu, pustil se žebříku a přitáhl se do otvoru.
Dopadl dovnitř na všechny čtyři, ale sotva zase nabyl rovnováhy, obešel svůj nový úkryt kolem dokola. Neměl potuchy, k čemu může tenhle prostor sloužit, ale byl rád, že ho objevil. Teď, když věděl, že ho není vidět, se cítil trochu víc v bezpečí a začal přemítat co dál. Pomyšlení na lékaře skučící bolestí ho strašilo. Už chápal, proč doktor Foley a doktor Vandermer podlehli.
Vzpomněl si Goddardovu přednášku o zájmu Arolenu o fetologii a uvědomil si, že tahle farmaceutická společnost musí mít čím dál větší spotřebu plodových tkání. Najednou pochopil, proč se na Julianově klinice provádí tolik amniocentéz. Ta záměna Jenniferina vzorku nejspíš nebyla žádné nedopatření. Adama zalil studený pot. Což jestli Jennifer přemluví, aby si nechala amniocentézu i opakovat, než se mu podaří vrátit se do New Yorku!
Klesl na kolena. Kdyby byl hlupák utíkal radši dopředu, mohl se ukryt v prostorách pro posádku a třeba někam zavolat vysílačkou. Ne, uvědomil si, to je čirá fantazie. Začal uvažovat, jak by se mohl dostat zpátky na palubu, když vtom zaslechl z vnější strany komína dunění.
Opatrně se povytáhl k okraji otvoru a vyhlédl ven. Asi v polovině žebříku uviděl stevarda. Znovu se ho zmocnila panika. Je v pasti. Třeba ten muž nepoleze až k otvoru, ale to se nezdálo pravděpodobné.
Adam slyšel, jak muž namáhavě dýchá, a vteřinku nato se u okraje otvoru objevila ruka, pak noha a nakonec stevard sám. Adam vyčkal, až se nad otvorem objeví jeho jasný obrys s rozpřaženýma rukama, aby udržel rovnováhu. Pak se

vrhl kupředu, uchopil muže oběma rukama za hlavu a vší silou mu jí udeřil o ocelový plášť komína. Musel ho zachytit za sako, aby se pozpátku nezřítil dolů na palubu. Vtáhl bezvládného muže dovnitř a nechal ho ležet na dně. Sklonil se a prohlédl mu hlavu. Alespoň že nekrvácela.
Povytáhl stevarda do sedu a pokoušel se svléct mu košili a bílé sako. Dost se nahmoždil s motýlkem, přestože byl jen připínací. Pak vstal a vyzkoušel si mužovo oblečení. Bylo mu trochu velké, ale ušlo to. Zapnul si horní knoflík košile a připevnil si motýlka. Překročil bezvládné tělo, pohlédl dolů ze žebříku a usoudil, že bude lépe zmizet, než přijde stevard k vědomí. Řekl si, že nejlepší úkryt najde v prostorách pro posádku.
Byl už asi v polovině žebříku, když se dole na palubě objevil jeden ze stevardů. Nezbude mu než kolem něj nějak proklouznout. Slezl na palubu, urovnal si motýlka, uhladil vlasy a vykročil kupředu.
Když míjel stevarda, který prohledával komory na lehátka poblíž hlavních schodů, musel se hodně ovládat, aby se nedal do běhu. Aspoň že schodiště samo bylo prázdné a Adamovi se podařilo sejít na vyhlídkovou palubu, aniž si ho kdo všiml. Ostatní stevardi byli bůhvíkde, nejspíš ho hledali někde v jiných částech lodi. Vyšel na pravoboku a zamířil k přídi. Když proklouzl za přepážku, uvědomil si, že ve svém převleku by mohl být v téhle části lodi nápadný. Stáhl ze sebe sako a hodil ho přes palubu.
Spěšně prošel ke dveřím, kam ho vodíval José. Jak je otvíral, rozhlédl se chodbou osvětlenou holými žárovkami vrhajícími na stěny bizardní stíny. Ze vzdáleného konce chodby slyšel hlasy a cinkot příborů. Domyslel si, že tam bude asi kantýna posádky.
Tak potichu, jak to jen na kovové podlaze bylo možné, se přikradl k Josého kajutě a zaklepal. Nikdo neodpověděl. Zkusil vzít za knoflík dveří, zlehka je otevřel a rychle za sebou opět zavřel.
Místnost byla bohužel neosvětlená. Přejížděl prsty po stěně vedle dveří, ale žádný vypínač nenahmatal. Opatrně postupoval místností a snažil si vybavit její půdorys. Vzpomínal si, že nad visutým lůžkem byla na zdi připevněná lampička.
Náhle se z temnoty vynořila ruka a popadla ho za krk.
„José!“ zasípal Adam, ještě než ruka sevřela svůj stisk a začala ho škrtit. Už málem ztrácel vědomí, když vtom sevření jeho krku povolilo. Ozvalo se cvaknutí a místnost zalilo světlo. Před Adamem stál José a znechuceně si ho měřil.
„Chceš se nechat oddělat?“ zavrčel, stáhl ruce a usedl na kraj lůžka.
„Já klepal,“ vypravil ze sebe Adam a třel si krk. „Ale ty ses neozval.“
„Spal jsem, k sakru.“
„Moc se omlouvám, ale jinak to nešlo.“
„Honila tě snad jedna z těch děvenek?“ zeptal se sarkasticky José.
„To zrovna ne,“ ušklíbl se Adam. „Ale ti magoři v bílých sáčkách.“
„Co po tobě k sakru mohli chtít?“ divil se José. „Kdybych ti to vyprávěl, nebudeš mi to věřit.
Ale máš šanci si vydělat nějaké prachy. Nemáš zájem?“
„Prachy mě zajímají vždycky,“ připustil José. „O co jde?“
„Kdy připlujem do St.Thomasu?“
„Kolik je hodin?“
Adam pohlédl na hodinky. „Půl druhé.“
„Za čtyři za pět hodin. Tak nějak.“
„Potřeboval bych, abys mě někam schoval, než přistaneme. A pak se musím dostat z lodi, tak aby mě nikdo neviděl.“
José si přejel tvář hřbetem ruky.
„O jakých prachách to tady mluvíme?“
Adam vytáhl peněženku a přepočítal svou hotovost. Dohromady to bylo něco ke třem stům dolarů.
„Něco budu potřebovat na taxík, ale dvě stě sedmdesát ti dát můžu,“ řekl.
José povytáhl obočí.
„Slíbit ti nemůžu nic, ale zkusím to. Pokud tě chytnou, odpřisáhnu, že jsem tě jaktěživ neviděl.“
Adam mu podal sto dolarů.
„Zbytek dostaneš, až budu na břehu.“
José souhlasně přikývl a přešel ke své skříni. Vytáhl z ní khaki kalhoty se skvrnami od oleje a potrhanou flanelovou košili. Hodil je Adamovi a vybídl ho: „Vem si to na sebe a budeš vypadat jako někdo z posádky. Mám pár kámošů, co ty stevardy nesnášejí stejně jako já. Třeba ti pomůžou. Zatím zůstaň tady. Sem za tebou nikdo nepoleze.“
Adam se pokusil Josému vypovědět, jak strašně moc je mu vděčný za jeho pomoc, ale José ho zarazil slovy, že mu jde hlavně o prachy. Pak na sebe natáhl kalhoty a vyšel z místnosti.
Adam se oblékl do těch špinavých hadrů a své vlastní oblečení schumlal na dno skříně. Pak se na sebe podíval do zrcátka nad umývadlem. Vypadal příšerně, ale aspoň pro jednou byl rád, že mu tak rychle rostou vousy. Rozhodně už nevypadal na jednoho z cestujících.
Dveře se znovu otevřely a Adam div neomdlel, ale byl to jen José.
„Co kdybys příště zaklepal?“ nadhodil Adam.
„Je to přece sakra můj bejvák, ne?“ zavrčel José.
Na to nemohl Adam nic říct.
José znovu usedl na lůžko: „Tak jsem právě mluvil s jedním kámošem, jak tě dostat z lodi. On ví o jednom způsobu. Prý se tak jednou dostal ven sám, když posádce v St.Thomasu zakázali vystoupit na břeh. Potíž je, že potřebuju všechny ty tvoje prachy naráz. Musím uplatit ještě dva další chlápky.“
Adam zavrtěl hlavou.
„Poslyš, pokud se ti to nezamlouvá, tak odsud můžeš vypadnout, nemyslíš?“

Adam pochopil. Nemohl si poroučet. Pokud by José chtěl, mohl mu ty peníze vzít i násilím.
S rezignovaným povzdechem vytáhl peněženku. Pětadvacet dolarů si nechal pro sebe a zbytek podal Josému.
„Tváříš se, jako bys mi dělal bůhvíjaké milosti," podotkl lodník a nacpal si peníze do kapsy. „Ale věř mi jednu věc, za tyhle prachy bysme to nedělali, nebýt toho, že nás ti parchanti stevardi tak štvou."
„To jsem moc rád," řekl Adam a v duchu přemítal, jestli ho José koneckonců jen nevodí za nos.
„Přes noc můžeš zůstat tady. Ráno, až přistaneme, stavím se tu pro tebe. Jasný?"
Přikývl. „Mohl bys mi říct, jak to chcete provést?"
José se usmál: „Radši se nech překvapit. Udělej si pohodlí a všechno hoď za hlavu."
Adam slyšel, jak se José cestou ze dveří chechtá.
Podíval se na hodinky a uvědomil si, že ho čeká dlouhá noc. Připadalo mu, že rozrušením nejspíš neusne, ale netrvalo dlouho a už spal. Nevěděl, kolik hodin uplynulo, než ho probudila hlučná hádka na chodbě. Jeden z hlasů okamžitě poznal.
„Tahle část lodi patří mně. Já jí velím a bez mého svolení ji nikdo prohledávat nebude." To mluvil kapitán.
Hlubší hlas odporoval: „Já mám tuhle loď na starosti, tak mě laskavě pusťte dál."
Adam odhadoval, že by to mohl být Raymond Powell.
Ozval se pokřik dalších hlasů a Adam slyšel otvírání a přibouchávání dveří.
V panice se rozhlédl po místnůstce, kde by se mohl ukrýt. Nebylo kam. I skříň byla příliš úzká na to, aby se do ní vtěsnal. Pak dostal nápad. Rozcuchal si vlasy do čela a spustil kalhoty se skvrnami od oleje až ke kotníkům. Doškobrtal k nezakryté toaletě a usedl na mísu. Vedle záchodu ležel časopis Penthouse, zvedl ho a položil si ho do klína. Pár minut nato uslyšel v zámku klíč a dveře se rozlétly.
Zvedl oči. Ve dveřích stál jeden ze stevardů. Hned za ním viděl pana Powella a slyšel kapitána Nordstroma, který dosud protestoval. Powell věnoval Adamovi znechucený pohled a šel dál. Stevard za ním zabouchl dveře.
Na chvilku se Adam ani nepohnul. Slyšel, jak skupinka hlučně postupuje dál chodbou. Konečně vstal a natáhl si kalhoty. Vzal si Penthouse s sebou na palandu a pokoušel se číst, ale měl příliš velký strach, že se skupina pátračů ještě vrátí. Konečně znovu i usnul a probudily ho až hlasité rány oznamující, že loď vplula do přístavu. Bylo čtvrt na šest.
Následující hodina a čtvrt patřily v Adamově životě k nejdelším. Chodbou co chvíli někdo prošel a Adam byl pokaždé přesvědčen, i že už si jdou pro něj.
V půl sedmé se vrátil José.
„Všechno je nachystané," oznámil, přešel ke skříni a vytáhl láhev rumu. „Nejdřív by sis nejspíš měl dát panáka."
„Myslíš, že to potřebuju?"
„Jo," ujistil ho José a podal mu sklenici. „Já bych si ho být tebou dal."
Adam usrkl trochu rumu, ale byl levný a nahořklý. Zavrtěl hlavou a podal sklenici zpátky Josému. Ten si ji bez všech cirátů nalil do krku.
Když vracel láhev do skříně, zamnul si José ruce. „Kdyby něco, tak se jmenuješ Angel. Ale pochybuju, že se budeš s někým muset moc vybavovat."
Otevřel dveře na chodbu a pokynul Adamovi, aby šel za ním.
/14
Jennifer strávila neklidnou noc, a když ve tři čtvrti na osm zazvonil telefon, byla právě v kuchyni. Rychle po něm sáhla, protože si myslela, že rodiče ještě spí, ale matka už mezitím sluchátko zvedla.
„Jsem u telefonu, mami," zavolala Jennifer, když uslyšela hlas doktora Vandermera.
„Dobré jitro, Jennifer," ohlásil se. „Nachystali jsme váš příjem na půl čtvrté. Omlouvám se, že je to tak pozdě, ale máme tolik práce, že bylo těžké vás vůbec ještě do programu dostat. Do té doby nic nejezte a pijte jen vodu. Večer, až budete mít všechno za sebou, si budete moct k večeři objednat, nač budete mít chuť."
„Dobře," souhlasila nevzrušeně. „Jak dlouho u vás zůstanu?"
„Nejspíš jen přes noc. Tohle všechno vám vysvětlím, až přijdete."
„V kolik se mám ohlásit?"
„Co kdybyste přijela ještě před polednem? Bylo by aspoň dost času na všechny přijímací formality. A pokud by se program trochu uvolnil, třeba bychom vás mohli vzít i dřív. Zatím si odpočiňte a všechny starosti s podrobnostmi nechte na mně."
Jennifer si udělala trochu kávy a vyšla do zahrady. Na chviličku se jí zmocnily pochybnosti, ale pak došla k názoru, že dělá dobře. Jak doktoru Vandermerovi, tak jejím rodičům se zdálo, že nemá na vybranou. Byla by si jen přála, aby tu byl Adam a podílel se na tom rozhodnutí s ní.
Adam následoval Josého a snažil se při tom co nejmíň překážet. Prošli celou délkou chodby, minuli kantýnu a sestoupili po příkrém schodišti. Členové posádky, které cestou potkávali, brali, jak se zdálo, Adamovu přítomnost za samozřejmou. I tak se klepal strachy. Ustavičně čekal, kdy ho někdo pozná a spustí poplach.
Když sešli až dolů do podpalubí, pustili se dál úzkou chodbou, propletenou potrubím a páchnoucí dieselovými zplodinami. Minuli strojovnu. Pracovalo tu množství mužů vysvlečených až po pás a lesknoucích se potem. Rámus byl ohlušující.
Došli až do prostorné temné místnosti plné barevných pojízdných kontejnerů na odpadky, jejichž obsah páchl na sto honů. José vešel dovnitř a zavedl Adama až do nejodlehlejšího kouta, kde seděla na zemi dvojice mužů zabraná do karet. Když se José přiblížil, větší z nich vzhlédl a pak se znovu obrátil ke hře.
„A teď dávej bacha," prohodil k menšímu muži, jak José usedl na bobek vedle nich.
Ve stěně za hráčem byl široký otvor, kterým Adam viděl část mola hemžícího se činorodostí. Do místnosti odtamtud

šikmo dopadal pruh zářivého slunečního světla, působící v tom pekelném prostředí až nadpozemsky.
„Sláva, sláva," mumlal si, když popošel k dolním dveřím a zastínil si oči před prudkým tropickým sluncem. Země – i svoboda mu připadaly tak blizoučko. Na tom, že zatím ještě pořád nevěděl, jak se vlastně dostane ven, vůbec nesešlo.
Znovu pohlédl na betonové molo a jeho nadšení pohaslo. Hned vpravo od něj byl východ pro cestující, pečlivě střežený řetězem stevardů v bílých sakách, kteří důkladně kontrolovali každého, kdo vycházel z lodi.
„José, jak se odsud pokusím vyjít, tak mě musí dostat. Nepůjde to," řekl Adam a snažil se ovládnout svůj hlas.
José ani nezvedl oči od karetní hry a řekl: „Jen klid."
Adam pár minut postával a nevěděl co dělat.
„José," ozval se nakonec, „to mě chcete dostat ven tudyhle?" Pokývl hlavou k východu.
„Ne," odbyl ho José. „To nejlepší teprve přijde."
„A co chcete dělat?" dopálil se.
José neodpověděl. Adamovi nezbylo než se znovu vrátit k otevřenému otvoru. Toužebně se zadíval na zelené vrchy tyčící se nad přístavem. Viděl na nich drobné puntíčky domků. Právě se chystal znovu oslovit Josého, když vtom na molo vjela řada žlutých popelářských vozů, které z kolmých výfuků chrlily dieselový kouř. Zastavily kousek od lodi, jedno za druhým. Pak zaječela lodní siréna.
Hráči zakleli, odhodili karty a zamířili k nejbližšímu kontejneru. Ten největší tlačil, druzí dva táhli a tak ho převezli dolů po rampě až k prvnímu z popelářských vozů. Zatímco se vraceli pro další kontejner, náklaďák se pustil do práce. Napřáhl mechanické spáry, uchopil kontejner, vyzvedl ho vysoko nad řidičovu kabinu j a vysypal jeho obsah na korbu. Všechno probíhalo velmi čistě, protože kontejner měl kovové víko, které se otevřelo teprve až na poslední chvíli. Tou dobou, kdy prázdný kontejner žuchl zpátky na beton, měli už José s ostatními připravený na molu další. Poté, co náklaďák spolkl několik dalších dávek, zahulákal José na Adama: „Tak fajn a teď pojď."
Adam šel za ním k dalšímu kontejneru, který stál v řadě.
„Odjedeš odsud se vším tím sajrajtem," oznámil mu José. Všichni tři muži se rozchechtali.
„To chcete, abych vlezl do tohohle?" otřásl se Adam hrůzou.
„Není čas se o tom vybavovat," řekl José. „Tohle je poslední várka na první náklaďák."
„A jinak se z té lodi dostat nemůžu?"
„Jinak ne," ujistil ho ten větší z obou mužů. „Jednou jsem vyzkoušel sám. Není to zrovna nóbl projížďka, ale zas tam není nijak narváno."
„A kam mě to zaveze?" vyzvídal Adam a přemítal, co si počne dál, pokud přistoupí na jejich plán.
„Na skládku hned u letiště."
„Prokristapána, proč jste mi neřekli, že mě chcete z lodi pop s kuchyňskými odpadky?"
„To nejsou odpadky z kuchyně," opravil ho hráč karet. „Ty házíme do moře. Tohle je jen smetí."
Klakson popelářského vozu netrpělivě zatroubil.
„Musíš vypadnout," hučel do Adama José. „Nemůžeš donekonečna tvrdnout u mě v kajutě. Stoupni si semhle."
Nastavil mu spojené dlaně a Adam proti všemu svému zdravému rozumu na ně vystoupil. Vysoký hráč karet nadzvedl víko kontejneru a José Adama hbitě strčil hlavou napřed dovnitř do změti krabic, papírů, voskovaných obalů a jiného smetí. A navzdory tomu, co říkal vazoun, tu byly i kuchyňské odpadky. Víko zaklaplo a Adam se ocitl v temnotě. Cítil, jak s ním kontejner sjíždí po rampě na molo. Pak následovalo prudké škubnutí a Adam si představoval, jak asi jeho stoupání vypadá při pohledu ze země. Kontejner se zatřásl a převrátil se vzhůru nohama. Náhle znovu zazářilo světlo a Adam s výkřikem slétl na korbu vozu. Dopadl na všechny čtyři, obalený smetím.
Prakticky hned vzápětí se vůz rozjel. Byl už kus od mola, když se Adamovi konečně podařilo vyprostit hlavu z odpadků. Jinak ale smetí tlumilo otřesy a jízda po hrbolaté silnici nebyla zvlášť nepohodlná. Zato však tropické slunce za chviličku změnilo kovo korbu v rozpálenou pec. Adam se začal potit, a než vůz dojel skládku, bylo mu už docela jedno, co s ním bude dál, jen když se konečně dostane ven. Nejasně si uvědomoval hukot motoru za sebou, jak se korba vozu začala naklánět. Chviličku nato už se sesul na obrovitou kupu odpadků. Stačil se zvednout ještě včas aby viděl, jak se popelářský vůz znovu vzdaluje.
Nikdo ho neviděl odcházet z lodi. Byl v bezpečí. Rozhlédl se kolem a asi dvě stě metrů vpravo uviděl maličké, ostrovní letiště. Po levé straně se, kam až oko dohlédlo, rozprostíralo modré Karibské moře.
Oprášil se, jak to nejlíp šlo, a dal se na pochod k letištní budově.
Letiště bylo jednoduché a před vchodem se kupil shluk pestrobarevných taxíků. Jak vcházel dovnitř, zahlédl skupinku turistů, kteří si ho nervózně měří. Bylo jasné, že pokud něco neprovede se svým zevnějškem, asi mu letenku jen tak neprodají. Zapadl do malého krámku a koupil si tam džíny a tričko s veselým pozváním Přijeďte na St.Thomas. Na přeplněném pánském záchodku vyhledal prázdnou kabinu a převlékl se. Jak vycházel, odhodil Josého staré šatstvo do koše na odpadky, kam nesporně už dávno patřilo. Adam se rozhlížel, až uviděl odletovou tabuli s bílými plastikovými písmeny na tmavých deskách. Létaly sem ponejvíce dvě společnosti: American a Eastern. Ke své radosti zjistil, že by mohl stihnout přímý let do New Yorku s odletem v devět dvacet. Postavil se do fronty na letenku. Fronta postupovala hlemýždím tempem a Adam začínal mít strach, že letadlo zmešká. „Jednou do New Yorku," ohlásil, když se konečně dostal k přepážce. Dívka na něj vrhla pohled, jako by soudila, že jeho neformální oblečení, neholená tvář a ruce bez zavazadel působí trochu nezvykle, ale řekla pouze: „Jak budete platit?"
„Kreditní kartou," odpověděl a vytáhl ji z náprsní tašky, na kterou se bůhvíjak nalepil kousek citronové kůry. Adam ho rozpačitě odloupl a vytáhl z ní svou kartu Visa.
Dívka se podívala na kartu a požádala ho o nějaký doklad. Znovu zalovil v náprsní tašce a vytáhl řidičský průkaz. Dívka do něj nahlédla a pak ho ukázala statnému úředníkovi u vedlejší přepážky.
„Karta je na jméno Schonberg, ale v řidičském průkazu máte napsáno Smyth," řekl muž a pokročil k Adamovi.

Adam zrudl jako rak a vytáhl svůj pravý řidičský průkaz a k tomu ještě zaměstnaneckou průkazku Arolenu se svou fotografií a oboje muži podal. Pokoušel se drmolit něco o tom, že si ten druhý řidičák u něho nechal kamarád.
„Ustoupil byste si, prosím, trochu stranou?“ vybídl ho muž, vzal všechny Adamovy doklady a zmizel za dveřmi. Adam se snažil nepůsobit nervózně, zatímco dívka dál prodávala letenky zbývajícím lidem ve frontě a čas od času na něj vrhla pohled, aby se ujistila, že se nechystá vypařit.
Teprve po dobrých deseti minutách se úředník objevil znovu spolu se zástupcem aerolinií, který se Adamovi představil jako Baldwin Jacob, vrchní kontrolor. Držel v ruce Adamovy doklady. „Letenku vám prodáme,“ řekl, „ale let je obsazen. Budete muset počkat, jestli se někdo nedostaví.“
Adam přikývl. Neměl na vybranou. Úředník vystavil letenku a jedovatě se Adama zeptal na zavazadla.
„Žádná nemám. Na dovolenou jezdím vždycky jen tak nalehko.“
Zašel si do kavárničky a koupil si dvě koblihy a kávu, šťastný při pomyšlení, že v ní určitě není žádná droga. Pak zavolal ke Carsonovým. Přesně, jak se obával, telefon nezvedla Jennifer. Místo toho mu po drátě zaduněl do ucha Carsonův baryton. „Haló,“ ohlásil se veseleji, než jak se cítil. „Tady Adam. Nespí ještě Jennifer?“
„Jennifer tu není,“ odpověděl pan Carson zřetelně nepřátelským tónem.
„A kde je?“
„Tam bys ji stejně nezastihl.“
„Poslyšte, já vím, že máte svou dceru moc rád,“ začal ztrácet trpělivost, „ale já jsem přece jen její manžel a potřebuju s ní nutně mluvit.“ Následovala odmlka a pak si to pan Carson zřejmě přece jen rozmyslel:
„Není doma. Před chvílí odjela s matkou na Julianovu kliniku.
Dnes dopoledne ji tam mají přijmout.“
„Přijmout?“ ustrnul Adam. „A proč? Je jí snad něco?“
„Je v pořádku,“ ujistil ho pan Carson. „A proto si taky myslím, že bys ji měl nechat pár dní na pokoji. Pak se to mezi vámi třeba zase všechno srovná. Ale abych ti řekl pravdu, Adame, zrovna v téhle době jsi ji samotnou nechávat nemusel.“
„Proč? Co se děje?“ naléhal Adam a snažil se opanovat svou úzkost.
„Jennifer byla znovu na amniocentéze,“ řekl pan Carson, „a i tentokrát byl výsledek pozitivní. Rozhodla se pro potrat.“
V Adamovi jako by něco prasklo.
„Nepotřebuje chodit na potrat!“ rozkřikl se.
„To je tvůj názor,“ řekl pan Carson. „My ani Jennifer ho nesdílíme, a za daných okolností s tím nemůžeš celkem nic dělat.“
Ozvalo se cvaknutí. Linka oněměla.
Adam se v panice pokoušel zavolat Jennifer na kliniku, ale dověděl se pouze, že jí ještě nepřidělili pokoj a že pacienty k telefonu volat nesmějí. Adam třískl sluchátkem. Do odletu letadla zbývalo ještě půl hodiny. Pokusil se zavolat Vandermera, ale ten byl na operačním sále.
Adam vyrazil z budky a rozběhl se zpátky k přepážce společnosti American Airlines, obleženě teď lidmi, kteří si chtěli potvrdit rezervaci. Prodral se mezi nimi až k přepážce a požádal, jestli by mohl mluvit s hlavním kontrolorem, Pan Jacob se vynořil až za několik minut. Adam se ani nepokoušel skryt svou narůstající hysterii a vyložil mu, že se do New Yorku dostat musí, protože jeho žena čeká dítě.
Úředník vzal od Adama letenku a beze slova vyťukal něco na počítači.
„Uděláme, co bude v našich silách, ale jak jsem vám už říkal, let je plně obsazen.“
Adam nevěděl, co si počít. Jacob se zjevně kvůli němu nijak nepřetrhne. Adam stál a přemýšlel co dál. Pak se znovu rozběhl k telefonu a zavolal dávnému příteli a někdejšímu spolužákovi Harveymu Hatfieldovi. Harvey vystudoval práva a pracoval teď u jedné velké firmy na Wall Streetu. Aniž by zabíhal do podrobností, řekl Adam Harveymu, že jeho žena si hodlá nechat provést interrupci a on jí v tom chce zabránit.
Zdálo se, že Harvey to celé pokládá za nějaký žert.
„Tak proč voláš firmu specializovanou na slučování obchodních společností?“ zasmál se.
„Kristepane, Harvey, já mluvím vážně.“
„Dobře, tak by ses měl ale radši obrátit na někoho, kdo se zabývá manželskými spory. Zkus třeba Emmeta Redforda. Je to přítel mého otce.“
„Děkuju,“ řekl Adam, protože ampliony už hlásily odlet letadla, do kterého se, jak doufal, snad dostane. Praštil sluchátkem a vyrazil k přepážce, kde se málem srazil s úřednicí, se kterou mluvil původně.
„Prosím vás, slečno, já se do toho letadla musím dostat! Moje žena čeká dítě, a pokud se do New Yorku nedostanu včas, to dítě umře.“
Poprvé za celou dobu měl pocit, že ho někdo opravdu lituje. Dívka se mu zadívala do nepříčetných očí a řekla: „Dám vás na seznamu náhradníků na první místo.“
Adam si dopřál maličký zákmit naděje, ale v tu chvíli se přihnalo pár dalších cestujících a udýchaně předkládalo letenky. Pak se objevil zavalitý muž s vysílačkou. Prošel východem k letištní ploše a zavřel za sebou dveře.
„Pane Schonbergu,“ zavolala Carol, úřednice aerolinií.
Adam se vrhl s nadějí k přepážce, ale Carol jen zavrtěla hlavou: „Je mi to moc líto, ale letadlo je dočista plné. Žádní náhradníci se tam nedostali.“
Zdrcený Adam se zhroutil do křesla. Zvenčí slyšel řev startujících tryskových motorů. Pak se dveře východu znovu pootevřely a objevila se v nich letuška s jedním prstem zdviženým.
Carol se obrátila k Adamovi: „Vypadá to, že tam nakonec jedno místo přece jen zbylo, ale je v oddělení pro kuřáky. Nevadí vám to?“

Sestra, jež Jennifer uvítala na Julianově klinice, byla bohužel právě ta dívka, která tu byla tenkrát, když sem přijímali Cheryl Tedescovou. Když Jennifer uviděla Karin Krinitzovou v její bílé blůze a modré šatové sukni, celá ta nešťastná příhoda se jí rázem znovu vybavila. Karen se nicméně chovala, jako by se viděly poprvé. Pozdravila Jennifer i její matku stejným mechanickým úsměvem.
„Ahoj! Já jsem Karen. Dostala jsem na starost váš případ. Jsem tu od toho, abych vám pomohla, pokud byste měly nějaké dotazy nebo problémy. Rádi bychom, aby se vám u nás co nejvíc líbilo, takže pokud byste něco potřebovaly, zavolejte mě, prosím."
„No tohle je přece milé," rozplývala se paní Carsonová, ale Jennifer měla podivný pocit, že tuhle řeč už jednou slyšela – slovo od slova.
Karen pokračovala dál a vysvětlovala filozofii Julianovy kliniky. Když skončila, paní Carsonová jí nadšeně poděkovala a řekla: „Tak nevím, jestli po tomhle zážitku budu ještě někdy spokojená s naší Englewoodskou klinikou. Tady se o pacienta skutečně fantasticky starají!"
Jennifer přikývla. Tady na klinice se o lidi skutečně starají. Ale Karenina řeč jí přesto šla na nervy. Už napoprvé se jí zdála trochu přeslazená.
Jennifer vzdychla. Zřejmě ji ještě pořád zneklidňuje ten zážitek s Cheryl. Proč by se ta ženská neměla naučit zpaměti něco, co musí odříkávat všem pacientům?
„Není ti něco, holčičko?" starala se paní Carsonová.
„Vůbec nic, mami," ujistila ji Jennifer a dívala za Karen, jak se vzdaluje chodbou. „Děkuju, že jsi sem se mnou dneska šla. Moc to pro mě znamená."
Paní Carsonová objala dceru kolem ramen a přitiskla ji k sobě. Nechtěla dát Jennifer znát, jak velkou starost ve skutečnosti má.
Sotva letadlo přistálo na Kennedyho letišti, vrhl se Adam k nejbližší telefonní budce. Nejdřív zavolal na Julianovu kliniku a požádal, jestli by ho nepřepojili k Jennifer do pokoje. Nedostal žádnou odpověď. Pak vytočil číslo znovu a zeptal se, na kterou hodinu je určen její zákrok. Když se ho spojovatelka zeptala, kdo volá, odpověděl, že doktor Smyth. Zdálo se, že operátorka tuhle odpověď přijala a za okamžik se ozvala do sluchátka sestra a řekla, že Jennifer Schonbergová je naplánována na odpoledne.
„Takže zatím ještě na řadu nepřišla?"
„Ještě ne, ale už ji volají na operační sál. Doktor Vandermer je už skoro připravený."
Adam přehrabal své mince, zavolal znovu na Julianovu kliniku a tentokrát požádal, aby mu dali k telefonu doktora Vandermera. Sluchátko zvedla jedna ze sester na operačním sále a řekla, že doktor momentálně k telefonu přijít nemůže, ale se současnou pacientkou bude hotov během půl hodiny.
Znovu se ho zmocnila panika a zavolal právníka, kterého mu doporučil Harvey, Emmeta Redforda. Hulákal, že jde o otázku života a smrti tak dlouho, až ho k němu konečně přepojili. Jak nejstručněji dokázal, vylíčil právníkovi, že jeho žena si chce nechat provést potrat a on by jí v tom chtěl zabránit.
„V tom případě toho moc podniknout nemůžete, milý příteli," řekl pan Redford. „V souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu nemůže manžel zabránit své ženě v interrupci."
„To je k neuvěření," užasl Adam. „Je to přece taky moje dítě, ne? To se nedá dělat vůbec nic?"
„Snad bych to možná mohl aspoň pozdržet."
„Prosím vás! Udělejte to!"
„Povězte mi její jméno a všechny ostatní údaje," požádal pan Redford.
Vyhověl mu, jak nejrychleji mohl.
„A kdy má na tu interrupci jít?" zeptal se pan Redford.
„Tak asi za půl hodiny," řekl Adam zoufale.
„Za půl hodiny! Co si myslíte, že stačím za půl hodiny pořídit?"
„Už musím běžet," vyhrkl Adam. „Leží na Julianově klinice. A čas utíká."
Zavěsil sluchátko a vyběhl z letištní budovy na stanoviště taxíků. Naskočil do prvního v řadě a zahulákal na řidiče, a ho doveze na Julianovu kliniku. „Máte prachy?" zeptal se taxikář a přeměřil si pohledem Adamovo oblečení.
Adam vytáhl svou dvacetidolarovku a jen doufal, že to bude stačit. Řidič se s tím spokojil, nastartoval vůz a odlepil se od kraje chodníku.
Jennifer ležela na nemocničním vozíku hned před ošetřovnou. Matka stála vedle ní a Jennifer si znovu plnou silou vybavila, jak před časem přišla sem na kliniku s Cheryl. Paní Carsonová se usmívala a předstírala klid, ale bylo jasné, že je stejně nervózní jako její dcera.
„Co kdybys šla zpátky do čekárny?" navrhla jí Jennifer. „Já to zvládnu sama. Podle toho, co říkal doktor Vandermer, to nič nebude."
Paní Carsonová pohlédla na svou dceru a nevěděla, co má dělat.
„No tak, prosím tě," přemlouvala ji Jennifer. „Nedělej z toho drama. Sedni si tam a vezmi si nějaký časopis."
Paní Carsonová si nakonec dala říct, sklonila se, políbila Jennifer na čelo a zamířila do čekárny. Jennifer se za ni dívala a bylo jí všelijak.
„Tak," prohlásila sestra, která se právě vynořila z předsálí. „Už přijdete na řadu." Uvolnila brzdy vozíku, na kterém Jennifer spočívala, a zajela s ním dovnitř. V porovnání se sálkem, kde jí prováděli amniocentézu, vypadala tahle místnost opravdu jako operační sál. Jennifer si pamatovala tu bílou podlahu a velké bílé prosklené skříňky.
Čekaly tu dvě sestry. Když jí pomáhaly na operační stůl, jedna z nich prohodila: „Za chviličku to budete mít za sebou a uvidíte, jak brzo na všechno zapomenete."
Když si Jennifer lehala, připadalo jí, že se dítě pohnulo. Snažila se přemáhat pláč, zatímco jí jedna ze sester připravovala

podbřišek.
Dveře na chodbu se otevřely a dovnitř vstoupil doktor Vandermer v chirurgickém oblečení. Sotva ho Jennifer zahlédla, hned se jí ulevilo.
„Tak jak se cítíte?“ zeptal se jí.
„Děkuju, ujde to,“ odpověděla tiše.
Byla by si přála, aby řekl ještě něco jiného, ale místo toho na ni jen upřeně hleděl. Tázavě se podívala po sestrách, ale nezdálo se, že by v jeho mlčení viděly něco divného. Pak jako by se lékař probral z tranzu a požádal sestry, aby mu podaly anestetikum.
„Teď to trochu štípne,“ upozornil Jennifer nezvučným hlasem. Obratným pohybem zajel jehlou pod kůži.
Jennifer zavřela oči a přála si aby dokázala před tím, co se má dít, zavřít i svou mysl.
Cesta taxíkem z Kennedyho letiště na Julianovu kliniku byla ďábelská. Jakmile Adam předvedl svou dvacetidolarovku, ujížděl řidič, jako by mu šlo o život. Se skřípěním brzd zastavil před nemocnicí za necelou půlhodinku. Adam mu vrazil dvacetidolarovku a rozběhl se po schodech vzhůru, ani nepočkal na drobné.
Skočil do řeči dívkám, které klábosily u recepce, a zeptal se jich, kde operuje doktor Vandermer.
„Právě provádí mé ženě interrupci,“ lapal po dechu.
„Ukončení těhotenství se provádějí v šestém patře, ale…“
Nečekal, až domluví. Skočil do výtahu právě ve chvíli, kdy se dveře zavíraly, a nedbal sestry, která za ním volala, že bez doprovodu do šestého patra nesmí.
Když se výtah zastavil, Adam vystoupil a zamířil k dvoukřídlým dveřím na konci chodby označeným „Přípravné sálky“. Jak míjel sesternu, všiml si pečlivě vybraného starožitného nábytku a pomyslel si, na co si to ta Julianova klinika hraje. Jedna ze sester se na něj rozkřikla, aby zůstal stát, ale Adam běžel dál. Prošel dvoukřídlými dveřmi a otevřel dveře prvního přípravného sálku. Byl prázdný. Přešel k dalšímu. Nějaká sestra se mu pokusila zastoupit cestu, ale jemu se přesto podařilo nahlédnout jí přes rameno a spatřit tvář pacientky. Nebyla to Jennifer.
Adam přešel chodbu a zkusil další dveře.
„Co to tu, prosím vás, vyvádíte?“ zeptala se ho sestra s výrazným německým přízvukem.
Adam ji hrubě odstrčil stranou. Uviděl doktora Vandermera, jak se sklání nad stolem. V ruce držel injekční stříkačku, jejíž jehla se třpytila v záři lampy nad stolem.
„Jennifer!“ vykřikl a ulevilo se mu, že výkon nepokročil dál než k lokální anestezii. „Nedělej to, prosím tě. Nenech si to vzít. Počkej na další testy.“
Jennifer se začala zvedat do sedu, ale vtom vtrhli do dveří dva zřízenci a zkroutili Adamovi ruce za zády.
Adam si všiml, že oba mají stejně nehybný pohled jako stevardové na lodi.
„Tak dobře, dobře,“ chlácholil je. „Tohle kolo jste vyhráli. Jste silnější. Tak mě teď, prosím vás, pusťte.“
„Adam Schonberg?“ ozval se doktor Vandermer. Dokud neuslyšel Adamův hlas, měl za to, že sem zvenčí vtrhl nějaký šílenec. „Kde se tu berete? Jennifer prve říkala, že jste někam odjel.“
„Prosím vás, počkejte s tou operací. Musím vám něco říct.“
Jako by si doktor Vandermer teprve teď uvědomil přítomnost zřízenců, poklepal tomu, který k němu stál blíž, na rameno a řekl: „Toho člověka znám. Můžete ho pustit.“ Rozvázal si roušku a nechal si ji sklouznout na prsa.
Zřízenci Adama pustili a do místnosti se z chodby nahrnula spousta personálu kliniky, aby zjistili, co se to děje.
„Všechno je v pořádku,“ ujistil je doktor Vandermer. Obrátil se ke zřízencům a vybídl je: „Vy dva počkejte venku.“
Sotva odešli, zavedl Adama do malého předpokoje a slíbil Jennifer, že budou oba hned zpátky.
Jen co za nimi zapadly dveře, vychrlil ze sebe Adam: „Podařilo se mi dostat se na jednu z těch plaveb pořádaných Arolenem.“
Doktor Vandermer se na něj díval, jako by si teprve teď všiml jeho džínů a trička ze St.Thomasu. Pokud věděl, o čem Adam mluví, nedal to na sobě nijak znát.
„To jsem rád, že se vám to podařilo,“ řekl jen. „Někdy si o tom můžeme popovídat. Ale teď se musím postarat o vaši paní. Co kdybyste zašel dolů do čekárny a počkal tam na mě? Nebude to trvat dlouho.“
„Ale vy mi nerozumíte,“ bránil se Adam. „Plavby Arolenu nesou jen lékařské vzdělávací konference. To je jen zástěrka ke složitému systému modifikace chování.“
Doktor Vandermer přemítal, co má dělat. Adam zjevně zešílel. Třeba se mu podaří ho přemluvit, aby si zašel na psychiatrii, a tam mu někdo, kdo má s tímhle zkušenosti, možná pomůže. Pokročil o krok dopředu a objal Adama kolem ramen. „Já myslím, že nejlíp by bylo, kdybyste si o tomhle popovídal s doktorem Pacem. Co kdybyste za ním zašel dolů a řekl, že vás tam posílám?“
Adam jeho paži odstrčil.
„Vy vůbec nevnímáte, co vám povídám. Mluvím o drogami navozených modifikacích chování. Pane doktore, vždyť vás to postihlo taky. Dávali vám drogy. Rozumíte mi?“
Doktor Vandermer si povzdechl.
„Adame, já vím, že věříte tomu, co říkáte, ale mně na lodi nikdo žádné drogy nedával. Přednášel jsem tam. Byla to příjemná plavba a příjemný byl i pobyt na Portoriku.“
„Já to všechno viděl,“ nenechal se Adam umlčet. „Byl jsem na Fjordu. Viděl jsem, jak tam doktorům dávají drogy do jídla a cpou do nich ty žluté kapsle. Pak se musejí dívat na ty filmy. To je ovlivňování mysli. Poslyšte, vy mi přece musíte věřit.
Jen se zamyslete. Proč jste najednou tak změnil názor na Pregdolen? Předtím jste říkal, že ten lék může mít škodlivé účinky. Tvrdil jste mi, že byste ho jakživ žádné pacientce nepředepsal.“
„Svůj názor na Pregdolen jsem nikdy nezměnil,“ odporoval doktor Vandermer. „Odjakživa jsem ho pokládal za jeden z

nejlepších přípravků na trhu, pokud vyvstane nutnost použít léků proti ranním nevolnostem.“
Adam si uvědomil, že takhle k ničemu nedojde, a tak popadl doktora Vandermera za ruku. Podíval se mu přímo do očí a řekl: „Prosím vás, i když mi nevěříte, nechte mé ženě to dítě. Podle mě byla ta záměna vzorků v laboratoři záměrná. Podle mě se Arolen snaží získávat čím dál větší zásoby plodových tkání a tímhle si je obstarává.“
Dveře do místnosti se otevřely.
„Pane doktore,“ řekla sestra na prahu, „co máme dělat?“
Doktor Vandermer ji mávnutím ruky odehnal.
„Adame,“ řekl vlídně, „dovedu si představit, jak vás celý ten zvrat situace musel rozrušit.“
„Nechte si tyhle řečičky,“ varoval ho Adam a promnul si oči.
„Nechci od vás nic víc, než abyste ten potrat odložil. Nic víc. Snad to není tak nesplnitelné přání.“
„Záleží na tom, z jakého úhlu se na to díváte.“ Lékař ukázal k operačnímu sálu. „Jennifer to možná vidí trochu jinak. Jakékoli odklady v téhle fázi jsou vůči ní surovost, Už toho zažila dost.“
Adam si uvědomil, že svůj boj prohrává. Zoufale se snažil vymyslet ještě něco, s čím by na doktora mohl vyrukovat.
„Tak a teď,“ řekl doktor Vandermer nesmlouvavě, „půjdete dolů do čekárny a tam počkáte. Za chvilku jsem u vás.“
„Ne!“ rozkřikl se Adam a zastoupil mu cestu. „Ještě jsem vám nepověděl všechno.“
„Adame,“ varoval ho doktor Vandermer. „Uhněte, nebo vás odsud nechám vyvést.“
„Poslouchejte. Podle mě prodělali někteří lidé kolem té plavby mozkovou operaci. Říkám vám pravdu. Mají na hlavě po stranách jizvy. Tady v těch místech.“ Adam vztáhl ruku, aby lékaři ukázal přesné místo na jeho vlastní hlavě. Ale sotva se jí dotkl, s hrůzou ucukl. Po obou stranách doktorovy lebky nahmatal droboučké rozeklané jizvy. Dokonce zahlédl sotva zahojené řezy. Doktor Vandermer zareagoval vztekle.
„Tak tohle už je přece jen trochu moc!“ Otevřel dveře a pokynul oběma zřízencům, aby Adama odvedli. „Prosím vás, doprovoďte pana Schonberga dolů do čekárny. Pokud se bude chovat slušně, může tam počkat, ale kdyby začal dělat potíže, zavolejte na psychiatrii.“ Adam zvedl ruce nad hlavu.
„Žádné potíže dělat nebudu.“
Poslední, co by si přál, bylo, aby mu dali něco na uklidnění. Uvědomil si, že pokud doktor Vandermer prodělal nějakou mozkovou operaci, neexistuje způsob, jak ho o machinacích Arolenu přesvědčit.
„Směl bych si promluvit se svou ženou?“ optal se.
Doktor Vandermer si Adama chvíli měřil a pak zavrtěl hlavou: „Nemyslím si, že by to Jennifer nějak prospělo, ale zeptám se jí.“
Otevřel dveře do předsálí a vešel dovnitř. Jennifer se pozvedla na loket.
„Co se děje?“ zeptala se úzkostlivě.
Doktor Vandermer jí v krátkosti vylíčil scénu s Adamem a zakončil své vyprávění Adamovou prosbou o rozmluvu s ní.
„Zřejmě se nedokázal vyrovnat se stresem, který s sebou vaše těhotenství přineslo,“ byl jediný názor, který dokázal vyjádřit.
„No, rozhodně mi celou tu situaci moc neulehčuje,“ vzdychla Jennifer. „Nezlobte se, že vám způsobil takový výstup.“
„Nemáte zač se omlouvat,“ chlácholil ji doktor Vandermer. „Já myslím, že bychom ten zákrok měli dokončit. Pak si můžete s Adamem popovídat.“
Jennifer přikývla: „Proč se jen vracel? Máte pravdu, myslím, že setkání s ním by teď na mě bylo trochu moc. Radši pokračujte, než se z toho všeho sesypu.“
Doktor Vandermer se na ni povzbudivě usmál a pokynul sestře, aby pokračovala v přípravách. Pak se vrátil do předpokoje a oznámil Adamovi, že si s ním Jennifer promluví až po zákroku.
Adam si uvědomil, že další protesty jsou zbytečné. Jako omámený vykročil chodbou za zřízenci.
Doktor Vandermer se znovu umyl a převlékl a vrátil se na sál. Píchl Jennifer injekci pro lokální anestezii. Právě se chystal pokračovat dál, když vtom se dveře opět otevřely.
„Pane doktore, tenhle případ budete bohužel muset odložit.“
Jennifer otevřela oči. Ve dveřích stála statná žena v operačním plášti. Jennifer ji neznala, ale doktor Vandermer ano. Byla to Helen Clarková, ředitelka chirurgie na Julianově klinice.
„Právě nám došel soudní zákaz. V potratu Jennifer Schonbergové nemůžeme pokračovat.“
„A z jakých důvodů?“ užasl doktor Vandermer.
„Podrobnosti neznám,“ pokrčila ředitelka rameny, „ale je tam podpis soudce newyorského Nejvyššího soudu.“
Doktor Vandermer pokrčil rameny a znovu se obrátil k Jennifer.
„Nedělejte hlouposti,“ varovala ho Helen Clarková. „Neuposlechnutí soudního nařízení by nás mohlo přivést do velkých potíží.“
„To je k smíchu,“ ušklíbl se doktor Vandermer. „Soudní tahanice na operačním sále.“ Ale přesto si sundal masku i rukavice.
Když Jennifer viděla, že se chystá k odchodu, zakousla se do dolního rtu, aby nezačala ječet.
Sotva ho Vandermer vyhodil z operačního sálu, volal Adam okamžitě Emmetu Redfordovi. Právník mu řekl, že si nechal oplatit někdejší službičku a získal soudní zákaz. Touhle dobou už by měl být na cestě na kliniku. Adam se vrátil do čekárny a v duchu se modlil, aby papíry došly včas. Když zahlédl paní Carsonovou, ponořenou do četby časopisu, vybral si křeslo, kam nebylo z jejího místa vidět.
Ani ne pět minut nato přispěchala k paní Carsonové sestra. Sklonila se a něco jí pošeptala do ucha, načež starší žena pouze rozhodila rukama a vykřikla: „Takže z toho sešlo!“
Adam by se byl dal radostí do zpěvu, dokud neuslyšel vzlykání Jennifer, jak ji přiváželi chodbou. On i paní Carsonová se k ní oba rozběhli a zůstali stát na protilehlých stranách vozíku.

„Jennifer," řekl Adam a vzal svou ženu za ruku. „Všechno bude v pořádku, uvidíš."
Vyškubla mu ruku a hystericky se rozkřikla: „Nech mě být! Vždyť ty jsi blázen. Nech mě být!"
Ustoupil stranou a smutně se díval za vozíkem sunoucím se dál chodbou.
„Tenhleten malér jsi způsobil ty?" zalykala se zlostí paní Carsonová.
Adam byl příliš rozrušený, než aby se zmohl na odpověď. Copak je to nějaký malér zabránit zbytečnému potratu? Sám blízko slzám se otočil a slepě kráčel k výtahu. Když vyšel na ulici, zkontroloval si obsah peněženky. Jen tři dolary a pár drobných. Rozhodl se, že pojede ke kanceláři Emmeta Redforda na Páté avenui metrem.
„Omlouvám se za to oblečení," řekl, když ho sekretářka uvedla dovnitř. „Nechtěl jsem jezdit domů a ztrácet čas převlékáním."
Pan Redford pokývl, i když ho Adamův zjev trochu vylekal. Vlastně ho lekal celý ten případ. I když se mu podařilo obstarat soudní zákaz, měl pocit, že Adamova žádost je přinejmenším pochybná, zvlášť ve světle informací, které získal od asistenta, jehož případem pověřil.
„Myslím, že bych vám to měl říct na rovinu," začal Redford. „Slíbil jsem, že vám pomůžu, abych vyhověl Harveymu, ale je tu spousta věcí, které mi dělají těžkou hlavu."
„Přesně tak," souhlasil Adam. „Myslím, že na Julianově klinice vědomě provádějí zbytečné interrupce."
„Aha," kývl Redford a registroval Adamovy neupravené vlasy a neholenou tvář.
„Jenže hlavní problém," pokračoval Adam, „spočívá v tom, že farmaceutické závody Arolen a jejich mateřská společnost MTVS vypracovaly promyšlený program zahrnující využití drog, a dokonce i mozkové chirurgie, jen aby ovlivnili lékaře při provádění jejich praxe."
Ten chlap je cvok, pomyslel si zděšeně Redford.
Adamův hlas nabyl na naléhavosti: „Ale přestože teď tohle všechno vím," prohlásil, „nevím, co by se s tím dalo dělat."
„To je jistě těžké dilema," podotkl Redford a přemítal, jestli by mohl být Adam potenciálně nebezpečný. Rozhodně se zdálo snadné ho rozčílit. Redford stiskl skrytý knoflík pod deskou psacího stolu a řekl: „Pane Schonbergu, směl bych vám položit osobní otázku?"
„Ale jistě," souhlasil Adam.
„Vyhledal jste někdy v souvislosti s těmito utkvělými představami profesionální pomoc? Myslím, že by to prospělo všem zúčastněným."
„To, co vám tu říkám, je pravda," ohradil se Adam.
Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Redford vstal, šel je otevřít a řekl sekretářce, že prosí pana Stupenskiho, aby zašel dovnitř k nim.
„Mám obavy, že porota nebude mít pro vaše obvinění příliš velké pochopení," prohlásil, zatímco čekali.
Adam pátral v právníkově tváři po sebemenší známce toho, že mu věří. Marně.
„Asi máte pravdu," přisvědčil. „Jediný důkaz, který mám, je to, co jsem viděl na vlastní oči."
Dveře se znovu otevřely a do kanceláře vstoupil mladý muž v proužkovaném obleku, navlas takovém, jaký měl Redford.
„To je můj společník, pan Stupenski," představil ho Redford.
Adam pozdravil a ještě jednou se pokusil přesvědčit Redforda, že je jeho historka pravdivá: „Do jídla na lodi přidávají drogy a ještě ty dávky doplňují velkými žlutými pilulkami, snad prý nějakými uklidňujícími prostředky."
„To tvrdíte vy, pane Schonbergu, jenže problém je, že pro to nemáte žádný důkaz," opakoval znovu Redford.
Oba právníci si vyměnili chápavé pohledy. Adam na ně s pocitem marnosti zíral.
„Asi bych vám měl říct, že když jsem se seznámil se zprávou o výsledku amniocentézy, kterou klinika panu Stupenskimu dala k nahlédnutí, lituji, že jsem se nechal strhnout k obstarání toho soudního zákazu," řekl Redford. „Za dané situace zůstává v platnosti pouze do mimořádného zasedání, které se bude konat ode dneška za tři dny. A vzhledem k tomu, že já ho dál prosazovat nehodlám, můžete počítat s tím, že pak bude zrušen. Na shledanou, pane Schonbergu."
Adamovi chvilku trvalo, než pochopil, že rozhovor je u konce.
O čtyři hodiny později, umytý, oholený a ve svých nejlepších šatech, seděl Adam před kanceláří svého otce a čekal, až doktor Schonberg skončí svoji poslední dohodnutou schůzku. Bylo něco po šesté.
Když měl doktor Schonberg konečně čas, trochu netrpělivě vyslechl, co i Adamovi samotnému znělo trochu přitažené za vlasy…
„Tomuhle prostě nevěřím," řekl synovi. „Podívej, jestli tě to trošku uklidní, zavolám Peterovi Davenportovi z Americké lékařské asociace. Ten všechna taková sympozia povoluje. Na několika těch plavbách byl i sám."
Zavolal Davenportovi domů a bodře se ho přeptal na jeho názor na lodní konference Arolenu. Pár minut poslouchal, pak poděkoval a zavěsil.
„Pete říká, že v těch seminářích na Fjordu určitě žádná levota není. Večerní zábava bývá někdy trochu divočejší, ale jinak patří ty konference k nejlepším, jakých se kdy zúčastnil."
„Nejspíš ho taky nadrogovali jako všechny ostatní," povzdechl Adam.
„Adame, prosím tě," napomenul ho doktor Schonberg. „Začínáš být směšný. MTVS sponzoruje semináře a sympozia buď samostatně, nebo přes Arolen už nejmíň deset let. Ty plavby probíhají už pět let."
„To je možné," nedal se Adam, i když už ztrácel naději, že otce přesvědčí, „ale já ti přísahám, že tam doktorům cpou drogy a provádějí u nich modifikaci chování. Některé z nich dokonce operují. Sám jsem viděl jizvy, které má doktor Vandermer. Myslím, že ho řídí nějakým dálkovým ovládáním."
Doktor Schonberg zvedl oči k nebi. „I s tím málem, co ses o psychiatrii stačil naučit, Adame, bys snad mohl umět rozpoznat, jak paranoidně ta tvá historka zní."

Adam prudce vstal a zamířil ke dveřím.
„Počkej," zavolal doktor Schonberg. „Vrať se ještě na chviličku."
Zaváhal, zda otec přece jenom nesleví ze svého názoru.
Doktor Schonberg se pohupoval na židli. „Dejme tomu, čistě teoreticky, že na té tvé historce něco je."
„To je od tebe milé," neodpustil si Adam.
„A co bych podle tebe měl dělat? Já mám na starosti kontrolu nových potravin a léčiv a k takovéhle divoké teorii se hlásit nemůžu. Ale když vidím, jak tě to vzalo, možná že bych se na jednu z těch plaveb mohl vypravit sám a obhlédnout si to na vlastní oči."
„Ne," vyhrkl Adam. „Nejezdi. Prosím tě."
„Dobře a co tedy mám dělat?"
„Myslel jsem, že bys mohl zahájit vyšetřování."
„Víš co, dohodneme se takhle," navrhl doktor Schonberg. „Když mi slíbíš, že zajdeš za psychiatrem a necháš se vyšetřit, jestli se u tebe náhodou neprojevují příznaky paranoidních reakcí, podívám se na ten Arolen trochu důkladněji."
Adam sundal brýle a promnul si oči. Jestli mu ještě někdo navrhne, aby si zašel do cvokárny, začne ječet.
„Děkuju, tati," řekl. „Nechám si to projít hlavou."
Jak ujížděl autem zpátky na letiště, přemítal, jakou kůru asi Arolen naordinoval Petemu Davenportovi z Americké lékařské asociace, a kolik vlastně lékařů má MTVS pod kontrolou.
Přistál na letišti La Guardia kolem deváté a vzal si taxík zpátky do města. Pomyšlení na návrat do prázdného bytu ho deprimovalo a měl velkou starost o Jennifer. I když měl strach jet do Englewoodu a čelit hněvu Carsonových, zdálo se mu, že nemá příliš na vybranou. Musí si s Jennifer promluvit.
Když zahýbal na příjezdovou cestu k domu Carsonových, bylo uvnitř všude zhasnuto. Opatrně vyšel po schůdcích k hlavnímu vchodu a stiskl tlačítko zvonku. K jeho údivu se dveře otevřely takřka okamžitě.
„Tvoje reflektory nám zasvítily přímo do ložnice," řekl zlostně pan Carson. „Co tu proboha takhle pozdě na noc pohledáváš?"
„Moc mě mrzí, že jsem vás vzbudil," omlouval se Adam, „ale potřebuju mluvit s Jennifer."
Pan Carson zkřížil na hrudi své mohutné paže: „Tedy ty máš ale nervy, to musím říct. Jenže moje dcera s tebou mluvit nechce. Třeba si to za pár dní rozmyslí, ale prozatím…"
„Nezlobte se, ale já s ní musím mluvit," nenechal se odbýt Adam. „Myslím, že ten potrat je u ní zbytečný…"
Pan Carson popadl Adama za košili a rozkřikl se: „Já ti dám, že s ní musíš mluvit!" Odstrčil ho od dveří.
Adam znovu sebral rovnováhu, nastavil si ruce k ústům a začal volat: „Jennifer! Jennifer!"
„Tak to už by stačilo," rozkřikl se pan Carson. Znovu Adama popadl a pokusil se ho odtáhnout k jeho vozu. Adam se tchánovi vysmekl a vběhl do domu. Na úpatí schodiště znovu zavolal svou ženu. Jennifer se objevila nad schodištěm v noční košili. Zlostně shlížela dolů na manžela.
„Poslouchej mě," zavolal znovu Adam, ale než Jennifer stačila cokoli říci, popadl pan Carson zetě zezadu a vynesl ho ze dveří. Adam se s ním nechtěl pouštět do rvačky, a tak když ho tchán odstrčil k vozu, zakopl a upadl do křoví. Než se stačil znovu vyhrabat na nohy, dveře se za ním zabouchly. Začínalo mu pomalu docházet, že pan Carson ho dnes večer s Jennifer promluvit prostě nenechá.
Nasedl do vozu a přemýšlel, jak Jennifer zabránit, aby šla na interrupci, alespoň do té doby, než bude znát názor jiného lékaře. Na to, aby ji přesvědčil, měl už jen tři dny.
Byl už v polovině mostu George Washingtona, když ho konečně napadlo, co musí udělat. Každý po něm chce důkazy. Dobře, tak si pro ty důkazy zajede na Portoriko. Byl si jistý, že se vším, co viděl na lodi, se tam setká v ještě výraznější podobě.
/15
Bill Shelly vstal od psacího stolu a stiskl Adamovi ruku: „Gratuluju," řekl pak. „Nejspíš jste právě udělal nejlepší rozhodnutí svého života."
„Já netvrdím, že to chci definitivně vzít," nechával si Adam otevřená zadní vrátka. „Ale hodně jsem se o Portoriku napřemýšlel a rád bych přijal vaši nabídku zajet tam a uvidět to všechno z první ruky. Jennifer tím zrovna nadšená není, ale když o to budu opravdu stát, určitě mi nebude bránit."
„To mi připomíná: Clarence mi nechával vzkaz, že měl nějaký dost podivný telefonický hovor s vaší paní. Myslela si, že jste na nějaké služební cestě od Arolenu."
„Problémy s tchánem," mávl rukou Adam. „Ona a můj otec spolu nikdy zvlášť dobře nevycházeli."
Ani sám Adam nevěděl, co tím chce vlastně říct, ale Shelly naštěstí jen chápavě přikývl: „Takže abychom se vrátili k věci, myslím, že vás výzkumné centrum Arolenu určitě nadchne. Kdy byste chtěl jet?"
„Třeba hned," řekl rozjařeně Adam. „Tašku mám sbalenou v autě."
Bill Shelly se zakuckal smíchy: „Vy člověka vždycky něčím překvapíte. Počkejte, zjistím, jestli je letadlo Arolenu k dispozici."
Zatímco čekal, až to sekretářka ověří, zeptal se Adama, co ho přimělo změnit názor, pokud jde o manažerské školení.
„Měl jsem strach, že jsem vám to nedokázal podat dost přesvědčivě," řekl.
„Ale to ne," ujistil ho Adam. „Naopak, nebýt vás, asi bych o tom ani nepřemýšlel. Při řeči pozoroval Billovu lebku a přemáhal pokušení podívat se, jestli taky neprodělal mozkovou operaci. V téhle fázi se už Adam neodvážil odhadovat, komu u Arolenu se dá ještě věřit.
V luxusním tryskovém letadle byli ještě dva výkonní úřednicí Arolenu. Jeden nasedl do letadla společně s Adamem a druhý přistoupil v Atlantě. Oba se s ním srdečně pozdravili, ale jinak strávili cestu prací a nechali ho, aby se zabavoval

starými časopisy.
Když přistáli v San Juanu, zamířili oba úředníci k mikrobusu Arolenu čekajícímu u obrubníku. Adam se rozmýšlel, jestli má nastoupit s nimi, ale vtom ho oslovili dva muži v modrých blejzrech a lehkých bílých kalhotách. Oba měli krátce ostříhané vlasy: jeden světlé, druhý tmavé. Na jejich jmenovkách MTVS stálo: „Rodman“ a „Dumy“.
„Dobré odpoledne, pane Schonbergu,“ pozdravil ho Rodman. „Vítáme vás na Portoriku.“
Dunly se chopil cestovní brašny, kterou měl přes rameno, a Adam ucítil, jak mu navzdory tropickému vedru naskakuje na zádech i na rukou husí kůže. Rodmanův hlas měl stejně monotónní intonaci jako hlas stevardů na Fjordu, a jak se blížili k čekající limuzíně, všiml si, že oba muži kráčejí stejnou mechanickou chůzí.
Limuzína nebyla nová, ale přesto to byla limuzína, a když ho usadili samotného na zadní sedadlo, připadal si jako pán. Naklonil se kupředu a sledoval rušnou dopravu ve špičce. Vyjeli z města, zřejmě souběžně se severním pobřežím ostrova, třebaže oceán nikde ani nezahlédl. Míjeli nákupní střediska, benzinové pumpy a opravny automobilů. Všechno jako by současně chátralo a zároveň s tím procházelo rekonstrukcí. Byla to zvláštní kombinace. Na různých místech trčely z betonu rezavějící železné pruty, jako by v těch místech měly původně stát další místnosti či poschodí, k jejichž dostavbě nikdy nedošlo. A všude se povalovaly odpadky. Adam tím nebyl nijak nadšený.
Zchátralé obchodní stavby pozvolna ustupovaly stejně zchátralým obytným stavením, i když sem tam se uprostřed všeobecné sešlosti zčistajasna objevil pěkně zařízený a dobře udržovaný dům. Nevedla tu žádná hranice mezi bohatstvím a chudobou. Všude se volně probílaly kozy a slepice.
Po čase se silnice zúžila z čtyřproudové na dvouproudovou a Adamovi se tu a tam podařilo zahlédnout mezi zelenými pahorky kousky oceánu. Vzduch byl náhle svěží a čistý.
Konečně asi po půldruhé hodině odbočili z hlavní silnice na pečlivě vydlážděnou odbočku, vinoucí se v zákrutech mezi bujnou vegetací. Na jednom místě se objevila v listoví mezera a Adamovi se naskytl nezapomenutelný výhled na moře. Obloha pomalu rudla a on věděl, že slunce už co nevidět zapadne.
Cesta se pod temnou klenbou exotického stromoví začala svažovat dolů z kopce. Asi čtyři sta metrů nato limuzína zpomalila a nakonec zastavila. Dojeli k bráně. Na obě strany se daleko do hlubin lesa táhl vysoký drátěný plot opatřený na vrcholku spirálami ostnatého drátu. Podle izolátorů na drátech se dalo uhodnout, že plot je pod elektrickým proudem.
Z budky u brány vyšel ozbrojený strážný a přistoupil k vozu. Vzal od řidiče list papíru, pohlédl na Adama a otevřel bránu. Jak limuzína vjížděla na pozemek MTVS, otočil se Adam na sedadle a uviděl, jak se za nimi brána zase zavírá. Byl by rád věděl, zda jsou tu všechna ta bezpečnostní opatření proto, aby nikdo nemohl dovnitř nebo aby nikdo nemohl ven. Začínal si klást otázku, do čeho se to zase zaplétá. Stejně jako na Fjordu neměl žádný jasný plán a o svých detektivních schopnostech si nedělal iluze. Jediné, čím se mohl utěšovat, bylo, že tentokrát se tu neskrývá pod žádným falešným jménem.
Vůz náhle prudce zahnul do zatáčky a před Adamem se vynořila jedna z nejnádhernějších staveb, jakou kdy spatřil, tyčící se na pozadí travnatých pahorků a tyrkysově průzračného moře.
Hlavní budova ve tvaru šestihranu byla ze stejného zrcadlového bronzově zabarveného skla, jako budova Arolenu. Vlevo, směrem k pláži, byla další budova, pouze dvoupatrová a vyhlížející spíše jako klub. Po straně k ní přiléhaly tenisové kurty a rozlehlý plavecký bazén. O kousek dál byla bělostná písečná pláž s volejbalovým hřištěm a řadou plachetniček a surfů. Některé z nich byly v provozu a jejich pestrobarevné plachty se výrazně odrážely od vodní hladiny. Na protější straně mýtiny stálo sídliště obytných domků s vyhlídkou na pláž. Celý komplex vyvolával dojem prvotřídního rekreačního zařízení. Adam jen žasl.
Limuzína zastavila pod širokým baldachýnem v popředí hlavní budovy.
„Dobrý večer, pane Schonbergu,“ oslovil ho vrátný. „Vítáme vás v MTVS. Tudy, prosím.“
Adam vystoupil z vozu a následoval muže k registračnímu pultu. Připadalo mu, jako by se zapisoval v hotelu. Jediný rozdíl byl v tom, že tady nebyla žádná pokladna.
Když se zapsal, další zaměstnanec v modrém saku se jmenovkou „Craig“ se chopil jeho zavazadla a vedl ho k výtahu. Vyjeli do šestého patra a vykročili dlouhou chodbou. Na samém jejím konci byl další výtah.
„Zdržíte se u nás dlouho?“ optal se Craig Adamovi už tak dobře známým bezvýrazným tónem.
„Jen pár dní,“ odpověděl vyhýbavě, zatímco Craig vytahoval klíč a odmykal jedny z dveří.
Adam nedostal pokoj, ale celé apartmá. Craig pobíhal jako hotelový posluha sem a tam, zkoušel všechna svítidla, ověřil si, zda televize funguje, zkontroloval naplněný bar a roztáhl závěsy. Adam se mu pokusil dát spropitné, ale Craig zdvořile odmítl.
Byl svým ubytováním naprosto uchvácen. Z okna měl nádhernou vyhlídku na oceán, tmavnoucí s postupujícím večerem. Na vzdálených ostrovech jiskřily tečičky světel. Adam sledoval poslední osamělou plachetnici vracející se k pobřeží. Zvuky karibské hudby ho vylákaly na terasu. V budově, kterou považoval za klub, zřejmě vyhrávala kapela. Počasí bylo nádherné a on zatoužil, aby tu s ním byla Jennifer. Ani hotelové apartmá v Poconos s vanou ve tvaru srdce, kde byli na svatební cestě, nebylo tak přepychové.
Rozhodl se, že jí zkusí zavolat. K jeho velké radosti zvedla telefon sama, jenže sotva zjistila, kdo volá, hlas jí zledověl.
„Jen, prosím tě, slib mi jen jedinou věc,“ zaprosil. „Nedávej si dělat ten potrat, dokud se nevrátím.“
„Dokud se nevrátíš?“ podivila se. „Kde už zase jsi?“
Adam neměl chuť jí to prozradit, ale na vymýšlení lží bylo už pozdě.
„Na Portoriku,“ přiznal váhavě.
„Adame!“ Podle hlasu poznal, že je zlostí bez sebe. „Pokud mi chceš radit, co mám a nemám dělat, nemůžeš věčně lítat po všech čertech. V momentě, kdy mi soud vydá povolení, jdu zpátky na kliniku.“
„Prosím tě, Jennifer,“ zaškemral.

„Hezky si to tam užij," řekla a praštila sluchátkem.
Adam sklesle dosedl zpátky na postel. Už mu zbývaly jen dva dny. Telefon zazvonil a on skočil po sluchátku v naději, že by to mohla být Jennifer, ale byl to jen recepční, aby mu oznámil, že večeře se bude podávat za půl hodiny.
Jídelna byla v klubu, s výhledem na pláž. Hned za posuvnými dveřmi odpočívala na písku řádka plachetnic. Vyšel měsíc v úplňku a vrhal na hladinu vody třpytivý pruh světla.
Místnost měla temně zelené stěny a koberec v tónu, který k nim dokonale ladil. Ubrusy byly růžové a potahy židlí rovněž. Číšníci měli na sobě bílá saka a černé kalhoty.
Adama posadili ke kulatému stolu pro osm lidí. Přímo po pravici mu seděl doktor Heinrich Nachman, s nímž se Adam setkal v den, kdy ho přijímali do Arolenu. Vedle něj byl doktor Sinclair Glover, malý, podsaditý, rudolící muž, který o sobě prozradil, že se zabývá fetologickým výzkumem.
Ještě dál pak byl doktor Winfield Mitchell, vousatý, ale zato holohlavý muž středních let s brýlemi rámovanými drátěnými obroučkami. Nachman o něm řekl, že se zabývá vývojem psychotropních drog. Adam měl výrazný dojem, že ten člověk je psychiatr – podle toho, jak klidně naslouchal hovoru, sám se do něj nijak nezapojoval a stále si přitom uchovával trochu povznesený výraz.
Vedle doktora Mitchella seděl obchodní vedoucí Willliam něco, příjmení Adam přeslechl. Vyhlížel jako ze škatulky, měl pískově plavé vlasy a chlapeckou pleť. Dále byli u stolu Brian Hopkins, pověřený řízením manažerského školení, slečna Linda Aronsonová, která měla na starosti styk s veřejností, a žoviální starší muž jménem Harry Burkett, hlavní správce celého zdejšího areálu.
Při vzpomínce na zkušenosti z Fjordu se Adamovi zprvu do jídla příliš nechtělo, ale všichni kolem večeřeli s chutí a nikdo z nich nevypadal jako pod vlivem drog. Mimoto, uvědomil si Adam, pokud by ho chtěli omámit drogou, mohli to udělat už v letadle.
Atmosféra u stolu byla uvolněná a všichni si dávali záležet na tom, aby v Adamovi vzbudili dojem, že ho tu rádi vidí. Burkett vysvětlil, že MTVS si vybrala pro sídlo svého výzkumného střediska Portoriko, protože vláda tu poskytuje výrazné daňové úlevy a do ničeho se nemíchá. Ukázalo se, že na ostrově má své základny i řada dalších velkých farmaceutických firem.
Adam se zeptal, nač ta přísná bezpečnostní opatření.
„To je jedna z cen, kterou musíme platit za to, že žijeme v tomhle ráji," vysvětlil Harry Burkett. „Nikdy se nedá vyloučit možnost teroristické akce některé z těch skupinek, které usilují o nezávislost Portorika."
Adam by byl rád věděl, jestli tohle je opravdu jediný důvod, ale usoudil, že bude lépe se dál nevyptávat.
William, ten vedoucí úředmk MTVS, se na něj podíval a řekl: „MTVS má, pokud jde o zdravotnictví, svou vlastní filozofii. Máme často pocit, že ekonomické zřetele převážily nad snahou sloužit. Slyšel jsem, že zastáváte podobný názor."
Adam si uvědomil, že všichni u stolu čekají, co řekne. Spolkl sousto dezertu a připustil: „Ano, to je pravda. Za ten krátký čas, co jsem studoval medicínu, mě zlobil ten nedostatek lidského přístupu k pacientovi. Připadalo mi, že technologie a výzkum přinášejí lékařům větší uspokojení než péče o člověka."
U stolu bylo několik lékařů a Adam jen doufal, že se neurazí, ale postřehl, že doktor Nachman se usmívá. Adama to potěšilo, protože usoudil, že čím lepší k němu budou mít vztah, tím větší bude mít šanci zjistit, co vlastně dělají.
„Myslíte si, že je vám tenhle přístup při obchodním jednání s lékaři na obtíž?" zeptala se Linda Aronsonová.
„Ale vůbec ne," prohlásil Adam. „Myslím, že tím, že chápu realitu medicíny, to mám naopak snazší. Jako obchodní zástupce jsem měl celkem úspěchy."
„Podle toho, co říkal Bill Shelly," poznamenal doktor Nachman, „je myslím pan Schonberg až příliš skromný."
„Adame, vyložil vám někdo, jaké plány bychom s vámi měli, pokud byste se rozhodl zapsat se do našeho manažerského kurzu?" zeptal se doktor Glover.
„Ne docela přesně," řekl Adam.
Doktor Nachman si zamnul ruce a naklonil se kupředu: „Arolen se chystá přijít se zcela novou generací léků a léčebných postupů, které jsou výsledkem našich fetologických výzkumů. Rádi bychom měli někoho, kdo by s Lindou pomáhal vychovávat lékaře v rámci této nové koncepce. Připadá nám, že vy máte pro takové místo optimální předpoklady i průpravu."
„Přesně tak," přitakala Linda. „Ale to samozřejmě nejde jen tak naráz. Nejdřív by bylo třeba, abyste se důkladně seznámil s výzkumy Arolenu."
Adam litoval, že má pouhé dva dny. To místo, které mu nabízeli, by mu patrně dopomohlo k postavení, v němž by se dověděl všechno, co potřeboval.
„To není tak docela pravda," namítl Brian Hopkins. „Nejdřív musí pan Schonberg absolvovat náš manažerský kurz."
„Briane, to přece všichni víme, že začít se musí od tvého kurzu."
„Prosím vás," vmísil se do řeči doktor Nachman. „Přece tu nebudeme předvádět, jak na sebe mezi jednotlivými rezorty žárlíme. Na to bude ještě času dost."
Všichni až na Hopkinse se dali do smíchu.
Adam dojedl dezert a odložil lžičku. Pohlédl na doktora Nachmana a prohodil: „Ta večeře byla báječná, ale nemůžu se dočkat, až uvidím ta vaše výzkumná zařízení."
„A my se nemůžeme dočkat, až vám je předvedeme. Zítra bychom chtěli…"
„A proč ne ještě dnes večer?" skočil mu dychtivě do řeči Adam.
Doktor Nachman se podíval na Glovera a Mitchella, kteří se jen usmáli a pokrčili rameny.
„Aspoň něco bychom vám ještě dnes večer ukázat mohli," řekl doktor Nachman. „Nejste moc unavený?"
„Ani trochu," ujistil ho Adam.

Doktor Nachman se zvedl a doktor Glover a doktor Mitchell s ním. Ostatní se omluvili a dali přednost posezení u stolu při kávě a skleničce. Doktor Nachman zavedl Adama do hlavní budovy, kde se zapisovali hosté. Pak všichni čtyři prošli dalšími dvojitými dveřmi do prostor výzkumného střediska. Tahle část budovy měla podlahu z bílých dlaždic a stěny vymalované jasnými základními barvami.
„Tady jsou kanceláře," vysvětloval doktor Nachman. Vzápětí nato si Adam všiml, že procházejí proskleným můstkem. Viděl palmy, komíhající se po obou stranách, a uvědomil si, že se budova skládá vlastně ze dvou staveb, z nichž jedna je ukrytá v druhé, trochu jako Pentagon ve Washingtonu.
Zahnuli do další chodby a Adam ucítil nezaměnitelný zápach zvířat zavřených v klecích. Doktor Glover otevřel první dveře a příští půlhodinu pak vodil Adama z laboratoře do laboratoře, vysvětloval funkci složitých přístrojů a předváděl mu nekonečné množství krys a opic. Tady prováděl Arolen svůj základní fetologický výzkum.
K Adamovu překvapení i v tuhle pokročilou hodinu v některých laboratořích dosud pracovali laboranti v bílých pláštích. Doktor Glover mu vysvětlil, že od té doby, co začali dosahovat s plodovými implantáty pozitivních výsledků, pracují čtyřiadvacet hodin denně.
„A jak získáváte materiál?" zeptal se Adam a zastavil se u klece s růžovou myškou.
„Většinu výzkumů provádíme na zvířatech," vysvětloval doktor Glover, „a zvířata pro svou potřebu si chováme přímo tady ve středisku."
„Ale jistě pracujete i s lidskými implantáty. Odkud berete tkáně?" nedal se odbýt Adam.
„To je správná otázka," ocenil ho doktor Glover. „Když svého času schválili ty restriktivní zákony, narazili jsme na určité problémy, ale zatím jsme si to vždycky dokázali tak nebo onak zařídit. Většinu materiálu získáváme z Julianovy kliniky."
Adam měl chuť třísknout vzteky pěstí do skla některého z terárií. Proč ho nikdo nebyl ochotný vyslechnout? Je jasné, že lékaři jako doktor Vandermer jednoduše zajišťují zvýšený přísun plodových tkání pouhým zvýšením počtu lékařsky indikovaných interrupcí.
„Zítra," pokračoval doktor Glover, potěšen tím, že Adam jeví takový zájem, „vás vezmeme do nemocničního křídla. Máme některé pozoruhodné výsledky, zvlášť v léčbě diabetu extrakty z pankreatu plodů."
„Já vím, že to jsou zajímavé věci, ale myslím, že by i doktor Mitchell pověděl rád něco o své práci," usmál se na Glovera Nachman.
„To ano," přisvědčil doktor Mitchell. „Ode dneška za rok, až budeme mít pohromadě výsledky prodeje, se teprve ukáže, které oddělení má větší nárůst."
Následují půlhodinu věnoval Mitchell nepřetržitému monologu o psychotropních drogách, zvláště novému typu phenothiazinu.
„Účinkuje při všech typech psychických poruch. V zásadě je netoxický, a i toho největšího výtržníka změní v příkladného občana. To se rozumí, za cenu určitého úbytku spontaneity."
Adam se chystal něco namítnout, ale raději si to rozmyslel. Stevardové na Fjordu a zřízenci na Julianově klinice skutečně „spontaneitou" zrovna nesršeli.
„Jak se ten nový přípravek jmenuje?" zeptal se místo toho.
„Myslíte vědecký, obecný nebo obchodní název?" zeptal se doktor Mitchell, po svém monologu trochu udýchaný.
„Obchodní."
„Konformin," řekl doktor Mitchell.
„A nemohl bych dostat vzorek?"
„Vzorků budete moct mít, kolik budete chtít, jen co nám ten lék schválí," řekl doktor Mitchell. „Čekáme na povolení Úřadu pro kontrolu léčiv."
„Ani maličký vzorek?" loudil Adam. „Rád bych viděl, jaké má baleni. Jako prodejní zástupce jsem zjistil, jak moc na tom záleží."
Doktor Mitchell se na něj úkosem podíval.
„Malý vzorek možná ano," zamručel.
Adam už to dál nerozváděl a začal odjinud.
„Pokud má být ten přípravek už co nevidět povolený, znamená to, že jste už zahájili klinické testy."
„To tedy ano," rozzářil se doktor Mitchell. „Klinicky ten přípravek testujeme už několik let, na pacientech s psychiatrickými potížemi vzdorujícími jakékoli jiné léčbě. Vlastně nám je sem vozí z celého světa. A projevil se jako stoprocentně účinný."
„Moc rád bych se podíval na oddělení," nadchl se Adam.
„Zítra," řekl doktor Mitchell. „Teď bych vám chtěl ještě ukázat naši hlavní chemickou laboratoř. Patří k nejlépe vybaveným na světě."
Adam ani dost málo nepochyboval, že výzkumná zařízení a přístroje Arolenu budou špičkové, zvlášť v porovnání s Univerzitní nemocnicí, kde byl rozpočet tak stísněný, že bylo potřeba písemně žádat o každou tužku. Ale viděl už tolik laboratoří, že ho začínaly zmáhat. Snažil se budit dojem zájmu, ale čím déle prohlídka trvala, tím to bylo obtížnější.
„Myslím, že pro dnešek už by to stačilo," řekl konečně doktor Nachman. „Nesmíme pana Schonberga hned první večer, co je s námi, nadobro umořit."
„Taky myslím," přidal se doktor Glover. „U mě na oddělení jsme pobyli sotva půlhodinku."
„To bude tím, že tady je toho víc k vidění," zašpičkoval doktor Mitchell.
„Ale no tak, pánové!" pozvedl ruce doktor Nachman.
„Bylo to všechno moc zajímavé," protestoval Adam pro jistotu v minulém čase, aby náhodou doktora Mitchela nepovzbudil k dalšímu pokračování.

Prošli hlavní chodbou a zahnuli na prosklený můstek do vnější budovy. Adam se zastavil a ohlédl se. Uviděl, že zasklený můstek pokračuje na protější stěně chodby dál, do třetí vnitřní budovy, uzavřené těžkými ocelovými dveřmi.
„Co je tam vzadu?“ zeptal se.
„Klinická oddělení,“ odpověděl mu doktor Nachman. „Tam se podíváte zítra.“
Tam je určitě i psychiatrické oddělení, usoudil Adam. Minutku zaváhal a pak šel dál za doktorem Nachmanem do vstupní haly, kde si všichni dali dobrou noc.
Byly tři čtvrti na dvanáct, ale Adamovi se, přestože strávil rušný den, ještě pořád spát nechtělo. Začínala ho tupě pobolívat hlava a pořád musel myslet na to, že mu zbývají už jen pouhé dva dny do doby, kdy by měl vyrukovat s přesvědčivým, konkrétním důkazem. I pokud by se mu podařilo získat vzorek Konforminu, jeho analýza by trvala nějaký čas, a ještě mnohem víc času by zabrala snaha přemluvit třeba takového Vandermera, aby si nechal udělat test, jestli ho nedostával. Vzhledem k tomu, že mu bylo jasné, že neusne, otevřel dveře a prošel chodbou až k zadnímu výtahu. Malá tabulka na něm hlásala: „Výtah na koupaliště.“
Když v přízemí vystoupil, ocitl se uprostřed houštiny palem, bambusů a kapradin. Mezi bujnou vegetací se vinula točitá pěšina. Vydal se po ní a došel na pláž.
Zul se a našlápl do chladivého písku. Úplněk zářil tak jasné, že bylo světlo skoro jako ve dne. Písek byl hebký a měkký jako prach. Lehoučký větřík chřestil ráhny plachetnic, až vydávaly zvuky podobné japonské zvonkohře. Adam začínal chápat, proč jsou lidé jako Bill Shelly tímhle místem tak nadšení.
Když míjel klubovou budovu, nahlédl oknem do jídelny. Pár kuchyňských pomocníků tam ještě prostíralo stoly k snídani.
Asi sto metrů za klubem uviděl sídliště domků. Byly vystavěny v pseudošpanělském stylu se štukovými zdmi a červenými taškovými střechami. V některých domcích se svítilo a Adam občas zahlédl muže a ženy, jak se dívají na televizi nebo si čtou. Celá scenerie vyhlížela tak poklidně, že bylo těžké uvěřit, že by mohlo jít o ústředí nějakého gigantického spiknutí. A přesto to tak zřejmě bylo. Všechny farmaceutické firmy utrácely miliony dolarů na pokusy ovlivnit postoje lékařů ke svým přípravkům, ale MTVS usilovala o víc. Usilovala o to, získat nad lékaři naprostou kontrolu. Nebylo divu že Arolen měl v plánu omezit počet prodejců.
Adam se otočil, vrátil se po pláži k místu, kde nechal boty, a pak se vrátil nazpět do hlavní budovy. Asi v polovině chodby uviděl značku únikového východu. Zkusil otevřít dveře a za nimi objevil schodiště, které se točilo vzhůru ke střeše. Když se ujistil, že se dostane zase zpátky dovnitř, vystoupil po schodech až k dalším dveřím, rovněž nezamčeným. Otočil jejich knoflíkem a uviděl před sebou střechu hlavní budovy. Od moře sem vanuly poryvy větru.
Adam popošel k asi metrové zídce ohraničující okraj střechy. Z tohohle místa měl výhled na celý areál. Obytné domky končily u malého skalnatého vršku, za nímž se táhl hustý tropický les. I když bylo centrum rozlehlé, uvědomil si, že tu mohou být klidně ještě další budovy skryté z dohledu.
Obrátil se a pohlédl opačným směrem na první vnitřní budovu. Ve světle měsíce viděl jasně její obrysy a uvědomil si, že je to skvělý architektonický nápad, jak se vyhnout kancelářím bez oken. Při pohledu dolů spatřil, že vnitřní prostor mezi budovami je pečlivě upraven, s jezírky, palmami a všemožnou zelení. Obě budovy byly stejně vysoké a propojené prosklenými můstky v úrovni každého patra.
Budovu až docela uprostřed, tu, o níž doktor Nachman říkal, že je v ní nemocnice, vidět nebylo. Přešel po můstku na druhou budovu, došel až k vnitřnímu okraji a podíval se dolů. Přímo pod ním byla nemocnice. Měla pouze tři poschodí, a proto ji prve nemohl vidět. Přímo pod ním byl spojovací můstek končící u ocelových dveří, které zahlédl, když se vraceli z laboratoří.
Na střeše se ježily antény nejrůznějších typů, včetně satelitních. Byly zřejmě, jak se Adam dohadoval, součástí nějakého složitého komunikačního systému. Viděl tu i řadu vypouklých střešních oken, největší z nich přesně uprostřed střechy. Na střeše byl ještě větrací vývod klimatizace a kryté dveře, podobné těm, kterými se Adam dostal na střechu vnější budovy. Světlo z ústředního vypouklého okna dodávalo celému komplexu vzhled jakoby z nějaké vzdálené budoucnosti či jiné planety.
Adam pár minut stál a opíral se dlaněmi o betonovou zídku, dosud vlahou denním sluncem. Noční vánek mu čechral vlasy. S povzdechem si pomyslel, co to bylo za šílený nápad rozjet se na Portoriko. MTVS nikdy nedopustí, aby odsud odvezl jejich tajemství. S pocitem marnosti a sklíčenosti nakonec usoudil, že bude ze všeho nejlepší zalézt do postele.
/16
Následujícího dne Adam zjistil, že mu návštěvu nemocnice naplánovali navzdory vší jeho nedočkavosti až na odpoledne. Převážnou část dopoledne strávil s panem Burkettem, který mu předváděl nejen sídliště domků, kde by mohli s Jennifer bydlet, ale i další vymoženosti, které MTVS zřídila pro manželky a děti svých zaměstnanců. Adam by byl rád věděl, jak by Burkett zareagoval, kdyby mu jen tak mimochodem prozradil, že MTVS dělá, co může, aby se jeho dítě vůbec nenarodilo. Musel se ze všech sil přemáhat, aby se při obhlídce areálu dokázal obdivně usmívat. Oddechl si, když ho konečně Burkett zavedl ke dveřím kanceláře Lindy Aronsonové a tam ho opustil.
Linda ho nadšeně přivítala a předvedla mu počítačové terminály, které přenášely informace Arolenu po celém světě během pouhých několika minut. Představila ho také panu Crawfordovi, který měl na starosti organizaci plaveb Arolenu. Adamovi připadal jako dokonalé dvojče podvodného umělce, který mu obstaral Smythův falešný pas.
Crawford mu ukázal graf, z něhož bylo patrné, kde lékaři, kteří se zúčastnili plaveb Arolenu, provozují praxi. Většina jich byla z New Yorku, ale v posledních měsících se mezi nimi vyskytovalo i hodně lékařů z Chicaga a Los Angeles. Adam si povšiml, že nejméně deset procent lékařů, kteří se zúčastnili více než jen jediné plavby, teď pracovalo na Julianově klinice.
„Ty lodní konference jsou, jak vidím, čím dál oblíbenější,“ poznamenal Adam a snažil se skrýt svou nevraživost.
„Oblíbené je ještě slabé slovo,“ prohlásil pyšně Crawford. „S vybavením, které zatím máme, nestačíme ani zdaleka

pokryt poptávku. Nedávno koupila MTVS další loď na západním pobřeží. Odhadujeme, že tak do roka by měla být v provozu. Postupem času počítáme s pěti loděmi, to by znamenalo, že by se plaveb mohli postupně zúčastnit všichni američtí lékaři."
Pan Crawford založil ruce a zadíval se na něj, co tomu říká, s výrazem hrdého otce pyšnícího se úspěchy své ratolesti.
Adamovi bylo nanic. Celá generace lékařů se měla bezděky stát poslušnými nástroji farmaceutické firmy.
Doktor Nachman se s Adamem sešel u oběda a pak ho zavedl do kanceláře doktora Glovera, kde se právě Glover s Mitchellem hádali o to, kdo bude Adama provázet po svém oddělení jako první.
„Vás dva už není možné nechat ani chvilku pohromadě," zavrčel doktor Nachman.
Adam přemítal, nakolik zdejší spory souvisí s izolací celého centra. Rivalita mezi oběma lékaři měla až neurotický charakter. Ale on se těšil, že konečně uvidí nemocnici. Vyhlídkou na další hodinu Mitchellových výkladů sice nadšený nebyl, ale doufal, že jim nějak unikne.
Když došli k dvoukřídlým dveřím do nejvnitřnější budovy, otevřel je Nachman lehkým přitisknutím palce na elektronický scanner. Krytý můstek za nimi byl z obou stran prosklený a Adam viděl nádhernou parkovou úpravu, kterou už obdivoval minulé noci ze střechy.
Na konci průchodu byly další dveře a i ty otevřel doktor Nachman přiložením palce. Sotva vešli dovnitř, ovanul Adama povědomý nemocniční pach. Když prošli víc než tři patra vysokou ústřední halou, osvětlenou částí střešních oken, kterých si Adam všiml předchozí noci, minuli řadu malých operačních sálků a došli na sesternu, která se mohla pochlubit nejnovějším telemetrickým vybavením. Jedna ze sester je zavedla na uzavřené oddělení vzadu. Doktor Glover představil Adamovi některé ze svých pacientů.
O každém z případů se rozpovídal a ohromoval ho množstvím údajů, které dokázal uchovat v paměti. Těch několik málo informací, které neznal z hlavy, si mohl snadno vyvolat na některém z počítačových terminálů, které byly na všech pokojích.
Ukázali mu několik diabetiků, kteří před časem dostali infuze s obsahem buněk pankreatu nenarozených plodů a nyní se obešli zcela bez inzulínu. Na Adama to proti jeho vlastní vůli skutečně zapůsobilo, třebaže věděl, že účel nikdy nesmí světit prostředky.
Na vzdálenějším konci oddělení byli pacienti, jimž byly implantovány buňky centrálního nervového systému. Adam se tu setkal s mladou ženou, která si při autonehodě zlomila páteř. Víc než rok byla odkázána na invalidní vozík, ale teď, díky infuzím s obsahem plodových tkání, už dokázala hýbat nohama. Její pohyby byly zatím nekoordinované, ale v porovnání s bezmocí tradiční léčby to byly přesto ohromující výsledky.
Na uvítanou doktora Glovera objala.
„Děkuju vám, že jste mi vrátil naději," usmála se.
„Rádo se stalo," usmál se i Glover, zatímco Mitchell si listoval v chorobopisu.
„Počet bakterií v moči narůstá," podotkl kriticky.
„O tom víme," odbyl ho Glover.
„Pojďme dál," řekl doktor Nachman.
Zhlédli ještě dalších deset či patnáct pacientů, než je Nachman odvedl zpátky do foyeru, odkud vyjeli výtahem o patro výš.
V tomhle poschodí bylo psychiatrické oddělení, a jen co vyšli na chodbu, doktor Mitchell jako by rázem ožil. Hladil si vousy, přejížděl si dlaní holou lebku a vyprávěl o svých pacientech s nadšením rozeného učitele.
„Naše nejpoužívanější metoda je psychofarmakologie," prohlásil. „Když dosáhneme dostatečné hladiny psychotropní látky v organismu, můžeme zahájit modifikaci chování."
Došli k dalším dvoukřídlým dveřím, které uzavíraly vstup na vlastní oddělení. Doktor Mitchell přitiskl palec na scanner.
„Tohle je přirozeně sesterna," řekl a zamával dvěma ženám středních let v bílých blůzách a modrých šatových sukních. Pouze pokývly na pozdrav, ale zato dva zřízenci v modrých blejzrech hned vyskočili ze židlí. Adam si okamžitě povšiml jejich strnulých úsměvů a nehybných očí.
Za cenu určitého úbytku spontaneity, pomyslel si s trpkým humorem. Jak kráčeli dál chodbou, popisoval Mitchell všechny technické pomůcky, až mu nakonec Glover skočil do řeči: „Panebože, vždyť tohle všechno Adam zná. Studoval přece medicínu."
Ale doktor Mitchell se ve svém vyprávění ani nezarazil. Přiložením palce otevřel dveře do vlastního oddělení a Adam i všichni ostatní vstoupili.
V tak moderním nemocničním zařízení Adama překvapilo, když zjistil, že oddělení je uspořádáno stejně jako v Univerzitní nemocnici. Ovšem kromě vlastního půdorysu tu bylo všechno jiné. V Univerzitní nemocnici hrozily postele, noční stolky, a dokonce i stropy pro nedostatek údržby zřícením. V příkrém protikladu s tím bylo oddělení MTVS tak dokonale čisté, jako by ho právě včera otevřeli. I pacienti leželi na lůžkách úhledně, s přikrývkami stejnoměrně urovnanými na hrudi. Byli při vědomí, ale nehybní. Pouze očima sledovali postup návštěvníků místností. Adam ještě jakživ neviděl tak poklidné oddělení, natožpak psychiatrické.
Bloudil očima po bezvýrazných tvářích. Doktor Mitchell se pustil do další ze svých nekonečných přednášek a Adam si právě říkal, jak dlouho ho bude ještě muset poslouchat, když vtom mu zrak sklouzl na pacienta na druhém lůžku zprava. Byl to Alan Jackson! Adamovi se rozbušilo srdce. Zděsil se pomyšlení, že by ho Alan mohl poznat. Rychle se odvrátil, aby mu nebylo vidět do tváře, ale když se ohlédl, Alanův výraz se nijak nezměnil. Zřejmě byl pod silnými sedativy.
Adam se odvážil podívat se blíž. Alan měl hlavu omotanou obvazy a do žíly pravé ruky mu zvolna odkapávala infuze.
Adam si uvědomil, že právě předchozího dne musel Fjord zastavit na Portoriku. Není divu, že Alana udržovali pod tak těžkými sedativy. Celou dobu s ním přece počítali na nedobrovolnou operaci.
Když Mitchell na okamžik přerušil své vyprávění, ukázal Adam na Alana a zeptal se: „Co je tomuhle člověku?"

Doktor Mitchell se podíval na doktora Nachmana a ten přikývl. Mitchell vzal do ruky chorobopis v nohách Alanovy postele a nahlas četl: „Robert Iseman ze Sanduski v Ohiu. Přijat pro nezvládnutelnou lobální epilepsii s útočnými kriminálními sklony; tradiční léčba selhala. Iseman byl odsouzen k doživotnímu pobytu ve vězeňském psychiatrickém zařízení bez naděje na podmíněné propuštění. Dobrovolně se nabídl k účasti na klinických testech Arolenu.“ Doktor Mitchell odložil chorobopis zpátky na místo.
„Je tady už dlouho?“ zajímal se Adam.
„Teprve pár dnů,“ řekl neurčitě doktor Mitchell. „A co kdybychom teď…“
„Promiňte,“ přerušil ho Adam, „ale někdy se člověk víc naučí na konkrétním případu než při všeobecné přednášce. Jak jste toho člověka léčili? Podle těch obvazů na hlavě bych odhadoval, že prodělal nějakou mozkovou operaci.“
„Je to tak,“ přisvědčil doktor Mitchell, poté co znovu zalétl pohledem k Nachmanovi. „Z jeho anamnézy víme, že šlo o mimořádně nezvládnutelný případ, takže jsme ho nejprve podrobili léčbě Konforminem a pak jsme mu do spánkových laloků zavedli elektrody. To byla jediná naděje, že vyléčení bude trvalé. Vzpomínáte si na ten klasický případ, kdy zavedli býkovi do hlavy elektrody a ten ztratil svou útočnost? Tak tohle je zdokonalená verze podobné techniky. Dokážeme mnohem víc než zabránit býkovi v tom, aby na nikoho neútočil.“
Adam zvolna přikyvoval, jako by se snažil porozumět, ale mysl se mu svíjela hrůzou.
„Nezapomínejte, že s léčbou pana Isemana jsme teprve na samém začátku,“ podotkl doktor Nachman. „Až se trochu zotaví po operaci, zahájíme modifikaci chování.“
„Přesně tak,“ přisvědčil doktor Mitchell. „Chceme s tím začít už zítra a asi do čtyř dnů by už mohly být znát výsledky. Co kdybychom teď zašli do místností, kde modifikaci provádíme, abyste si udělal představu, jak léčba probíhá?“
Adam naposledy pohlédl na Alanovu bezvýraznou tvář a následoval lékaře na obchůzce oddělením.
„Pana Isemana podrobíme kombinaci posilování žádoucího chování a zábran nežádoucího chování. Počítačově řízený program bude schopen rozpoznat nepatřičné myšlenkové pochody a zvrátit je ještě dřív, než se stačí projevit navenek.“
Adamova mysl vířila. Byl by rád věděl, co Mitchell mínil těmi „nepatřičnými myšlenkovými pochody“. Patrně celé spektrum myšlenek od nechuti předepisovat přípravky Arolenu, až po víru v tradiční lékařskou péči.
„Tak tohle je jedna z našich nácvikových místností,“ přerušil jeho úvahy Mitchell, otevřel dveře a dovolil Adamovi nahlédnout dovnitř. Byla to zmenšenina instruktážního sálu na Fjordu. Na protější stěně bylo projekční plátno a před ním dvě křesla vybavená elektrodami a popruhy. Adam se s hrůzou odvrátil a nechal dveře opět zapadnout.
„Má to hodně velký vliv na osobnost pacienta?“
„Pochopitelně,“ přitakal doktor Mitchell. „To patří k věci. Vybíráme z jeho povahových rysů pouze ty žádoucí.“
„A co intelekt?“ zeptal se Adam.
„Ten bývá ovlivněn jen nepatrně,“ ujistil ho doktor Mitchell a vedl ho přes celé oddělení zpátky. „Zaznamenali jsme lehký úbytek tvořivých schopností, ale paměť zůstává nenarušena. Vlastně v určitém směru její kapacita dokonce vzroste, zvlášť pokud se týká praktických informací.“
Když míjeli Alana, Adam na něj znovu pohlédl. Jeho výraz se nijak nezměnil. Zbyla z něj pouze jakási oživlá mrtvola.
„Výzkum slibně pokračuje,“ pochvaloval si doktor Nachman, když jim otevíral ocelové dveře. „Možnosti aplikace jsou pochopitelně omezené.“
„Zato naše práce ve fetologii může mít daleko širší uplatnění,“ neodpustil si doktor Glover.
„To je věc názoru,“ oponoval doktor Mitchell. „Díky technikám modifikace chování, které stále zdokonalujeme, nebudou časem potřebná ani uzavřená oddělení v psychiatrických léčebnách ani vězení. Však také na náš výzkum finančně přispívají jak Národní institut pro duševní zdraví, tak Správa věznic.“
Znovu vyšli do tří patra vysoké vstupní haly s vyklenutými stropními okny. Doktor Glover neměl v úmyslu ponechat Mitchellovi poslední slovo. Začal vyjmenovávat nejrůznější vládní instituce, které finančně podporují fetologii.
Adam byl v naprostém šoku. MTVS má v plánu nadobro zlikvidovat medicínu jako nezávislé povolání. Lékaři už napříště nebudou samostatně myslící odborníci. Stanou se z nich zaměstnanci medicínského impéria MTVS-Arolen.
„Adame,“ pokusil se upoutat jeho pozornost doktor Nachman. „Kam jste se nám v duchu zatoulal?“
„Ne, nikam,“ pospíšil si s odpovědí. „Jen jsem z toho všeho celý pryč.“
„To není divu,“ usmál se doktor Nachman. „Myslím, že bychom vám měli dopřát trochu času, abyste si užil i našich rekreačních zařízení. Pár hodin na pláži vám jen prospěje. Takže na shledanou v osm u večeře.“
„A co operační sály pro psychochirurgii? Kdyby to bylo možné, moc rád bych je viděl.“
„To bohužel nepřichází v úvahu,“ odmítl doktor Nachman. „Připravují je na dnešní večer pro další operaci.“
„Mohl bych se dívat?“ vnucoval se Adam.
Doktor Nachman zavrtěl hlavou: „Moc nás těší váš zájem, ale bohužel tam nemáme pozorovací ochoz. Pokud se rozhodnete pracovat tady s námi, jistě se někdy na operační sál dostanete.“
Adam se šel do svého pokoje převléknout a cestou uvažoval, že by bylo potřeba odsud nějak propašovat nějaký hmatatelný důkaz. Ale jaký? Co by jen mohl přivézt do New Yorku, aby to přesvědčilo nejen Jennifer, že si nemá nechat provést interrupci, ale také lékaře, aby MTVS zabránili v další činnosti?
Pár hodin ležel na slunci a pak ho přece jen něco napadlo. Bylo to trochu ztřeštěné a možná neproveditelné, ale kdyby se mu to podařilo, věděl, že by přesvědčil každého, aby bral jeho varování vážně.
Koktejly a večeře byly pro Adama utrpení. Připadalo mu, jako by ho doktor Nachman chtěl představit co největšímu počtu lidí, a než se mu pod záminkou únavy podařilo uprchnout do pokoje, bylo už skoro jedenáct.
Rozhodl se, že svůj plán nemůže začít uskutečňovat dřív než o půlnoci. Na to, aby si do té doby lehl, byl příliš nepokojný, a tak se mezitím aspoň převlékl z večerního obleku do tmavomodrého trička a džínů, pak opatrně otevřel svou cestovní brašnu a zkontroloval věci, které si tam během odpoledne naskládal.

Pět minut před půlnocí už nemohl to napětí déle vydržet. Vyšel z pokoje a vystoupil po schodech na střechu. Měsíc svítil stejně jasně jako včera. Prošel přes můstek na střechu první vnitřní budovy až k jejímu okraji, aby si obhlédl druhou. Střešní okna zářila, ale Adam si nebyl jistý, zda je to známka nějaké činnosti uvnitř nebo ne.
Postavil brašnu na střechu, otevřel ji a vytáhl z ní lano, které odpoledne ukradl u jedné z plachetnic. Pak se rozhlédl po příhodné ventilační rouře. Ujistil se, že je dostatečně upevněná ke střeše, přivázal k ní lano a jeho volný konec spustil o tři patra níž, na můstek k nejvnitřnější budově.
Adam nebyl zvyklý šplhat, a při svém strachu z výšek musel posbírat všechny síly, aby se přinutil vylézt na metrovou zídku a přehodit přes ni nohy. Kratičce se pomodlil, chytil se lana a pustil zídky. Křečovitě svíral lano a píď po pídi se spouštěl dolů, až se konečně dotkl nohama střechy můstku. Pustil se lana a dopadl na všechny čtyři. Pak se vyškrábal na střechu nemocniční budovy a po ní se vydal k velkému ústřednímu světlíku. Zarazil ho nějaký pohyb dole. Pomaloučku se přikradl k okraji střešního okna a pohlédl dolů. Pod sebou viděl scénu jako z nějakého vědecko-fantastického hororu. Celý prostor pod klenutým oknem byl jeden jediný obrovitý operační sál, ale místo toho, aby v něm pracovali lékaři a sestry, byl plně automatizovaný. Přístroje podobné robotům s dlouhými ohebnými pažemi pracovaly na dvou pacientech zároveň. Ve vzdálenějším konci místnosti leželo několik dalších pacientů na čemsi, co se podobalo běžícímu pásu. Hlavy měli upevněné v regulovatelných skřipcích. Zatím byli pouze čtyři, ale Adam měl podezření, že celý systém je vyprojektován tak, aby jich pojal naráz alespoň tucet. Zůstal stát jako hypnotizován čirou hrůzou a nedokázal odtrhnout oči od vyklenutého okna. Jeden z pacientů se začal posouvat kupředu, až vklouzl do velkého tomografu, který se mu začal otáčet kolem hlavy. Když opsal celý kruh, zastavil se, ruka robota se natáhla a nařízla pacientovu hlavu přesně v těch místech, kde Adam Vandermerovi nahmatal jizvy. Z ranek vytekla trocha krve a vytvořila pod pacientovou hlavou loužičku. Objevily se další mechanické paže a začaly plynule navrtávat pacientovu lebku. Adam dokonce i přes okenní sklo slyšel bzukot vrtačky. Pak se znovu rozjel tomograf, natáhl se třetí pár rukou a zasunul pacientovi cosi do mozku. Adam si domyslel, že systém zavádí do pacientova mozku ovládací elektrody a pomocí tomografu zjišťuje, zda je vkládá na patřičné místo.
Vtom Adam zahlédl, jak se v levé části místnosti kdosi pohnul, a rychle ucouvl. Za skleněnou přepážkou z tabulek zalitých do olova seděla u kontrolního panelu skupinka lidí. Pokud by je napadlo podívat se vzhůru, mohli ho vidět jako na dlani. Raději si lehl. Když nahlédl přes okraj klenutého okna, mohl ještě stále sledovat, co se uvnitř děje, ale sám zdola vidět nebyl.
Viděl, jak doktor Nachman napřáhl ruku a poplácal doktora Mitchella po zádech. První z pacientů byl odoperovaný a už ho odváželi pryč, aby uvolnil místo dalšímu. Adama napadlo, že se mu co nevidět udělá špatně. Uskupení MTVS-Arolen nesporně plánovalo využití psychochirurgie v masovém měřítku. Skrčený vycouval od okna, postavil se a přešel po střeše k únikovým dveřím. Naštěstí nebyly zamčené. Za nimi našel schodiště podobné tomu, po němž vyšel na střechu budovy, kde bydlel. Až na jednotvárný bzukot přístrojů na operačním sále bylo všude ticho. Rychle sestoupil do druhého patra a obezřetně otevřel dveře. Jak předpokládal, ocitl se hned vedle nácvikové místnosti. Rozhlédl se chodbou po ztemnělém oddělení. Jediné světlo se sem linulo ze zasklené sesterny na druhém konci chodby. Sestra, která měla službu, právě jedla. Za ní nehybně seděli na židlích s rovnými opěradly dva zřízenci.
Adam se těsně při zdi vplížil do pokoje s lůžky a přikrčil se za nejbližší postelí. V polosvětle zahlédl pacientovu tvář. K jeho překvapení byl muž vzhůru. Adam čekal, jestli nezazvoní na sestru, ale pacient jen dál tiše ležel a bez mrknutí oka na něj zíral.
Adam se zhluboka nadechl a začal prolézat pod postelemi přes celou délku pokoje. Když se dostal až k té druhé od konce, pozvedl hlavu a pohlédl k sesterně. Udivilo ho, jak blízko ní se octl. Sestra dojídala svůj sendvič a zřízenci se za celou dobu ani nepohnuli.
Teď, anebo nikdy! Adam se obrátil k pacientovi na posteli nad sebou. Alan nejevil známky toho, že by ho poznával.
„Alane, chci tě odsud dostat," zašeptal. „Myslíš, že to zvládneš?" Alan nereagoval. Adam měl pocit, že by zrovna tak mohl mluvit ke stojanu na infuzi. Alan dokonce ani nemrkl, když mu opatrně odlepil náplast, která držela kanylu infuze na místě, a odstranil hadičku.
„Když ti pomůžu vstát, myslíš, že budeš moct jít?"
Zase žádná odpověď.
Adam popadl Alanovu přikrývku a chystal se ji z něj stáhnout, když vtom po stropě místnosti zakroužilo světlo baterky. Pohlédl na dvojité vstupní dveře a uviděl, jak sestra tiskne palec ke scanneru. Jak se dveře se zasyčením otevřely, sklouzl Adam na podlahu a skrčil se pod postel.
Sestra postupovala uličkou mezi lůžky a na každého pacienta si posvítila baterkou. Když procházela kolem Alanovy postele, zatajil dech a jen doufal, že si nevšimne odpojené infuze. Nezastavila se. Sledoval její nohy, jak kráčejí až na konec uličky, pak se otáčejí a vracejí se nazpět. Dveře se znovu se zasyčením otevřely a sestra vyšla ven.
Adam si domyslel, že teď se nejspíš v nejbližší době nevrátí a že tedy nadešla nejvhodnější chvíle k uskutečnění jeho záměru. Stáhl z Alana přikrývku, popadl ho za paže a přesunul ho na okraj postele. Pak co nejšetrněji pozvedl jeho trup a nohy mu spustil na podlahu. Trochu přitom žuchly, ale nezdálo se, že by to v sesterně někdo zaslechl.
„Dokázal by ses plazit po podlaze?" zašeptal Alanovi do ucha.
Žádná odpověď.
Odmítl se vzdát: popadl Alana za ruku a začal ho táhnout po podlaze. K jeho překvapení Alan zareagoval a vzápětí se začal plazit sám. Zdálo se, že je schopen jednání, teprve když mu někdo ukáže, co má dělat.
Dostali se až na konec pokoje. Když se Adam ohlédl, na sesterně byl klid. Následujících sedmnáct metrů bylo nejriskantnějších. Museli opustit úkryt lůžek a plazit se chodbou ke schodišti. Kdokoli by se podíval směrem k nim, nemohl je přehlédnout. Když došli ke dveřím, Adam je na pár centimetrů pootevřel a vyděsil se, když zahlédl v schodištní šachtě světlo. Zatajil dech, otevřel dveře o něco víc a přiměl Alana, aby jimi prošel. Za okamžik už byli v

bezpečí.
Adam vstal a protáhl se. Pak se sklonil a pomohl Alanovi na nohy. Zpočátku se trochu potácel, ale za pár vteřin získal rovnováhu.
„Rozumíš mi?“ zeptal se Adam. Zdálo se, že vidí náznak přikývnutí, ale nebyl si jistý. „Jdeme odsud!“ Vzal Alana za ruku a vedl ho vzhůru po schodech. Alan škobrtal a nohy se mu pletly, ale než vyšli do třetího patra, byly už jeho pohyby plynulejší. Zdálo se, že k čím větší námaze je přinucen, tím lepší podává výkony. Když se konečně dostali na střechu, pohyboval se už téměř samostatně. Tak rychlé zlepšení přivedlo Adama na myšlenku, že Alan zřejmě dostával infuzí malou, ale trvalou dávku nějakého uklidňujícího prostředku. Když se vynořili na střeše, vypadalo to, že už je Alan skoro vzhůru, a Adam si povšiml, že ani zorničky už nemá tak rozšířené. Ale přesto se zdálo vyloučené, že by se dokázal vyšplhat po provaze do výšky tří pater na střechu vnější budovy. Adam si ostatně nebyl jistý ani tím, zda to vůbec zvládne sám, a v duchu se proklínal za to, že nepromyslel plán útěku důkladněji.
Když se rozhlédl po zarostlém prostoru mezi nemocnicí a sousední budovou, věděl, že dolů by se nejspíš dostali snáz než nahoru, ale měl podezření, že z uzavřené zahrady nebude kudy uniknout.
Dostal strach, že si Alanovy nepřítomnosti někdo povšimne, a uvědomil si, že musí něco podniknout. Protože ho nic lepšího nenapadlo, vzal konec lana a uvázal ho Alanovi pod pažemi. Pak se lana chytil sám a začal šplhat podél stěny budovy vzhůru. Nejtěžší úkol ho čekal nahoře, když se musel lana pustit a zachytit se horního okraje zídky. Nohy se mu klátily ve vzduchu, jak se pokoušel jimi dosáhnout na pevný beton. Konečně se mu podařilo přehoupnout se na střechu.
Sotva popadl dech, naklonil se přes okraj zídky. Alan tam ještě pořád nehybně stál, zády opřený o stěnu budovy. Adam zatáhl za lano, ale dokázal Alana vyzvednout jen o pár centimetrů. Uvědomil si, že potřebuje něco na způsob kladky. Zčistajasna se mu vybavily obrázky egyptských otroků zdvihajících kamenné kvádry na stavbu pyramid. Mívali lana přehozená přes rameno jako tažná zvířata. Adam se rozhodl zkusit to taky tak. Vší silou táhl lano kupředu a pracně se s ním plahočil k protilehlé stěně. Tam rychle uvázal smyčku na stejnou trubku, k níž bylo lano upevněno původně. Když doběhl na protější stranu, uviděl, jak se Alan pohupuje asi v třetině cesty vzhůru.
Opakoval stejný manévr ještě třikrát. Když táhl počtvrté, lano se náhle zaseklo, a když se Adam podíval, co se děje, spatřil, že Alan uvízl těsně pod římsou zídky ohraničující střechu. Natáhl se dolů a jeho tělo uvolnil. Pak ho uchopil za nohy a s nesmírnou námahou ho přehodil přes zídku. Oba se svalili na střechu.
Když Adam znovu nabral dech, odvázal lano a nacpal si ho zpátky do brašny. Pak pomohl Alanovi vstát. Lékař měl pravou tvář škaredě odřenou, ale jinak se zdálo, že přečkal tu kalvárii až obdivuhodně dobře.
Adam si přehodil brašnu přes rameno a odvedl Alana přes střechu vnější budovy a pak dolů po schodišti. Tou dobou už škobrtal hůř než Alan. Ruce už vůbec necítil, stehna se mu chvěla vyčerpáním a dlaně měl rozedřené do krve. Když došli do jeho pokoje, položil Alana na postel a sám se svalil vedle něj.
Na tak namáhavou fyzickou činnost nebyl dost ve formě. Rád by si trochu odpočinul, ale věděl, že nebezpečí odhalení narůstá každou minutou. Pomohl Alanovi svléct nemocniční košili a spěšně ho oblékl do vlastních šatů. Naštěstí měli oba přibližně stejnou velikost. Pak ho uložil do postele a v duchu se modlil, aby v sobě měl ještě tolik uklidňujících drog, aby dokázal usnout. Když odcházel z pokoje porozhlédnout se, jestli by se někde nedalo sehnat auto, pro jistotu za sebou zamkl. Jak uháněl chodbou, znovu litoval, že si plán úniku předem lépe nepromyslel.
Selma Parkmanová zívla a pohlédla na hodiny nad skříňkou s léky. Bylo teprve čtvrt na dvě. Měla před sebou ještě pět hodin služby a už teď se nudila až k smrti. Podívala se na oba zřízence a přála si mít aspoň trochu z jejich trpělivosti. Od první chvíle, kdy tady v centru nastoupila, žasla nad tím, jak odevzdaně zdejší personál snáší nezáživnou každodenní rutinu.
„Půjdu se trošku projít,“ prohodila a sklapla román Roberta Ludluma. Žádný ze zřízenců na to nic neřekl.
„Slyšeli jste mě?“ zvýšila hlas.
„My to tu ohlídáme,“ ozval konečně jeden z nich.
„Buďte tak hodní,“ řekla Selma a nazula si boty. Stejně věděla, že se během její nepřítomnosti nic nepřihodí. Tady se nikdy nic nedělo. Když tohle místo přijímala, čekala trochu pestřejší práci než nekonečné hlídání několika figur podobných automatům. Kvůli Portoriku odešla z dobrého místa v Hobartově psychiatrickém ústavu ve Filadelfii, a pomalu si začínala říkat, jestli neudělala chybu.
Vyšla ze sesterny a v zoufalé potřebě si s někým popovídat vyjela výtahem do patra s operačním sálem a vešla do kontrolní místnosti. Doktor Nachman se usmál, když ji zahlédl.
„Nudíte se?“ uhodl. „Budeme vám muset najít něco trochu zábavnějšího.“ Ve skutečnosti ho její neposednost dráždila a už dávno ji v duchu zařadil na seznam adeptů na léčbu Konforminem.
Selma se dívala na počítačovou obrazovku, kde se před operátory objevovaly různé obrazce, ale neměla ani potuchy, nač se to vlastně dívá a za chvilku se začala nudit stejně jako dole. Rozloučila se, ale nikdo jí neodpověděl. Pokrčila rameny, vyšla z místnosti, sešla o patro níž a vrátila se zpátky na sesternu. Zřízenci tu seděli stejně, jako když odcházela. Na obchůzku bylo ještě brzy, ale když už byla jednou na nohou, vzala baterku a zašla na oddělení.
Její práce byla, mírně řečeno, nenáročná. Asi polovina pacientů byla na infuzích a k jejím povinnostem patřilo je dvakrát během služby překontrolovat. Jinak neměla za úkol nic jiného než čas od času posvítit baterkou každému z pacientů do tváře a přesvědčit se, jestli dosud žije.
Najednou zůstala stát. Světlo baterky ozářilo prázdný polštář. Shýbla se a rozhlédla se po podlaze. Jednou už se stalo, že pacient spadl z postele, ale tohle zřejmě nebyl ten případ. Přešla k chorobopisu a přečetla si jméno: Iseman.
Stále ještě přesvědčená, že pacient nemůže být daleko, se vrátila na sesternu a rozsvítila stropní světla. Místnost zaplavil pronikavý jas zářivek. Selma přivolala zřízence a v rychlosti prohledala pokoj sama. Bylo to tak: Iseman byl pryč.

Selma začínala mít starost. Něco takového tu ještě nezažila. Přikázala zřízencům, aby hledali dál, a odspěchala zpátky na operační sál.
„Jeden pacient se ztratil," oznámila Nachmanovi a Mitchellovi, které zastihla právě na odchodu.
„To není možné," prohlásil Mitchell.
„Možná že není," trvala na svém Selma, „ale postel pana Isemana je prázdná, a on sám není nikde v dohledu. ŘMcala jsem si, že byste možná měli zajít dolů a podívat se sami."
„To je ten pacient, který byl včera na operaci," řekl doktor Nachman. „Copak nedostával kapačku s Konforminem?"
Nečekal na Mitchellovu odpověď a spěchal dolů. Když vstoupili do pokoje, ukázala Selma vítězoslavně na prázdnou postel.
Doktor Mitchell sáhl po hadičce infuze a podíval se na ni. Ještě stále zvolna odkapávala.
„No, daleko být nemůže."
Když prohledali všechny možné úkryty na poschodí, zkusili Nachman s Mitchellem hledat na patře fetologie, pak na střeše a konečně v zahradě.
„Asi bychom měli svolat všechny zřízence," rozhodl Nachman. „Musíme Isemana okamžitě najít."
„To je k neuvěření," žasl doktor Mitchell. „Udivuje mě, že byl vůbec schopný chůze."
„Kdybychom ho v nejbližší době nenašli," zeptal se doktor Nachman, „co by se stalo, kdybychom zaktivovali implantované elektrody? Nezavedly by nás k němu?"
Doktor Mitchell pokrčil rameny: „Pacient ještě neprošel zácvikem. Když ho teď zaktivujeme, vyvolají u něj elektrody buď bolest, nebo rozkoš, ale bez specifické kontroly chování.
Mohlo by to být i nebezpečné."
„Nebezpečné pro koho?" ptal se doktor Nachman. „Pro pacienta, nebo pro lidi v jeho okolí?"
„To těžko říct," přiznal Mitchell.
„Koneckonců, tohle by byl teprve krajní případ," řekl doktor Nachman. „Doufám, že ho co nevidět objevíme. Třeba byla špatně dávkovaná infuze. V každém případě svolejte všechny zřízence. A ať si všichni připraví injekce s Konforminem, aby nedošlo k nějakým potížím, až ho najdeme."
Adam začínal propadat zoufalství. Na parkovišti proti hlavní budově stála vozů spousta, ale u žádného nebyly klíčky. Předpokládal, že při tak přísných bezpečnostních opatřeních budou zaměstnanci lehkomyslnější. Jenže bohužel to tak nebylo. Znovu se v duchu proklel za lajdáckou přípravu celého plánu.
Aniž vlastně přesně věděl, co hledá, prošel po ohražené pěšině na pláž a zamířil dál ke klubu. I tam stálo na parkovišti několik vozů a Adam je jeden po druhém obešel, ale bez úspěchu. Pak si povšiml náklaďáku Ford u vchodu pro zásobování.
Dveře byly otevřené a Adam se vyhoupl do kabiny. Začal šmátrat po zapalování, ale než je našel, pronikavě se rozječelo poplašné zařízení. Hmátl po dvířkách a v panice vyskočil ven.
Dveře klubu se otevřely a Adam oběhl budovu, aby se ukryl ve skupince pinií. Poplašné zařízení někdo vypnul, ale nablízku se ozvaly hlasy a Adam si uvědomil, že bude muset běžet dál.
Zahlédl stěžně plachetnic, rozběhl se k ním a přikrčil se za tu, která byla nejblíž.
Slyšel, jak se muži vracejí do klubu. Zřejmě došli k názoru, že šlo o falešný poplach, ale Adam věděl, že už mu zbývá jen pár hodin do rozednění a do té doby musí vymyslet nějaký způsob, jak dostat Alana z areálu. Byl by rád věděl, jestli už někdo zjistil, že jeden pacient chybí.
Tvář doktora Nachmana vyhlížela ztrhaněji než obvykle. Oči jako by mu do důlků zapadly ještě o poznání hlouběji.
„Někde tu být musí," řekl doktor Mitchell.
„Pokud by tu byl, tak bychom ho našli," poznamenal nevlídně doktor Nachman.
„Třeba bude v zahradě. Jiné místo už nezbývá."
„Tu prohledává dvacet zřízenců," vyštěkl doktor Nachman. „Kdyby tam byl, už by ho dávno měli."
„Najde se," ujišťoval Mitchell spíš sám sebe než koho jiného. „Možná že budeme muset počkat až na denní světlo."
„Já si jen říkám, jestli se nemohl dostat ven z nemocnice," zachmuřil se doktor Nachman. „To není zrovna pacient, kterého bychom měli předvádět na veřejnosti."
„Ven se dostat nemohl, i kdyby byl chtěl," zavrtěl hlavou doktor Mitchell. „Nemohl přece otevřít bezpečnostní dveře. Navíc tu byla slečna Parkmanová. Tvrdí, že při předchozích obchůzkách pacienta viděla."
„Když byla prve nahoře na sále, tak tady nebyla," připomněl doktor Nachman.
„Ale to bylo jen pár minut," ohradila se Selma. „A oba zřízenci, co se mnou měli službu, říkají, že tu byl úplný klid."
„Ať začnou prohledávat i hlavní budovu," nevšímal si jí doktor Nachman. „Začínám mít strach, že v tom má prsty ještě někdo další, někdo, kdo má přístup na oddělení. Pokud je to tak, byl bych pro to zaktivovat pacientovy elektrody. Potom bychom ho mohli najít vysílačkou."
„Nevím, jestli to půjde," zaváhal doktor Mitchell. „Aktivovat na dálku jsme ještě nikdy nezkoušeli."
„Tak to zkusíte teď," přikázal doktor Nachman. „A zavolejte taky bezpečnostní službu u brány, ať nikoho nepouštějí ven."
Doktor Mitchell přešel k telefonu a zavolal hlavní bránu. Pak zavolal vedoucího programátorů Edgara Hofstru, že je potřeba, aby přišel v naléhavé záležitosti do kontrolního sálu. Potom zamířili oba s Nachmanem nahoru.
Kontrolní sál byl ve stejném poschodí jako automatizovaný operační sál. Na jedné straně, za ochrannou skleněnou stěnou, byl centrální počítač MTVS. Kolem něj se točilo několik techniků v bílých pláštích, kteří se zabývali různými operačními úkony a údržbou.
Hofstra dorazil za deset minut, oči dosud opuchlé spánkem.
Mitchell se ani neobtěžoval s omluvou a vylíčil mu, oč jde.

„Pokud se nám podaří zaktivovat pacientovy elektrody, doufáme, že by ho strážní dokázali najít vysílačkou. Myslíte, že ho svedete zaktivovat na dálku?“
„Nevím určitě,“ pokrčil rameny Hofstra a usedl k terminálu. Sotva vyklepal Isemanovo jméno, odpověděl počítač, že jde o chybu, pacient není připraven. Hofstra signál anuloval.
Všichni přítomní úzkostlivě přihlíželi. Po minutě se na obrazovce zablesklo „elektrody aktivovány“ a po další minutě „pokračuj“.
„Tak to bychom měli,“ oddechl si Hofstra. „Teď musíme zjistit, jestli má nabitou baterii.“ Vyklepal příkaz k přenosu vln Isemanových elektrod. Výsledkem byl slaboučký signál, který počítač nedokázal rozluštit.
Hofstra se zhoupl na židli.
„Takže elektrody máme sice zaktivované, ale signál je tak slabý, že pochybuju, že se nám ho podaří lokalizovat.“
Adam sám nevěděl, kde v sobě sebral odvahu vrátit se do hlavní budovy, zvlášť když viděl, jak se tam postupně rozsvěcí jedno světlo po druhém a v přízemí se hemží skupinky mužů v modrých blejzrech s injekčními stříkačkami v rukou. Jen pomyšlení na Jennifer a na to, co hrozí jejich nenarozenému dítěti, ho přimělo dát v sázku relativní bezpečí venku. Jakoby nic prošel vstupní halou hlavní budovy. Když vyjel výtahem do šestého patra, byl na chodbě klid a Adam si domyslel, že pokoje hostů ještě zatím prohledávat nezačali.
Když došel do svého pokoje, rozsvítil a ulevilo se mu, když zjistil, že Alan dosud klidně spí.
„Nevím, jestli rozumíš, co ti říkám,“ oslovil ho napjatě, „ale musíme sebou hodit a vypadnout odsud.“
Vytáhl Alana do sedu a začal sundavat obvazy, kterými měl omotanou hlavu. Když je opatrně odstranil, ke své radosti zjistil, že chirurgický automat vyholil pouze malá místečka při obou spáncích Alanovy hlavy. Popadl hřebínek a oholená místa pečlivě začesal zbývajícími vlasy.
S bušícím srdcem pomohl Alanovi na nohy a potichu otevřel dveře. Do apartmá na konci chodby právě vcházela trojice zřízenců. Adam věděl, že pokud teď zaváhá, další šance se mu už nenaskytne. V okamžiku, kdy zřízenci zmizeli uvnitř, popadl Alana za ruku a táhl ho k výtahu na koupaliště. Jak se za nimi zavíraly dveře, slyšel nějaké hlasy, ale nezdálo se, že by někdo volal na poplach.
Stiskl knoflík s označením přízemí. K jeho hrůze se výtah sice rozjel, ale pak zůstal stát ve třetím patře.
Pohlédl na Alana. Bez obvazů sice vyhlížel o něco líp, ale v tváři měl stále tutéž výmluvnou omámenou prázdnotu.
Dveře se otevřely a do výtahu přistoupil zřízenec se zjizvenou tváří. Mechanicky přejel pohledem Adama i Alana a obrátil se k zavírajícím se dveřím. Stál tak blízoučko, až Adam viděl jednotlivé chlupy na jeho zátylku. Zatajil dech.
Výtah začal znovu sjíždět dolů. Teprve když projížděli druhým patrem, jako by si zřízenec jejich přítomnost uvědomil. Pomaloučku se obrátil. V levé ruce držel injekční stříkačku s připravenou jehlou.
Adam reflexivně zareagoval s takovou rychlostí, až ho to samotného překvapilo. Chňapl po stříkačce, vykroutil ji zřízenci z ruky a odstrčil muže směrem k Alanovi. Jak do sebe oba narazili, zabodl Adam jehlu zřízenci do zad těsně vedle páteře a dlaní zmáčkl píst. Všichni tři se sesuli na stěnu výtahu a zhroutili na jednu hromadu, Adam byl úplně vespod.
Zřízenec se prohnul v zádech, převalil se na bok a otevřel ústa k výkřiku. Adam mu je zacpal dlaní, aby jeho výkřik utlumil. Výtah se zastavil a dveře se otevřely. Zřízenec pevně uchopil Adamovu paži a začal si jeho dlaň odtrhávat od obličeje. Adam s ním zápolil a držel mu dál ruku na ústech. Pak muž obrátil oči v sloup. Jeho stisk náhle povolil a tělo mu bezvládně kleslo.
Adam odtáhl ruku a vzápětí ucukl hrůzou. Odcouval kousek dál a zíral na muže, z jehož oči teď bylo vidět už jen bělma. I když podle všeho prodělal jakousi plastickou operaci, která měla částečně pozměnit jeho rysy, Adam ho přesto poznával. Byl to Percy Harmon!
Na chviličku ho to vylekalo natolik, že se nedokázal ani hnout. Pak se dveře výtahu začaly přivírat a Adam věděl, že musí jednat. Zaklínil Alana mezi dveře, aby zůstaly pootevřené, vyvlekl Harmona ven a vyhodil ho do houštin kapradí.
Na vteřinku byl v pokušení vzít ho s sebou, ale pak si uvědomil, že bude mít i tak dost co dělat s Alanem. Toho teď vytáhl zadním vchodem na pěšinu k pláži. V hlavě měl neurčitý plán dotáhnout ho k sídlišti domků a podívat se, jestli by se nějaký vůz nenašel tam.
Měsíc byl teď trochu za mraky a pláž nebyla tak jasně osvětlená jako prve. Palmy a pinie vrhaly temné stíny poskytující úkryt.
V polovině cesty ke klubu narazili na plachetnici, pod níž se předtím schovával. Adam zůstal stát. Kdesi v hlavě mu probleskl nápad. Rozhlédl se po hladině oceánu a zaváhal. Zvláštní námořní vlohy rozhodně neměl, ale s malými plachetnicemi zacházet dovedl. A potěšilo ho, když si všiml, že ten, kdo se s plavidlem projížděl naposled, opomněl stáhnout plachty.
Pokřik odkudsi z nitra hlavní budovy ho přiměl k rozhodnutí. Čas utíkal. Nejprve odtáhl plavidlo k vodě. Pak k němu Alana odvedl, pomohl mu nastoupit a přiměl ho, aby si lehl. Kusem lana ho volně přivázal ke stěžni. Pak se kousek brodil vodou, až odtáhl člun z písku na mělčinu. Vlny nebyly vyšší než něco málo přes metr, ale přesto se v nich plavidlo těžko ovládalo. Když mu voda sahala až po pás, vysoukal se na palubu.
Původně si představoval, že odpádluje za útes, aby byl z dohledu, ale teď viděl, že to nepůjde. Bude muset vztyčit plachtu. Vytáhl hlavní plachtu tak rychle, jak jen svedl. Odřené ruce ho zabolely, až zamžikal, ale nedbal toho. Konečně se plachta nadmula a ráhno se zachřestěním pozvedlo. K Adamově úlevě se člun, sotva nabral trochu vítr, na vodě srovnal. V rychlosti se ještě ohlédl, zaklapl kormidlo na místo a otočil jeho pákou doprava.
Na chviličku, která jako by trvala věčnost, se zdálo, že je příliv zažene zpátky k pláži. Ale pak loď nabrala vítr a vyrazila kupředu. Jak se vzdalovala od pláže, rozrážela vlny přílivu. Adam nemohl dělat celkem nic než držet jednou rukou Alana a druhou kormidlo.
Propluli přímo kolem budovy klubu, ale Adam měl strach měnit směr. Když se dostali za hranici příboje, zhluboka si

oddechl. Chvilku nato už byli za útesem a bezpečně z dohledu.
Adam se na okamžik zklidnil a pohlédl nahoru na prohnutou křivku plachty, ostře se rýsující na pozadí hvězdnaté tropické oblohy. Při pohledu na západ uviděl měsíc, stále ještě zahalený malými letícími mráčky. Dole na obzoru bylo vidět siluetu rozeklaných hor Portorika. Byly nádherné. Pak se člun dostal do táhlých vln Atlantiku a Adam se musel plně soustředit na kormidlo. Pevně uchytil hlavní otěž, vztyčil kosatku a plachetnička se rozlétla po hladině ještě rychleji. Adam pomalu začínal doufat, že za pár hodin už dopluje podél pobřeží dost daleko, aby mohl vyhledat pomoc.
Doktor Nachman se vztekle obrátil od počítače. Harry Burkett mu právě přišel oznámit dosavadní výsledky pátrání, ale Nachman se nemínil nechat uchlácholit falešným ujišťováním.
„Chcete mi říct, že jediné, co jste se čtyřiceti lidmi a bezpečnostním vybavením za milion dolarů dokázal zjistit, je to, že jednoho ze zřízenců našli v bezvědomí a jeden z našich hostů, pan Schonberg, zmizel ze svého pokoje?“
„Přesně tak,“ řekl Burkett.
„A ten zřízenec,“ pokračoval doktor Nachman, „údajně dostal injekci Konforminu ze své vlastní stříkačky?“
„Je to tak,“ přisvědčil Burkett. „Injekci mu někdo vrazil takovou silou, až se jehla zlomila a zůstala mu zapíchnutá v těle.“ Burkett se snažil na ředitele výzkumu zapůsobit úplností svých informací, ale Nachman na to nezabíral. Připadalo mu nepochopitelné, že Burkett se všemi svými lidmi a vším svým technickým vybavením nedokázal najít pacienta pod těžkým vlivem sedativ. Díky jeho neschopnosti se věc, která zprvu vyhlížela jako drobná nepříjemnost, začala rychle rozrůstat ve vážnou aféru.
Zlostně si zapálil dýmku, která mu už podesáté vyhasla. Pořád se nedovedl rozhodnout, má-li o všem informovat špičky MTVS. Pokud by se měl ten problém dál zhoršovat, čím dřív ho oznámí, tím líp udělá. Ale pokud by se přece jen vyřešil sám od sebe, bylo by líp všechno ututlat.
„Nic nenasvědčuje tomu, že by se někdo dotkl plotu kolem areálu?“ zeptal se.
„To v žádném případě,“ ujistil ho Burkett. „A od té chvíle, co tam pan doktor Mitchell volal, nepustili nikoho ven ani přes hlavní bránu.“ Pohlédl na psychiatra, který si nervózně prohlížel kůžičku kolem nehtů.
Doktor Nachman kývl. Měl jistotu, že pacient je dosud v areálu, že ohrada pod proudem je nepřekonatelnou překážkou, ale přesto měl obavy z neschopnosti Burkettových bezpečnostních strážců. Nemá cenu riskovat.
„Chci, aby někdo zajel na letiště a zkontroloval odlétající letadla,“ přikázal.
„To je, myslím, zbytečné,“ namítl Burkett. „Ven z areálu se pacient dostat nemůže.“
„Kašlu na to, co si myslíte,“ skočil mu do řeči doktor Nachman. „Každý mi tvrdil, že se pacient nijak nemohl dostat z nemocnice, a zjevně se odtamtud dostal. Takže se postarejte o to letiště.“
„Dobře,“ přisvědčil s povzdechem Burkett.
Doktor Mitchell, dobře si vědom toho, že to byl on, kdo tvrdil, že se pacient nemohl dostat z nemocnice, vstal a řekl: „Vysílačka je sice slabá na to, aby nám pomohla pacienta vyhledat, ale když podráždíme elektrody, prozradí se možná sám.“
Doktor Nachman pohlédl na Edgara Hofstru: „Šlo by to?“
„Nevím,“ přiznal Hofstra. „Umístění jeho elektrod nemáme neurofyzikálně zmapované. Nevím, co to udělá, když se pokusíme o stimulaci. Může ho to zabít.“
„Ale dokážeme ho stimulovat?“ chtěl vědět Nachman.
„Možná,“ pokrčil rameny Hofstra. „Ale bude to nějakou dobu trvat. Stávající program je sestavený tak, že v první fázi předpokládá pacientovu přítomnost.“ „Jak dlouhá by ta doba mohla být?“
Hofstra rozhodil ruce: „Tak asi za hodinu bych mohl vědět, jestli to půjde, nebo ne.“
„Ale zaktivovat elektrody vám nedělalo problémy.“
„To je pravda,“ řekl Hofstra. „Ale stimulace je věc mnohem složitější.“
„Aspoň to zkuste,“ řekl doktor Nachman unaveně. Pak ukázal prstem na Burketta, který dosud telefonoval, a dodal: „Rád bych měl v záloze ještě něco kromě těch jeho keystonských policajtů.“
Při pohledu na hodinky si Adam uvědomil, že plují už skoro dvě hodiny. Sotva obepluli útes ohraničující pláž patřící MTVS-Arolenu od severu, narazili na stále výš se vzdouvající vlny, na jejichž vrcholcích se občas tvořily bílé hřebínky a tříštily se o plátěný potah plavidla. Sem tam, když se octli uprostřed obzvlášť vysoké vlny, dostával Adam strach, že je tuny mořské vody zavalí. Ale loď se pokaždé vyhoupla nahoru a sklouzla po vlně jako korková zátka.
Mířili podél severmho pobřeží přímo k západu. Adam, nevěděl, zda u břehu nejsou skaliska, a tak se radši držel dvě stě tři sta metrů od něj. Vůbec nejhorší bylo čelit vlastní představivosti. Každou minutou v něm narůstaly obavy ze žraloků číhajících v hlubinách temné vířící vody. Pokaždé když pohlédl dolů, čekal, že uvidí, jak hladinu brázdí špičatá černá ploutev.
Když měl jistotu, že už dávno museli doplout za hranice pozemků MTVS-Arolen, začal Adam zvolna stáčet plavidlo ke břehu. Během poslední čtvrthodiny zahlédl na pobřeží tu a tam světla. Teď dokonce slyšel i hluk příboje narážejícího na pláž. Snažil se nemyslet na to, co to může znamenat.
Vtom prorazil ticho výkřik. Alan se zčistajasna chytil za hlavu a začal řvát jako zběsilý. Adama to nadobro zaskočilo. Do krve mu naskočila mohutná dávka adrenalinu.
Alan ječel čím dál víc, řval z plných plic, pokoušel se vstát a rval přitom provaz, kterým byl připoután ke stěžni. Začal se kolébat ze strany na stranu, až hrozilo, že převrhne člun. Adam pustil kormidlo i hlavní úvaz a pokoušel se muže, který jako by náhle zešílel, zvládnout. Loď se okamžitě stočila po větru a hlavní plachta splaskla. „Alane!“ pokoušel se Adam překřičet svist větru. „Co je ti?“ Popadl Alana za ramena a vší silou jím zatřásl. Alan si dosud tiskl hlavu v dlaních, tak pevně až se mu křivila tvář. Lapal po dechu a znovu a znovu řval.
„Co je ti?“ vykřikl znovu Adam.
Alan si pustil hlavu a Adam na okamžik zahlédl jeho tvář. Před tím otupělý výraz se teď křivil bolestí a zuřivostí. Jako

vzteklý pes vyrazil Adamovi po krku.
Adam vyděšen jeho silou se mu snažil odplazit z dosahu, ale na palubě bylo málo místa. Alan se svíjel ve svých poutech a rozháněl se rukama, až zasáhl Adama mocným úderem přímo do tváře. Adam zaječel sám, balancoval na okraji plavidla a horečně šátral po něčem, čeho by se chytil. Prsty nahmátl uvolněné napínací lano, ale to mu příliš platné nebylo. Jako ve zpomaleném filmu se překotil do vln oceánu.
Potopil se pod hladinu ledové vody. Zoufale zahrabal rukama a vynořil se zpátky na vzduch, plný hrůzy, kdy se do něj zakousne nějaká mořská obluda. Nohou se otřel o lano, kterého se držel, a zaječel.
Přestože plachty zplihle visely, hnal silný pasát loď po hladině dál. Adam se držel napínacího lana hlavní plachty a nechával se vléct jako návnada na konci rybářského vlasce. Cítil, jak mu otéká pravé víčko, ale horší bylo, že mu u nosu zůstávala stopa čehosi hřejivého. Měl podezření, že půjde nejspíš o krev.
Čekal, že mu už co nevidět něco ukousne nohu. Pomalu ručkoval, až se přitáhl zpět k člunu. Alan na palubě dosud ječel bolestí. Adam se začal se škrábat ven z vody.
Pleskání neuchycené hlavní plachty připomínalo výstřely z pušky. Plavidlo se pootočilo po větru, ráhno se prudce přehouplo přes záď, udeřilo Alana do spánku a srazilo ho tváří dolů na palubu.
Adam se povytáhl z vody a ve střehu před komíhajícím se ráhnem se nejistě přiblížil k svému druhovi, stále napůl v očekávání dalšího výbuchu. Alan však ležel v bezvědomí a zhluboka oddechoval. Adam nabral rovnováhu na rozkymáceném plavidle a ohmatal Alanovi hlavu, kde ji má proraženou. Ale objevil jen rychle se zvětšující vejčitou bouli.
Opatrně ho převrátil a přemítal, co ho to jen popadlo. Až do té příšerné chvilky byl přece pořád tak klidný. Pak si všiml, že jedna ze zašitých ranek na hlavě pukla, a domyslel si, k čemu asi došlo.
Doškrábal se zpátky na záď, chopil se kormidelní páky a zatáhl za lano hlavní plachty. Loď okamžitě zareagovala a plachty nadmuly. Adam obrátil kormidlo a zamířil k pobřeží. Měl teď pře sebou další nečekaný problém. Neměl tušení, k čemu Alana můžou přimět. Zachvěl se, spíš strachy než chladem z promáčeného šatstva.
Edgar Hofstra vzhlédl k doktoru Nachmanovi, jehož oči se začínaly podlévat krví. Spodní víčka mu schíple visela, jak se skláněl nad Hofstrovým ramenem a sledoval obrazovku.
„Jestli elektrody zareagovaly, to na sto procent vědět nemůžu," řekl Hofstra, „ale byl to nejsilnější signál, jaký jsem byl v téhle chvíli schopný vyslat. Když mi dopřejete pár hodin, další by mohl být silnější."
„No, pokud by to mohlo být o trochu dřív, bylo by to lepší," řekl doktor Nachman. „A třeba si vzpomenete, jestli nám naše první pokusy na opicích neposkytují nějaké vodítko k tomu, jak by mohl subjekt reagovat."
„Nerad vám to říkám," ozval se Mitchell, „ale opice měly v takových situacích sklon zničit všechno kolem a nakonec zabít samy sebe."
Doktor Nachman vstal a protáhl se.
„Poslyšte, to ale nezní zrovna špatně."
„Než to dodělám, budu muset vypnout celý systém," upozornil Hofstra.
„To nic," řekl doktor Nachman. „Nenapadá mě nikdo, kdo by mohl chtít v tuhle dobu dávat nějaké pokyny lékařům, které máme pod kontrolou."
„Škoda že pacient neprošel aspoň zácvikem proti sebezničení," poznamenal doktor Mitchell.
„Hm, to je škoda," souhlasil doktor Nachman.
Tou dobou, kdy se Adam přiblížil k pobřeží na sto metrů, noc výrazně potemněla. Obrátil člun k západu, plul podél ostrova a zřetelně slyšel, jak se vlny tříští o pobřeží. Doufal, že se mu z jejich zvuku podaří rozpoznat, o jaký typ pobřeží jde. Měl hlavně strach, že v té tmě přehlédne korálové útesy.
Alan několikrát zasténal, ale nepokusil se vstát. Adam si domýšlel, že je v bezvědomí buď po úderu do hlavy, nebo ve stavu po jakémsi záchvatu. Tak či onak jen doufal, že zůstane klidný, dokud nebudou na pobřeží.
Najednou upoutal jeho pozornost štěkot psů na pozadí hučení oceánu. Snažil se dohlédnout na břeh. Mezi štíhlými kmeny kokosových palem rozpoznal shluk ztemnělých stavení. Usoudil, že by to mohlo znamenat, že pobřeží je tu písčité, a tak obrátil kormidlo pod jančící hlavní plachtou a zamířil s lodí přímo ke břehu.
Přestože uvolnil plachtu, člun jako by letěl. Adam přidržel kormidelní páku nohou, natáhl se a uvolnil kosatku, která sebou začala ve větru zlostně pleskat. Vpředu, v místech, kde se převalovaly hřbety vln, uviděl na černém pozadí ostrova bílý hřebínek pěny.
Čím víc se blížili, tím byly nárazy příboje hlasitější. Adam se v duchu modlil, aby pláž byla písčitá, třebaže při takovéhle rychlosti mohl způsobit problémy i písek. Pod člunem se převalila mohutná vlna a hned za ní se vršila další. Loď se po ní zhoupla a Adam trnul strachy, že se převrátí. Ale člun se jen zakolébal a znovu se vyrovnal. Ovšem když se Adam ohlédl, uviděl, že se na ně valí další vlna. Připadala mu velká jako dům. Její horní okraj sahal až k obloze a zdálo se, že se co chvíli převalí. Adam viděl, jak se její horní okraj začíná ohýbat. Jednou rukou se chytil kormidla a druhou okraje člunu, zavřel oči a chystal se, že se potopí.
Ale nezměrné masy vod, které očekával, se nedostavily. Namísto toho vyrazila plachetnička radostnou rychlostí vpřed. Adam otevřel oči a zjistil, že uhánějí k pobřeží, unášeni proudem bělavé pěny.
Než si stačil uvědomit, co se děje, narazilo uhánějící plavidlo na vracející se předchozí vlnu, vyhodilo ho do vzduchu a přes bok do vody. S prskáním se vynořil, ale s příjemným překvapením zjistil, že tu není vody víc než po pás. Alan zůstal ležet na palubě, zajištěný lanem, které měl uvázané kolem hrudi, ale otočil se kolem stěžně a nohy se mu klátily přes bok člunu. Adam se chopil lodi a táhl ji k pobřeží proti valícím se vlnám, které mu podrážely nohy. Konečně se kýl zabořil do písku a Adam si počkal na další vlnu, aby člun posunula dál na souš.
Nejprve se zhroutil do písku a snažil se nabrat dech, pak zalovil po brýlích a nasadil si je. Když se rozhlédl kolem, viděl, že přistáli na úzké a poměrně příkré písečné pláži poseté všemožnými odpadky. Několik starých dřevěných člunů,

přivázaných ke kmenům okolních kokosových palem, tu odpočívalo kousek dál v písku. V temnotě stromů bylo vidět shluk zchátralých chatrčí.
Na okraji pláže se objevil uvítací výbor dvou vyzáblých psů a hlučně se rozštěkal. V nejbližší chatrči někdo rozsvítil. Když se Adam konečně postavil s námahou na nohy, jeden ze psů na vteřinku zmizel z dohledu, pak se objevil znovu a jeho štěkot byl mnohem naléhavější. Adam si psů nevšímal. Odvázal Alana a pomohl mu na nohy.
Jak ho vedl po pláži, držel se Alan za hlavu. Hned pod palmami narazili na sešlou chatrč s oprýskanou zaparkovanou dodávkou. Adam žádostivě nahlédl do kabiny řidiče. Ze zapalování žádné klíčky nevisely. Odhodlal se tedy zkusit štěstí a zaklepat na dveře. Psi teď štěkali jako zběsilí a chňapali mu po nohou.
Jak stoupal po schůdcích vzhůru, rozsvítilo se světlo a v okně se objevila tvář. Adam zkontroloval zadní kapsu, jestli má peněženku na místě. Chviličku nato se dveře otevřely. Muž, který se v nich objevil, byl až do pasu nahý a bos. V jedné ruce držel pušku, v druhé revolver s rukojetí vykládanou perletí.
„No hatilo much espagnol," řekl Adam a pokusil se o úsměv. Muž jeho úsměv neopětoval.
„Me puede dar un ride al aeropuerto," řekl Adam, maličko se pootočil a ukázal na vůz.
Muž se na Adama podíval, jako by se zbláznil. Pak mu pistolí naznačil, ať zmizí, a začal znovu zavírat dveře.
„Por favor," zaškemral Adam. Pak se směsicí španělštiny a angličtiny pokusil v rychlosti vypovědět, jak s nemocným kamarádem zbloudili ve člunu na moři a potřebují se co nejdřív dostat na letiště. Vytáhl peněženku a začal přepočítávat promáčené bankovky. Ty konečně upoutaly mužovu pozornost. Zastrčil pistoli do kapsy a nechal se od Adama zavést na pláž.
Uprostřed horečných pokusů upoutat mužův zájem dostal Adam spásný nápad. Když dorazil na pláž, uchopil upínací lano plachetnice a vložil je Portorikánci do ruky. Přitom se mu, jak jen mohl, pokoušel vysvětlit, že pokud je odveze na letiště, může si loď nechat.
Portorikánec jako by nakonec pochopil. Zazubil se od ucha k uchu. Radostně povytáhl plavidlo dál na pláž a uvázal ho k jedné z kokosových palem. Pak se vrátil do domu, nejspíš aby se převlékl.
Adam neztrácel čas a pomohl Alanovi do kabiny náklaďáku. Portorikánec se objevil takřka vzápětí, klíčky v ruce. Nastartoval vůz, starostlivě se poohlédl po Alanovi zhrouceném na sedadle a znovu zvolna upadajícím do spánku.
Adam se pokoušel vyložit, že jeho přítel je nemocný, ale brzy to vzdal a usoudil, že bude jednodušší předstírat, že usnul také. Seděl se zavřenýma očima, dokud nedojeli na letiště. Ukázal řidiči, že by chtěl, aby je vysadil před odletovou halou Eastern Airlines, a začal si lámat hlavu, jak jen proboha vysvětlí svou i Alanovu přítomnost před letenkovou pokladnou.
Nákladní vůz zastavil a Adam položil Alanovi ruku na rameno. Tentokrát mu nedalo tolik práce ho probudit.
„Muchas gracias," poděkoval řidiči, jak vystupovali.
„De nada," odpověděl řidič a s burácením motoru odjel.
„Tak," řekl Adam a uchopil Alana za paži. „Teď už jen ten poslední problém." Vešel do skoro prázdné haly. Před vchodem postávalo pár taxíků a sanitka, ale na odlétající turisty bylo ještě brzy. Adam se rozhlédl po starodávné budově a usadil Alana na prázdné sedátko čističe bot. Pak přešel k pultu, kde prodávali letenky.
Když se podíval na letový řád, zjistil, že nejbližší letadlo odlétá do Miami za dvě hodiny. Malá cedulka oznamovala: „Mimo úřední hodiny použijte telefon." Adam zvedl sluchátko vedle cedulky. Ozval se mu agent a řekl mu, že hned přijde. A skutečně sotva zavěsil, uviděl, jak ze dveří za přepážkou vychází muž v čisté a nažehlené hnědé uniformě. Když uviděl Adama, jeho úsměv pohasl.
Adam si byl dobře vědom svého vandráckého zevnějšku. Cestou v nákladním autě mu sice šaty skoro uschly, ale když uviděl, jak se agent zatvářil, usoudil, že by neškodilo vymyslet si nějakou věrohodnou historku. Zaváhal jen na okamžik a pak se pustil do obšírného vyprávění o večírku na rozloučenou na závěr dovolené, kde všichni dost vypili a na závěr se rozhodli projet se ještě jednou na plachetnicích.Jeho i s přítelem zaneslo moře na pláž kilometry od hotelu a nakonec se rozhodli dojet stopem na letiště. Adam tvrdil, že zítra ráno musí být už zase zpátky v práci a zavazadla že jim přivezou zbývající členové skupiny.
„To byla skutečně dovolená za všechny peníze," zakončil.
Agent pokývl jakoby s porozuměním a prohlásil, že místa v letadle je dost a dost.
Adam se zeptal, jestli některá společnost neodlétá ještě o něco dřív, a dověděl se, že za hodinu letí Delta do Atlanty.
Adam měl pocit, že čím dřív zmizí z ostrova, tím lip. Zeptal se, kudy se dostane k přepážce Delty, a úředník ho odkázal na vedlejší budovu. Adam usoudil, že pro Alana bude nejlepší, když počká, kde je, a sám si pospíšil do sousední odletové haly, kde už na potvrzení rezervace čekala řada cestujících.
Adam se postavil na konec fronty. Když došel k přepážce, úředník si ho rozpačitě změřil, ale Adam mu zopakoval už nacvičenou historku. I tentokrát se zdálo, že mu úředník uvěřil.
„První třídu, nebo turistickou?" zeptal se ho.
Adam se na něj podíval, jestli to nemá být vtip. Ale pak si vzpomněl, že mu Arolen platí všechny výdaje z kreditní karty Visa, a řekl: „První, pochopitelně."
Jak mu úředník vypisoval letenky, neklidně se rozhlížel po hale, ale nezahlédl nikoho, kdo by vyhlížel, jako by ho sem poslala MTVS.
Když úředník konečně skončil, zeptal se Adam ještě: „Nemohli bychom dostat pojízdné křeslo? Můj kamarád se, jak jsme narazili na útes, dost šeredně potloukl."
„Ale chudák," politoval ho úředník. „Pokusím se nějaké sehnat."
Ani ne za pět minut byl zpátky i s pojízdným křeslem.
Adam poděkoval a vyrazil do vedlejší budovy za Alanem.
Z výhodného pozorovacího místa na galerii, odkud bylo vidět k přepážce Delty, sledovali Adamův odchod dva muži ze

sanitky v bílých uniformách. To, že tlačil invalidní vozík, bylo známkou, že Iseman nemůže být daleko.
Oba muži rychle seběhli dolů, pospíšili si ven k sanitce a požádali řidiče, ať vysílačkou oznámí panu Burkettovi, že oba muže našli. Vyšší z obou saniťáků, statný muž s krátce ostřihanými světlými vlasy, vytáhl ze zadní části sanitky dvě skládací pojízdná lehátka a jeho druh si zatím nacpával tašku injekčními stříkačkami.
Po návratu do odletové haly v rychlosti překontrolovali číslo východu pro odlet Delty do Atlanty a vyrazili k východu B.
Když se Adam vrátil k sedátku čističe bot, ke své hrůze zjistil, že je prázdné. Zběsile se rozběhl i s kolečkovým křeslem zpátky k přepážce Eastern Airlines a objevil tam Alana, jak rozmlouvá s úředníkem, který se mu snaží vyložit, že je na Portoriku, a ne v Miami, ale že mu může zajistit rezervaci, pokud bude chtít.
„To je v pořádku, ten je tu se mnou," vysvětlil Adam úředníkovi a pomohl Alanovi do pojízdného křesla.
„Myslí si, že je v Miami," poznamenal úředník.
„Bylo toho na něj trošku moc," omlouval ho Adam. „To víte, to ztroskotání…" Nedokončil větu a zamířil nazpátek k odletové hale Delty.
„Jak to, že jsem na Portoriku?" vyptával se Alan. Jazyk se mu sice ještě trochu pletl, ale takhle čilého ho přesto Adam neviděl od té chvíle, kdy s ním mluvil v přístavu před vyplutím Fjordu.
Do odletu zbývalo už jen dvacet minut, a tak Alana nutil, aby si pospíšil. Před přepážkou Delty se shromáždil hlučný zástup turistů v křiklavě zbarvených košilích. Uprostřed tolika lidí se Adam cítil bezpečněji. Když procházeli bezpečnostní kontrolou před nástupem do letadla, pomohl Alanovi z křesla, aby mohl projít detektorem na kov. Jeden ze strážných si je podezíravě změřil, ale neřekl nic. Když už konečně prošli i kontrolou a mířili k východu na letištní plochu, cítil Adam, jak v něm narůstá vzrušení. Dokázal to. Ještě pár hodin a budou ve Spojených státech.
Chodba k východu se klikatě svažovala dolů a Adam teď musel křeslo spíš přidržovat, aby se vlastní vahou nerozjelo. Před nimi byla fontánka s vodou a za ni toalety a Adam uvažoval, jestli se tam nemá zastavit. Měli ještě skoro dvacet minut času. Všiml si však vedle pánské toalety tabulky s nápisem, že se tam právě uklízí. Rozhodl se, že už si počká až do letadla.
Zpomalil chůzi na normální tempo a chystal se pokračovat dál, když vtom koutkem oka zahlédl jakýsi nečekaný pohyb. Začal se ohlížet, ale právě v té chvíli ho někdo zezadu chytil a zkroutil mu ruku za zády. Než stačil zareagovat, cítil, jak ho neznámý zvedá z podlahy.
Pokusil se útočníkovi vysmeknout a hlasitě vykřikl, ale neznámý jím smýkl přímo na zavřené dveře umývárny, až o ně udeřil hrudí i čelem. Nárazem se dveře otevřely a Adam i útočník padli po hlavě dovnitř.
Pád uvolnil sevření, kterým ho muž držel. Adam byl sice jako omámený, ale přesto se mu podařilo vyprostit paže a vyškrábat se na nohy, jenže útočník ho mezitím popadl za kotníky. Adam znovu upadl a hlavou jen o vlas minul okraj umyvadla, ale tentokrát měl volné ruce a mohl pád zmírnit. Nejasně vnímal, že vzadu tlačí dovnitř druhý muž Alana v kolečkovém křesle. Postrčil ho i s křeslem ke dveřím umývárny, až stejně jako prve Adam narazil prudce hlavou do jejích dveří. Když se rozlétly, muž vozík vší silou odstrčil, až se Alanovi zakymácela hlava. Neřízené pojízdné křeslo zahnulo obloukem vlevo, narazilo do řady záchodových mušlí a Alan z něj vypadl.
Druhý muž se obrátil, zamkl zevnitř dveře a pak přispěchal svému společníkovi na pomoc. Oba se vrhli na Adama, bez velké námahy ho přemohli a pevně ho přitiskli k podlaze.
Adam sebral všechnu svou sílu, prudce vykopl a podařilo se mu přitom vyprostit jednu ruku. Divoce se jí rozmáchl a zasáhl většího z obou útočníků do dolní čelisti. Muž vykřikl. Jeho společník na oplátku zaútočil a v návalu vzteku zasadil Adamovi mocnou ránu do žaludku.
Adam s heknutím ztratil dech, začal zvracet a na okamžik byl bezmocný. Oba muži ho spojenými silami přidržovali vleže na podlaze. Větší z nich vytáhl z kapsy injekční stříkačku. Pomocí zubů uvolnil plastikový kryt jehly. Jednou rukou uhladil Adamovi na stehně kalhoty a pak mu zabodl jehlu do svalu až po samý konec.
Adam se snažil pohnout, ale nešlo to. Muž ze sanitky povytáhl píst, aby se ujistil, že jehla nenapíchla žílu, pak se znovu chopil stříkačky a chystal se píst stisknout. V té chvíli se vykachlíkovanou místností rozezněl děsivý řev. Při tom skoro neskutečném ryku oba muži, kteří drželi Adama na zemi, na okamžik ztuhli.
Alan se chytil za hlavu jako předtím na lodi a vyskočil. Vyvalil oči, stáhl rty a vycenil zuby. S trhavým zvukem si odtrhl ruce od hlavy a v každé pěsti svíral chomáč vlasů. Jako zvíře v záchvatu vztekliny se vrhl od toaletních mušlí k trojici na podlaze. Sevřel ruku v pěst, rozmáchl se a prudce udeřil muže, který se právě chystal dát Adamovi injekci. Rána ho zasáhla do spánku takovou silou, že rázem odlétl od Adama až do otevřené záchodové kabinky a se slyšitelným křupnutím narazil hlavou na přepážku.
Drobnější z mužů vyděšeně stál a přihlížel, oči plné hrůzy z nestvůry, která se před ním znenadání zhmotnila. Ucouvl o krok zpátky a pozvedl ruce, ale Alan byl v mžiku u něj, zuby mu chňapl po uchu a valnou část mu z něho jediným stiskem ukousl. Muž byl natolik ochromený hrůzou, že se vůbec nezmohl na obranu. Alan ho popadl za hlavu a začal mu ji otloukat o jedno ze zrcadel nad umyvadlem, až na skle zůstávaly obloukovité cákance zpěněné krve. Zrcadlo prasklo, roztříštilo se a ve vodopádu střepů se vysypalo na zem.
I Adam ustrnul nad Alanovou nečekanou proměnou, ale protože ji už jednou zažil, dokázal se z ní snáz vzpamatovat. Vytrhl si ze stehna injekční stříkačku, postavil se a snažil se rychle proklouznout kolem Alana, který dosud otloukal muži ze sanitky hlavu o zrcadlo. Bohužel právě v té chvíli mužovo tělo bezvládně pokleslo a sesulo se na podlahu. Alan o něj okamžitě ztratil zájem. Pohodil hlavou, znovu zařval a vrhl se po Adamovi.
Adamovi zbývalo jako jediné útočiště vrazit do záchodové kabinky a pokusit se za sebou zavřít dveře. Alan je však zachytil za okraj a začali se o ně přetahovat. Když Adam ucítil, že v tomhle měření sil prohrává, zapřel se o dveře nohama. Zády se vzepřel o zeď, až se mu nakonec podařilo dveře přibouchnout. Přirazil jimi přitom Alanovi prsty. Alan znovu zaječel a vytrhl ruku ze sevření dveří. Adam zahákl dveře a ucouvl až ke stěně, toaletní mísu mezi nohama. Jako o

závod se v duchu snažil připadnout na to, co dál. Alan začal vrážet do dveří tělem. Při každém nárazu se západka maličko ohnula. Nakonec praskla a dveře se rozlétly.
Adam zakřičel na Alana jménem, ale ten se k němu řítil jako lokomotiva, zorničky jako špendlíkové hlavičky a oči šílené zuřivostí. Spíš v sebeobraně než s rozmyslem napřáhl před sebe Adam injekční stříkačku, kterou svíral v ruce. Alan naběhl přímo na jehlu a ta se mu zabodla do břicha. Silou svého výpadu sám stiskl píst a obsah stříkačky mu vnikl do těla.
Bodnutí jehly Alan ani neucítil. Popadl Adama se skoro nadlidskou silou za hlavu a téměř ho zvedl ze země. Ale v té chvíli Adam zahlédl, jak se mu zatřepetala víčka a zorničky se rozšířily. Pravé oko se stočilo jako u šilhavého dítěte a v levém se objevil tázavý pohled. Jeho stisk povolil a kolena se mu podlomila. Konečně se pozpátku zhroutil na zem a vypadl z kabinky před jedno z umyvadel. Adam se chviličku nedokázal ani pohnout. Ještě nikdy se necítil tak blízko smrti. Zvolna sklopil oči a podíval se na hrot jehly, kterou dosud držel v rukou. Zůstala na ní kapička čiré tekutiny, která teď zvolna odkápla. Adam stříkačku upustil, až zachřestila o podlahu. Vyšel z kabinky a odsunul stranou dva nemocniční vozíky připravené na konci místnosti. Sklonil se nad Alanem a nahmatal mu pulz. Byl silný a pravidelný. K Adamovu údivu pootevřel Alan oči. Velmi nezřetelným hlasem si postěžoval, že ho bolí ruce.
„Při téhle hladině energie je jisté, že elektrody našeho pacienta jsou stimulovány na maximum," řekl Hofstra. „Důsledky musely být strašlivé."
„Jenže teď budeme mít možná další problém," zachmuřil se doktor Nachman. „Pokud je pacient mrtvý, nesmíme dopustit, aby někdo ohledával jeho tělo. Nemůžeme dovolit, aby někdo objevil implantáty. Musíme ho okamžitě najít."
Zazvonil telefon a doktor Mitchell ho zvedl. Chmli naslouchal, jen občas prohodil „dobře" a pak se obrátil k Nachmanovi se vztyčeným palcem.
„Ten váš nápad ohlídat letiště byl moc dobry," oznámil mu. „Burkett právě hlásil, že posádka sanitky objevila a zajala pacienta i s panem Schonbergem."
„Co jestli byli ještě v sanitce, když jsme vyslali ten impulz?" strachoval se doktor Nachman.
„V tom případě mohly nastat velké potíže. Myslím, že by neškodilo prohledat silnici odsud až na letiště."
Doktor Nachman rozhodil ruce: „Kdy už tomu bude jednou konec?"
Adam neměl pochyby o tom, že Alanovy záchvaty zuřivosti jsou vyvolávány nějakým dálkovým ovládáním, a jen se modlil, aby se Alan, až budou v letadle, ocitl z jeho dosahu. Jediná naděje byla dostat se na palubu, ale Adam měl strach, že jsou teď s Alanem natolik zřízení, že je třeba do letadla ani nepustí. Do odletu už zbývalo jenom pět minut. Adam si v rychlosti umyl obličej a pokusil se očistit Alanovi ruce pokryté krví. Co hůř, Alan měl na hlavě v místech, kde si vyrval vlasy, holá a krvavá místa. Adam se snažil je trochu otřít, ale výsledek byl nevalný. Nic naplat, víc už udělat nemohl. Vyzvedl Alana na pojízdné křeslo a chystal se s ním vyjet ven, když vtom si všiml plné injekční stříkačky, ležící na podlaze. Zvedl ji a řekl si, že pokud by Adam dostal další záchvat, mohla by se ještě hodit. Když se blížili k východu, viděl Adam, že do letadla už nastupují poslední cestující.
„Počkejte chvilku!" vykřikl. Dva pracovníci Delty si ho zvědavě přeměřili. Pak jeden z nich řekl: „To jste vy, ti, co ztroskotali s plachetnicí?"
„Ano," přisvědčil Adam a podal mu letenky.
„Kolega od přepážky nám řekl, že vás tu máme čekat.
Už jsme si mysleli, že jste si to možná rozmysleli."
„Panebože, to ne," řekl Adam. „Jenom tady s kamarádem je trochu těžké pořízení." Pracovník se podíval na Alana, kterému padala hlava ke straně. „Není opilý, doufám?"
„Ale kdepak," ohradil se Adam. „Jak jsme uvízli, moc zle se potloukl. Museli mu dát injekci proti bolestem a vypadá to, že ho úplně uspala."
„Aha, jistě," pokývl muž a podal Adamovi palubní karty. „Sedadla 2A a 2B. Budete v Atlantě potřebovat pojízdné křeslo?"
„To by bylo ohromné," zaradoval se Adam. „My totiž vlastně pak letíme dál do Washingtonu. Mohl byste nám to zařídit?"
„Samozřejmě," přikývl agent.
Adam vezl Alana k letadlu s pocitem úlevy. Letušky se netvářily zrovna nadšeně, když je viděly nastupovat, ale přesto pomohly Alanovi z pojízdného křesla a zdvořile vyposlechly Adama, když jim znovu zopakoval svou historku o ztroskotání. Letadlo bylo plné jen z poloviny a většina ostatních cestujících spala. Adam se rozhodl zavřít oči také a až na pár minut, kdy zhltl snídani, prospal celý let až do Atlanty.
Z přestupu měl Adam strach, napadalo ho, že by se mohly vyskytnout potíže. Ale pracovník Delty už na ně čekal s pojízdným křeslem a předal jim letenky dál do Washingtonu. Čas do odletu dalšího letadla byl pouhých čtyřicet minut, ale Adam přesto ještě stihl zavolat Jennifer. Naštěstí zvedla telefon sama.
„Jen, všechno bude v pořádku. Už vím, jak to všechno bylo."
„Hm," odpověděla neurčitě.
„Jenom mi slib, že na ten potrat nepůjdeš, dokud se nevrátím."
„Soud je dnes dopoledne," řekla Jennifer, „a dneska už neudělám nic, ale pokud se tu neukážeš do zítřka…" Hlas se jí zlomil.
„Jen, já tě miluju. Teď už musím do letadla. Za chviličku odlétáme z Atlanty."
„Z Atlanty," užasla Jennifer, nadobro popletená. „A jací ‚my'?"
„To jsi ty, Adame?" zeptala se Margaret Weintrobová a její hbité prsty se zastavily na klávesnici psacího stroje. „Jsi to vážně ty?"
Adam s Alanem se potáceli před stolem vyděšené sekretářky jako párek opilců.

„Adame!“ vykřikla paní Weintrobová a začala se zvedat. „Do kanceláře za otcem jít nemůžeš. Právě tam…“
Ale Adam už otevíral dveře.
Dvojice dobře oblečených mužů sedících proti doktoru Schonbergovi se udiveně ohlédla. Doktor Schonberg nebyl na chvíli schopen slova a jen bezmocně seděl, když Adam požádal oba muže, aby počkali venku.
„Adame,“ vypravil ze sebe doktor Schonberg konečně, „co má proboha živého tohle všechno znamenat?“
„Udělal jsi něco kolem těch obvinění, co jsme o nich posledně mluvili?“ zeptal se Adam.
„Ne, zatím ne.“
„To se nedivím,“ řekl Adam. „Říkals, že potřebuješ víc důkazů. Tak já jsem ti přivezl takový důkaz, o kterém se ti ani nezdálo. Dovol, abych ti představil doktora Alana Jacksona z Kalifornské univerzity. Právě se vrátil z jedné z těch vyhlášených plaveb s Arolenem. A cestou se zastavil ve výzkumném centru na Portoriku.“
„Je ten člověk opilý?“ zeptal se doktor Schonberg.
„Ne,“ ujistil ho Adam. „Je omámený drogami a prodělal psychochirurgický zákrok. Pojď sem. Já ti to ukážu.“
Doktor Schonberg se ostražitě přiblížil k Alanovi, jako by čekal, že po něm zčistajasna skočí ze židle.
Adam maličko naklonil Alanovu hlavu, aby si otec mohl prohlédnout dva drobné řezy v místech, kde byly implantovány elektrody.
„Implantovali mu tam nějaké zařízení na dálkové ovládání,“ vysvětloval Adam hlasem trochu zjihlým soucitem. „Ale já ho odtamtud dostal ještě než prošel ‚zácvikem‘. Až z něho ta droga vyprchá, bude ti moct aspoň zčásti povědět, jak to všechno bylo. A určitě bude souhlasit s tím, aby mu někde ty elektrody vyndali a prozkoumali je.“
Doktor Schonberg si prohlédl ranky na obou spáncích Alanovy hlavy a zvedl oči k synovi. Chviličku mlčel, pak zvedl místní telefon a promluvil do něj: „Margaret, rád bych, abyste zavolala Bernardovi Niepoldovi z ministerstva spravedlnosti. Povězte mu, že to je naléhavé a že se s ním potřebuju okamžitě sejít. A taky zavolejte Námořní nemocnicí v Bethesdě a řekněte jim, ať čekají pacienta a přijmou ho ve vší tichostí na mou zodpovědnost. A chci, aby mi ho tam hlídali čtyřiadvacet hodin denně.“
Epilog
Jennifer byla vyčerpaná. Přes všechny předporodní kurzy, které absolvovala, Epilog ji realita přece jen trochu zaskočila. Dát život dítěti bylo mnohem lepší i mnohem horší, než čekala. Žádná četba a žádné vyprávění o zkušenostech jiných žen ji na tuhle jedinečnou a úžasnou událost nemohly připravit.
Porodní bolesti byly prudké, ale zároveň i jaksi vzrušující, jenže jak postupovala hodina za hodinou, sil jí ubývalo. Začínala už pochybovat, jestli jí vystačí až do konce. Pak přicházela bolest častěji a trvala déle, až se konečně kdesi v hlubinách její bytosti náhle objevil nový zdroj energie. Cítila neodolatelné nutkání, zpola vědomé, zpola bezděčné, tlačit a porodit. Narůstající tlak v ní vyvolával pocit, jako by se natahovala výš, než dosáhne, ale přesto dál tlačila a zadržovala dech.
Náhle se dostavilo skoro živočišné uvolnění, doprovázené proudem čehosi mokrého a pronikavým křikem novorozeněte zkoušejícího poprvé své hlasivky.
Jennifer otevřela oči a z posledních zbytků sil stiskla Adamovi ruku. Když mu pohlédla do tváře, viděla, že jeho pozornost se upírá dolů, mezi její roztažené nohy. Plna strachu ho sledovala. Žádný test v ní nadobro nedokázal rozptýlit obavy, jestli je dítě, které se jí má narodit, skutečně zdravé a normální. Lékaři z Univerzitní nemocnice zopakovali amniocentézu a tvrdili jí, že všechno je v pořádku, ale po tom, co zažila, bylo pro ni přesto těžké tomu uvěřit. Dívala se na Adama a číhala na známky pohromy v jeho tváři. Chtěla, aby jí, jaké je jejich dítě, řekl on, nechtěla se dívat sama. Proti jejímu očekávání se neusmál ani nezamrkal. Po chvíli, která jí připadala jako celá věčnost, konečně sklouzl očima k ní, setkal se s jejím pohledem a chlácholivě jí pohoupal hlavu v dlaních. Mluvil potichu a ohleduplně. Nejdříve jí řekl, že ji miluje! Jennifer jako by se zastavilo srdce. Zatajila dech, přestože fyzická bolest už pominula, a čekala na nevyhnutelné děsivé sdělení. V koutku duše to věděla celý čas. Neměla jsem na nikoho dát, říkala si. Od té záměny preparátů na Julianově klinice, přestože věděla, že byla záměrná, už nikdy neměla dobry pocit.
Adam si špičkou jazyka olízl rozpraskané rty.
„Máme krásného, zdravého chlapečka, Jen. A má kliku, je ti podobný.“ Chviličku trvalo, než jí došlo, co říká. Když to konečně pochopila, zalily jí oči slzy štěstí a vděčnosti.
Chtěla něco říct, ale nedokázala to. Jen polkla. Pak napřáhla ruce, přitáhla si Adama a přitiskla k sobě jeho hlavu, jak nejpevněji dokázala. Jeho smích uvolnil radost a úlevu v jejím srdci. Nedokázala nic jiného, než v duchu děkovat Bohu.
Adam se zvedl, stáhl ze sebe nemocniční plášť a vyšel z porodního sálu do porodnické čekárny Univerzitní nemocnice. Stačil jediný pohled. Bylo těžké tomu uvěřit, ale vzkaz, který mu předali v posledních fázích Jenniferina porodu, byl pravdivý. Mezi skupinkou nastávajících otců tu čekal i jeho vlastní, doktor David Schonberg.
Doktor Schonberg vykročil k synovi, sotva se objevil v místnosti.
„Ahoj, Adame,“ pozdravil svým obvyklým chladným způsobem.
„Ahoj, tati,“ odpověděl Adam.
Doktor Schonberg si posunul brýle na nose.
„Tak jaké je to znova studovat medicínu?“
„Bezvadné,“ ujistil ho Adam. „Jsem strašně rád, že jsem zase zpátky. Ani s tou zameškanou látkou to nebylo tak zlé.“
„To rád slyším,“ řekl doktor Schonberg. „Jak se vede Jennifer?“
Adam zůstal na otce civět. To bylo poprvé, kdy vůbec vyslovil Jenniferino jméno.
„Všechno v pořádku.“
„A to malé?“
„To malé je zdravý, krásný kluk,“ oznámil Adam.
Ustrnul, když spatřil něco, co dosud nikdy neviděl: slzy v otcových očích. Než se z toho šoku stačil vzpamatovat, držel

ho otec v náručí a tiskl ho k sobě. I to bylo vůbec poprvé. I Adamovi zaslzely oči a oba muži takhle stáli a objímali se tak dlouho, až po nich někteří z nastávajících tatínků začali pokukovat.
Nakonec poplácal trochu rozpačitý doktor Schonberg Adama po zádech, ale ještě ho stále držel v náručí. Podívali se jeden druhém do očí a oba se dali do smíchu.
„Nemysli, že jsem brečel," řekl doktor Schonberg.
„Vždy já taky ne," ujistil ho Adam.
„Víš, co si říkám?" zeptal se doktor Schonberg.
„Co?"
„Že jsme oba pěkní lháři."
„To máš pravdu."